Joc murdar la Budapesta

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Joc murdar la Budapesta

ISBN:
973-9138-70-5

Malko Productions – Paris,
Piège à Budapest
© *Gérard de Villiers*,
© TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

SAS

Joc murdar la Budapesta

În românește de
Maria Măciucă

EDITURA TineFama

1999

Capitolul I

— *Davai ! Davai !*

Bruneta cu ochi albaştri şi scânteietori bătea din palme în ritmul îndrăcit al cântecului ţigănesc. La fiecare mişcare, sânii liberi sub bluza portocalie îi tresăltau ca şi cum ar fi vrut să scape din ea. Orchestra de la *Mathyas Prince* fusese smulsă din toropeală cu ajutorul mai multor bancnote de o sută de forinţi. Bacşişul fusese reintrodus în Ungaria de doi ani. Violonistul se aplecă în faţa mesei întinse, mânuind arcuşul din ce în ce mai repede, cu riscul să piardă bancnotele băgate între corzi. Mesenii se opriseră din mâncat urmărind spectacolul. Instalat la subsol, cel mai bun restaurant din Budapesta era împărţit în separeuri cu ajutorul unor paravane din lemn. Cei pentru care cântau muzicanţii ocupau masa cea mai bună, aşezată în faţa scării. Bruneta cu ochii albaştri ca lapiz-lazuli avea doi bărbaţi la dreapta ei şi un altul, la stânga. Toţi erau instalaţi pe bancheta din fund, aflată cu faţa la orchestră. Patru bărbaţi cu aspect de funcţionari erau aşezaţi la o măsuţă ceva mai retrasă, în stânga banchetei. Cu un ultim acord, violonistul îşi termină cântecul. Imediat, bruneta îşi petrecu braţul pe după gâtul vecinului din dreapta şi îl sărută pe gură. Acesta nu avea deloc aspectul unui seducător. Avea o faţă rotundă şi buhăită de *aparatcik* [1] bine hrănit, cu părul rar şi cărunt. Acesta se feri uşor şi zâmbi încurcat când bruneta se dezlipi de el. Bărbatul aşezat la dreapta lui îşi vârî capul în farfurie după ce îi aruncă fetei o privire profund dezaprobatoare. Avea o faţă de muncitor, destul de ridată, cu pielea măslinie şi părul negru şi des. Deşi stătea foarte drept la masă, capul său ajungea doar până la umărul vecinului său.

---

1. Înalt funcţionar din ţările socialiste. (n.a.)

Mate Balázs, şeful Serviciilor Secrete maghiare mai avea doar un an până să iasă la pensie şi nu avea chef să aibă nici un fel de probleme. Întoarse capul către vecinul său şi-i spuse în momentul în care orchestra începea o melodie nouă:

— *Suslov Elvtárs* [1], cred că sunteţi obosit...

Bărbatul sărutat de fată zâmbi şi spuse cu o voce cleioasă:

— Nu sunt obosit deloc, Mate József, mă distrez foarte bine. Orchestra asta este excelentă.

După tradiţia rusească, el nu folosea decât prenumele. Mate Balázs oftă în sinea lui. Voia ca vizita ministrului rus de Interne să se termine cât mai repede. Mai dura două zile. Valeri Ilici Suslov venise să contribuie la strângerea relaţiilor sovieto-ungare în domeniul securităţii interne. Cu alte cuvinte, voia să se asigure că nu se va repeta niciodată "Primăvara de la Budapesta". Vizita trebuia să se desfăşoare fără un tam-tam prea mare, sprijinită în mod discret de prezenţa a două divizii mecanizate ale Armatei Roşii, staţionate în regiunea Salgótarján. Mate Balázs era obişnuit cu aceste vizite periodice. De multă vreme renunţase la ideea că în ţara sa ar putea exista libertatea exprimării. Aplica legile impuse ungurilor de către sovietici, eliminând practic orice represiune politică. În clipa în care serviciile sale aflau de existenţa vreunui "contestatar" acesta era contactat în mod discret şi rugat să se expatrieze într-o ţară la alegere. Asta făcea ca în ţara sa să nu existe lagăre de concentrare, iar el să-şi poată petrece liniştit toate week-end-urile pe malul lacului Balaton, într-un bungalow neînregistrat în mod oficial, la fel ca multe altele din jurul său. Toate erau construite cu materiale cumpărate pe piaţa neagră.

Orchestra interpreta acum un cântec ţigănesc de inimă albastră. În mod maşinal, Mate Balázs îl lăsă pe chelner să-i umple din nou paharul cu vin roşu marca Elger, cea mai bună din ţară. Alcoolul, împreună cu mâncarea grea ungurească, îl făcură să cadă într-o stare de moleşeală. Sunetele viorii îi mergeau la inimă. El îşi spuse cu amărăciune că dacă ar mai exista încă un an 1956, cu siguranţă ar fi împuşcat pentru colaborarea lui cu sovieticii atât de urâţi de poporul maghiar. Dar asta-i viaţa... Încetul cu încetul, localul începea să se golească. Mate Balázs ar fi trebuit să meargă

---

1. Tovarăşe Suslov (n.a.)

culcare, dar nu putea să se scoale de la masă înaintea oaspetelui său.

Or, sovieticul nu părea prea decis să plece. Vecina brunetă, cu capul lăsat pe umărul lui, asculta muzica ținând ochii închiși.

Mate Balázs o blestemă în gând. La început fusese de-a dreptul încântat de faptul că una din secretarele sale se oferise să fie interpreta ministrului venit în vizită. Cei mai mulți dintre unguri îi detestau pe puternicii lor vecini din Est. În ciuda rusificării în masă impuse de regimul comunist, nimeni nu părea să știe vreun cuvânt în rusește. De altfel, atunci când se făcea vreo referire la ei, nu erau niciodată numiți altfel decât "marii frați". Szüszi Sibrik, care lucrase la Moscova, se exprima cursiv în limba rusă. În plus, era o femeie superbă și liberă. Soțul ei divorțase de ea pentru ca apoi să se stabilească în Statele Unite. Ca să o răsplătească pentru faptul că se oferise de bună voie, Mate Balázs îi făcuse cadou o pereche de pantofi importați din Italia de unul dintre agenții lui. Serviciile maghiare aveau ca țintă Italia, fapt care permitea o contrabandă destul de prosperă. Oamenii lui Mate Balázs nu duceau lipsă de pantofi, de cămăși și nici de jamboane.

Ministrul sovietic îi făcu semn violonistului care se apropie de masă. Valeri Ilici Suslov îi strecură o bancnotă de o sută de forinți între corzile arcușului. Muzicantul se frânse în două și începu să cânte o melodie extrem de languroasă.

"Asta mai lipsea acum" oftă în sinea lui Mate Balázs.

El se înclină în față încercând să atragă privirea celuilalt vecin al lui Szüszi Sibrik, colonelul Igor Petrovici Antonov, "rezident" KGB la Budapesta. Era o namilă cu părul negru, cu trăsăturile tăiate cu dalta, îmbrăcat numai cu costume ce cădeau pe el ca niște saci de cărbuni. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, cu siguranță ar fi fost călugăr. Adevărul era că avea tendința supărătoare de a-L confunda pe Dumnezeu cu Comitetul Central al Partidului Comunist din URSS... O dată pe lună el se închidea împreună cu Mate Balázs în sediul Partidului Muncitoresc Maghiar, care găzduia și MVA [1].

Acolo, ei făceau analiza situației. Mai întâi vorbeau despre situația internă, apoi, despre rezultatele obținute de agenții unguri implantați în Italia.

---

1. Serviciile Secrete Maghiare (n.a.)

Igor Antonov lua o groază de notiţe, fuma ca un pompier şi, în cele din urmă, se închidea în sala telexului de la Ambasada Sovietică pentru ca să trimită informaţiile obţinute la Al 11-lea Departament al Primului Directorat General al KGB. În restul timpului, el se plimba prin Budapesta, organizându-şi propria reţea de informatori şi infiltrând MVA pentru o şi mai mare siguranţă. El şi Mate Balázs întreţineau un fel de coexistenţă paşnică, dar ungurul simţea dispreţul colonelului care l-ar fi trimis cu plăcere la Vorkuta, considerându-l prea moale pentru misiunea sa. Igor Antonov era celibatar, iar serviciile lui Mate Balázs se distrau numărând cu străşnicie toate târfele care treceau prin patul lui. Unul dintre agenţii MVA, specialist în provocarea străinilor dornici să-şi schimbe banii pe piaţa neagră, care în plus mai controla şi "fetiţele" ce mişunau prin marile hoteluri din Budapesta, îi jucase chiar o festă.

Într-o zi, colonelul Antonov sosise plin de draci în biroul lui Mate Balázs. O tânără unguroaică de douăzeci şi doi de ani reuşise să o şteargă din ţară şi să pătrundă în Austria, unde susţinuse o conferinţă de presă în care ataca Uniunea Sovietică. Igor Antonov bătuse zdravăn cu pumnul în biroul şefului Serviciilor maghiare, stigmatizând incompetenţa acestuia şi cerând să fie luate măsuri radicale împotriva fugarei. Cum ungurul refuzase energic, colonelul sovietic plecase înjurându-l ca la uşa cortului.

Chiar în acea seară, când tocmai bea un pahar cu vin la barul hotelului *Volga*, el se ciocni cu o roşcovană nurlie, ai cărei sâni pocneau sub o bluză din dantelă neagră. Tipa avea ochii umezi şi o gură cărnoasă şi gurmandă. Cei doi intrară imediat în vorbă. Nici nu-i puse bine mâna pe genunchi, că Igor Antonov se pomeni într-o stare care ar fi făcut de ruşine chiar şi pe o gorilă aflată în călduri. Peste douăzeci de minute, după ce consumară trei porţii de votcă la barul hotelului, el o aducea pe fată în apartamentul său. Tipa nu ceruse decât trei sute de forinţi, un preţ modest. Înainte de plecare, ea îl îmbrăţişase şi îi şoptise la ureche:

— Sper să ai o amintire minunată de la mine...

Amintirea fusese delicioasă timp de trei zile. După aceea, Igor Antonov începu să simtă nişte mâncărimi suspecte în locuri prost plasate... Doctorul la care a alergat a confirmat diagnosticul de malarie venerică, din nefericire destul de avansată.

Înfuriat la culme, colonelul sovietic încercase în zadar să găsească efemera sa cucerire. Nici una dintre fetele ce frecventau hotelul *Volga* nu o cunoșteau. Și pe bună dreptate. Adjunctul lui Mate Balázs o recuperase la Szolnok, la o sută douăzeci și cinci de kilometri de Budapesta și i-o adusese imediat.

Pentru moment, colonelul Igor Antonov asculta muzica stând țeapăn ca de obicei, cu o expresie de încântare ce îi destindea trăsăturile brutale ale feței. Mate Balázs își întoarse privirea către masa la care stăteau gărzile de corp – doi sovietici și doi unguri – care se chinuiau să nu adoarmă. Acordurile viorii erau din ce în ce mai sfâșietoare.

Mate Balázs, hotărât să se ducă la culcare, se aplecă iar la stânga lui, încercând să atragă privirea ministrului sovietic. Szüszi Sibrik stătea în continuare cu capul pe umărul acestuia... Brusc, ungurul înțepeni. Era stupefiat. Mâna dreaptă a interpretei cu ochi albaștri era băgată sub masă, între coapsele ministrului.

* * *

Valeri Ilici Suslov era cuprins de o dulce somnolență datorată muzicii și alcoolului, când simți o ușoară atingere pe picior. Întâi crezu că este vorba de o mișcare greșită a vecinei sale și nu îi dădu nici o atenție. Dar atingerea continua într-un mod care excludea orice dubii. El își coborî privirea și văzu unghiile roșii care se luptau să-i desfacă nasturii de la pantalonii din serj.

Această luptă inegală se termină repede prin pătrunderea mai multor degete în intimitatea ministrului. Degete a căror abilitate nu întârzie să declanșeze reacția previzibilă în asemenea cazuri. Perplex și tulburat, sovieticul își întoarse privirea către vecina sa și-i întâlni ochii albaștri încețoșați de alcool.

Încurajată parcă de această complicitate mută, Szüszi Sibrik scoase afară virilitatea sovieticului, ascunsă din fericire de marginea mesei.

Degetele ei executau un balet circular și lent în jurul pradei lor. Ministrul ar fi vrut să întrerupă acest vis dar era total lipsit de curaj... Nu știa ce atitudine ar trebui să adopte. Sângele îi

zvâcnea plăcut în tâmple, iar violonistul care cânta în fața lui se vedea ca în ceață. El apucă șervetul și, cu stângăcie, încercă să acopere corpul delict. Șervetul semăna acum cu o fantomă albă care se ondula între picioarele sale... Nemaiputând suporta, el puse mâna stângă pe piciorul lui Szüszi care se lipi strâns de el, în semn de încurajare.

Era de-a dreptul incredibil! În ciuda voinței sale, el începu să-și miște bazinul înainte și înapoi, în ritmul mângâierii.

Discretă, tânăra unguroaică se aplecă la urechea lui.

— Stăpânește-te puțin, *galubcik* [1], va fi și mai plăcut mai târziu!

Degetele ei strânseră puțin mai tare prada, atingându-i cu delicatețe partea superioară, descoperită. Ministrul fu cât pe-aci să urle. Imediat, interpreta slăbi strânsoarea și șopti în rusește:

— Aveți puțină răbdare, tovarășe ministru. Dacă aveți curajul să așteptați, vă promit că va fi foarte plăcut.

Violonistul se apropie și mai mult de masă cu un zâmbet profesionist și începu să cânte numai pentru ei. Szüszi Sibrik îl privea drept în ochi, iar ministrul nu știa ce să mai facă... Cu un gest mașinal, el trase și mai mult de șervet, dar brațul lui Szüszi era în mod definitiv compromițător... El se gândi cu groază la colonelul Antonov. Desigur, ofițerul din KGB nu era decât un subordonat, dar el cunoștea puterea rapoartelor întocmite și trimise în piața Dzerjinski, care puteau ieși la iveală și după cinci sau zece ani, la cea mai mică abatere. Numai acest gând putea să-l facă să-i treacă orice poftă. El întoarse capul către stânga, înspre colonel. Acesta avea un aer destul de crispat, cu ochii ațintiți spre orchestră ca și cum era vorba de mormântul lui Lenin.

Privirea lui coborî și crezu deodată că are halucinații din cauza vinului: mâna stângă a lui Szüszi Sibrik era vârâtă sub masă într-o poziție absolut simetrică cu mâna dreaptă. Degetele ei erau încleștate pe o sculă cu dimensiuni atât de impresionante, încât depășeau cu mult lățimea palmei. Mișcarea ușoară de sus în jos și de jos în sus nu lăsa absolut nici un fel de îndoială asupra activității tinerei unguroaice. Aceasta urmări privirea ministrului sovietic. Își ridică ochii

---

1. Porumbelule (n.a.)

albaștri, plini de veselie către el, fără să lase din mâini pe vreunul din ei și întrebă:

— Nu-i așa că nu ești gelos, *galubcik* ?

* * *

Colonelul Igor Petrovici Antonov nu ar fi crezut vreodată că așa ceva este posibil. În ciuda disciplinei de care era capabil, nu era în stare să respingă mâna vecinei sale. Era de tip sangvin, flămând după afecțiune.

Ușorul masaj cu care îl gratificase frumoasa brunetă îl adusese la un pas de juisare. El se pregătea să explodeze, rușinat, dar fericit, când degetele experte ale lui Szüszi scoaseră afară corpul delict. Dintr-o dată nu mai putea fi vorba de așa ceva. Cu dinții încleștați, colonelul Antonov se strădui să se stăpânească, încercând să se gândească la tot felul de lucruri dezagreabile și jurându-se că se va răzbuna pe această târfă nenorocită. Nici nu îndrăznea să se uite la ministrul de Interne, dar nici să se smulgă dintre degetele încleștate în jurul său. El se trase brusc înapoi, palid la față. Ținând prada cu putere, Szüszi Sibrik plimbă pe ea o unghie ascuțită care reuși să-l electrizeze până în șira spinării. El simți cum mărul lui Adam i se ridică și i se coboară din ce în ce mai repede. Aproape în ritmul arcușului...

Încercând să-și revină în fire, el întoarse capul în partea dreaptă. În ciuda lui, el îl văzu pe ministru. Era o situație nemaipomenită, de necrezut. Timp de un moment, colonelul rămase cu creierul golit privind-o pe Szüszi Sibrik instalată bine pe banchetă, cu un membru în fiecare mână și cu un zâmbet îngeresc pe chipul cu ochi albaștri. Avea dreptul să primească Medalia de Aur pentru cea mai merituoasă târfă. Ea acționa în contratimp, alternând mângâierile cu strânsorile. Pentru o clipă, ea eliberă organul ministrului rus ca să-și golească paharul cu vin, dar imediat îl apucă din nou...

Violonistul nu putea să nu observe totul. De altfel, el se aplecă și mai mult deasupra mesei, susurând cuvintele siropoase ale unui cântec țigănesc în care era vorba de multă dragoste, de cai și de vaste preerii.

Szüszi Sibrik legăna din cap, strângând cele două scule, atâtându-le și menținându-le încordate la paroxixm. La început, acest dublu masaj o distrase numai, dar acum simțea cum o arde pântecele. Era foarte caraghios să vadă celelalte mese, orchestra și pe toți ceilalți oameni care habar n-aveau ce se întâmplă, care se plictiseau. Excepție făcea doar violonistul care nu pierdea nici o fărâmitură. Din când în când, prin ochii muzicantului sclipea o luminiță jucăușă. " Ce ticăloasă pot să fiu", își spuse ea.

Alcoolul o învăluise într-o stare de euforie. Datoria fusese înlocuită de o plăcere rară, mărită și de riscul scandalului și de viziunea celor două sexe ce ardeau de nerăbdare să o penetreze. Era excitată mai ales de vecinul din stânga al cărui sex avea niște dimensiuni fantastice. Ea murea de dorință să-și accelereze mângâierile, pentru a le face să juiseze în același timp. Din păcate, era imposibil. Brusc, ea se aplecă repede în stânga, ca pentru a ridica ceva de jos, iar gura ei servi în fugă partea excedantară a membrului colonelului KGB.

Ofițerul sovietic crezu că i s-a răsturnat o oală cu plumb topit peste pântece. Cu dinții strâns încleștați, el scoase un geamăt înăbușit, apoi simți cum i se revarsă sămânța și abia avu timp să se acopere cu șervetul ca să salveze cât de cât aparențele. Rămase împietrit, cu privirea fixă, cu mâinile încleștate de marginea mesei, golindu-se într-un chip grotesc și rușinos.

Szüszi Sibrik simțise primii fiori ai plăcerii lui și-și retrase repede mâinile.

Ministrul îi observă gestul dar nu-i înțelese semnificația: Nici el nu se mai putea stăpâni. Risca să explodeze în orice moment și să se facă de râs, dezonorându-și rangul.

El simți privirea colonelului Antonov ațintită asupra sa. Degetele femeii executau în continuare baletul lor, iar el își dădu seama că nu va mai putea rezista prea mult la acest tratament. Avea chef să o posede cât mai repede posibil. Dar, ca să facă acest lucru, trebuia să se descotorosească ce colonelul Antonov, care îl urmărea ca o umbră. Chiar dacă și acesta beneficiase de favorurile unguroacei.

Adunându-și tot curajul, Valeri Ilici Suslov smulse degetele

lui Szüszi de pe virilitatea lui și spuse cu o voce destul de nesigură:

— Trebuie să mergem! M-am cam săturat de muzica asta.

Cu un zâmbet complice și tandru, unguroaica aranjă membrul la loc în cuibul său, încheind nasturii cu dexteritatea unui prestidigitator. Cele patru gărzi de corp se ridicară deodată, la fel cu Mate Balázs, care era încă uimit de cele văzute. Szüszi Sibrik avea să afle noutăți de la el a doua zi de dimineață. Auzi la ea! Să se comporte ca o târfă de cea mai joasă speță! Alcoolul nu putea fi o scuză.

Membrii orchestrei erau cu toții aliniați ca pentru a da onorul. Doi chelneri se repeziră, trăgând de masă și descoperind în mod "involuntar" pe colonelul Antonov care tocmai se încheia la pantalon. Era roșu ca sfecla de rușine.

Toată lumea îi făcu loc ministrului să se îndrepte către scară ca să-și recupereze haina de blană de la vestiar. Szüszi Sibrik îl urma cu un zâmbet triumfător pe chip. Deși era luna decembrie, temperatura era destul de dulce și nu ninsese încă. Cu toate astea, toată lumea se înfofoli cu paltoane și căciuli. Orchestra îi însoți până la ieșire, cântând o melodie veselă și înconjurând micul grup. Cei patru agenți însărcinați cu paza ieșiră primii și se urcară în Mercedesul lor negru. Mate Balázs se apropie de ministrul sovietic. Îi ajungea doar până la umăr.

— *Suslov Elvtárs*, i se adresă el politicos, vă voi părăsi aici. Sunt prea obosit. Sper că ați petrecut o seară extrem de plăcută. Aici au cea mai bună orchestră din toată Budapesta.

— Foarte bună, foarte bună, făcu ministrul strângându-i mâna. Ne revedem mâine, nu-i așa?

— Pe mâine, *Suslov Elvtárs*, făcu Mate Balázs strecurându-se afară.

Mașina sa îl aștepta în parchingul din dreapta restaurantului. Era o Lada neagră, cu șofer. Mercedesul 280 al ministrului mergea în fața mașinii de escortă și a Mercedesului 220 al colonelului Antonov. Acesta din urmă preceda mașina ministrului. Szüszi Sibrik se lipi cu voluptate de Valeri Suslov, care era înfășurat în blana lui de lup. Avea un aer posesiv. Orchestra ieșise din restaurant și își continua concertul sub cerul liber. Valeri Suslov își luă inima în dinți și îi spuse colonelului Antonov.

— Noapte bună, Igor Petrovici.

Colonelul Antonov făcu un gest de ezitare imperceptibil. În mod normal era de datoria lui să-l conducă pe ministru până la poarta Ambasadei Uniunii Sovietice. Dar era greu să se impună în asemenea împrejurări. El își lovi călcâiele și salută:

— Noapte bună, tovarășe ministru.

Cu o privire încărcată de reproșuri la adresa lui Szüszi Sibrik, el se îndreptă spre mașina sa. Orgasmul prea rapid îl secătuise complet. Tot ce-și mai dorea acum era un pahar plin cu votcă și un somn sănătos. În orice caz, trebuia să înainteze un raport către Al 11-lea Departament al celui de Al doilea Directorat general al KGB. Acest organism se ocupa de afacerile care nu erau niciodată tratate în mod oficial, dar care explicau mutațiile uimitoare din viața politică sovietică. El se apropie de mașina gărzilor de corp.

— Tovarășul ministru nu mai are nevoie de noi. Vă puteți retrage.

El se lăsă să cadă pe bancheta Mercedesului său, cu pântecele încă arzând. Ce târfă îndrăzneață! Își promise să o găsească imediat după ce ministrul își va încheia vizita oficială. Legănat de fantasmele unei orgii absolut extraordinare, el închise ochii în timp ce mașina demară.

* * *

Nici nu se instală bine în Mercedes, că Szüszi Sibrik întinse mâna și o strecură prin haina groasă de blană, reluându-și mângâierile din punctul în care le întrerupsese, fără să-i pese de prezența șoferului. Cum ministrul o respinse puțin jenat, unguroaica îi strecură limba suplă și fierbinte în ureche și spuse în rusește, ca să-l poată tutui:

— Am chef de tine, porumbelule. Nu vrei să mă conduci acasă?

Fără să-i mai aștepte răspunsul, ea luă mâna ministrului și i-o strecură sub haina de blană, urcând-o pe piciorul acoperit cu ciorap de mătase, până ajunse pe pulpa goală. Valeri Ilici Suslov crezu că leșină. Ticăloasa asta dezlănțuită îl făcuse

să-și piardă capul. Și el care se așteptase la o vizită plicticoasă ca o zi ploioasă...

— Unde locuiești, porumbițo? o întrebă el cu vocea nesigură.

Șoferul aștepta, cu ochii ațintiți în oglinda retrovizoare, cu un aer stupefiat.

— Alături de Drava Utca, zise Szüszi Sibrik. Cel mai bine este să mergem pe Belgrad Rakpart, iar apoi pe Széchenyi. Îmi place la nebunie să admir Dunărea noaptea! Este așa de frumoasă. După aceea ne întoarcem în Drava!

— Este în ordine, făcu ministrul.

Șoferul înțelese. El întoarse mașina pe străduța Irányi și intră apoi pe șoseaua care străbătea întreg orașul, de-a lungul Dunării. Fluviul separa orașul în cele două părți gemene: Buda și Pesta. De cealaltă parte a apei se vedeau luminile din Buda, cu reședințele ei somptuoase. Bulevardul era pustiu. Ei se îndreptau către nord, trecând prin fața hotelului *Duna Intercontinental* și lăsând în stânga lor parapetele din piatră ale podului Széchenyi. Faleza era construită aproape de nivelul apei. Era un loc de vis pentru perechile de îndrăgostiți. În dreptul superbei clădiri în stil gotic a Parlamentului, Szüszi Sibrik îl transformase pe onorabilul ministru de Interne într-o bestie înnebunită de dorință. Cu mișcări stângace, Valeri Suslov înșfăcase sânii tari și grei prin mătasea subțire. În ciuda celor șaizeci de ani ai săi, simțea că nu mai poate rezista. Când mașina ajunse în dreptul podului Margit, el făcu efortul de a se elibera din mâna care îl mângâia. Îi era frică să nu juiseze înainte să ajungă acasă la unguroaică. Dar aceasta îl strângea cu și mai mare foc. Trupurile lor înlănțuite formau o masă compactă pe bancheta din spate.

Șoferul se străduia să se uite la soseaua pustie fără ca să piardă însă nici o clipă din ochi oglinda retrovizoare îndreptată spre cei doi.

El de asemenea se întreba dacă ministrul avea să reziste până la apartamenul femeii. Brusc, observă în mijocul șoselei o mașină așezată de-a curmezișul, barând practic trecerea. Un girofar albastru era în funcțiune pe acoperișul ei. Era poliția.

Frâna pusă brusc îl smulse pe Valeri Ilici Suslov din

fericirea lui. El se chinuia să reziste eroic, pentru că nu știa dacă ar mai fi în stare să repete această performanță și a doua oară în aceeași seară. El înălță privirea și văzu lumina albastră care clipea afară. Șoferul se întoarse către el și îl anunță cu o voce indiferentă:

— Este un baraj al poliției, tovarășe ministru.

Era ceva obișnuit ca noaptea să fie controale pentru depistarea mașinilor furate. Șoferul încetini și opri. Ministrul văzu mașina albastră ce le bara calea. Pe una din aripi avea inscripția *rendörség*. Doi bărbați se vedeau venind în lumina farurilor, iar șoferul lăsă geamul în jos.

Deodată, unul din cei doi își vârî o mână prin geamul întredeschis și, îndreptând un revolver de calibru mare către șofer, îi porunci în ungurește:

— Ieși de acolo!

În mod instinctiv, ministrul întoarse capul ca să vadă mașina cu gărzile sale de corp. Uitase complet că le dăduse liber. Creierul îi era prea greu ca să poată reacționa. Ca într-un coșmar, îl văzu pe șofer cum deschide portiera cu umărul. Acesta era un tânăr agent KGB și fusese antrenat ca să poată face față unor astfel de situații. În timp ce încerca să iasă, mâna dreaptă căută între cele două scaune din față o armă Tokarev, care era întotdeauna încărcată.

Cei doi bărbați aflați afară se dădură înapoi. După aceea, unul dintre ei, tânăr și foarte înalt, care avea o șapcă trasă peste ochi, se năpusti asupra lui, petrecându-i brațul de după gât. Atunci, Valeri Ilici Suslov simți cu groază țeava revolverului înfiptă în gât, sub ureche.

Șoferul nu mai avu vreme să se folosească de arma sa. Se auzi o împușcătură care făcu să vibreze timpanele ministrului sovietic de Interne.

Atins drept în cap, șoferul se răsuci și căzu în brațele agresorului său. Cel de al doilea proiectil îl nimeri în ceafă, smulgând bucăți de os și de materie cervicală amestecată cu sânge.

Cu un gest de scârbă, găliganul dădu drumul trupului care se prăbuși pe pavajul umed al falezei, mort înainte de a atinge solul.

Imediat după aceea, ucigașul se urcă la volan în locul lui, fără să-i acorde atenție ministrului. Al doilea agresor ocoli mașina și deschise cealaltă portieră. Complicele sări și el în mașină. În același moment, Mercedesul oficial pornea din loc, ocolind mașina poliției care continua să blocheze faleza.

Valeri Ilici Suslov întoarse capul spre Szüszi Sibrik, căutând ajutor. Atunci avu ultimul șoc. Ochii albaștri ai tinerei femei erau plini de dispreț și de o ură rece. Cu un gest total neprevăzut, ea îl scuipă între ochi.

Capitolul II

Instrumentul luminat fugitiv de fasciculul micuței lanterne semăna cu o floare făcută din metal închis la culoare, ca țevile puștilor. Semăna cu un cilindru în care erau înfipte mai mult de douăsprezece tije, unele rectangulare și altele rotunjite. Părea un buchet de flori strânse într-o vază strâmtă la gură. Tijele aveau lungimi diferite. Bărbatul care ținea paspartuul era neras, cu părul cărunt și purta un palton cenușiu. Avea mănuși foarte fine din piele neagră. Tovarășul său stătea cu spatele rezemat de ușa ascensorului, supraveghind scările în același timp.

În imobilul cu numărul 61, din strada Princess Gate, era o liniște absolută. Casa avea doar cinci etaje, cu câte un apartament pe fiecare etaj. Bărbatul care se sprijinea de ușa liftului stătea cu mâinile vârâte în buzunarele unui trencicot închis la culoare și avea niște sprâncene stufoase și negre ce nu reușeau însă să-i confere un aer prea dur, ci doar seriozitate. Pungile de sub ochi vădeau o proastă funcționare a ficatului.

Tovarășul lui potrivi aparatul în broasca ușii, vârând înăuntru prima tijă. În ciuda mănușilor, avea o dexteritate uimitoare. Pe palier nu se auzeau decât sunetele imperceptibile ale tijelor. Bărbatul le folosea una câte una, alegând în cele din urmă doar câteva. Încetul cu încetul, forma florii se modifică, descompunându-se într-o jerbă metalică suprarealistă.

În cele din urmă, "lăcătușul" se opri și se întoarse către tovarășul său.

— Ai reușit? îl întrebă acesta.

— Cred că da.

— Bine, mă duc să-l caut.

Fără să facă nici cel mai mic zgomot, el dispăru pe scări. "Lăcătușul" stinse lanterna și se destinse puțin. Apoi scoase din buzunar un stetoscop pe care îl lipi de ușă și ascultă. Din interiorul apartamentului nu se auzea nici un zgomot. Se părea că norocul era de partea lor. Din fericire, nu era pus zăvorul pe dinăuntru. Era doar o broască de siguranță...

Pe scara întunecată se auziră niște pași. "Lăcătușul" îndreptă lanterna aprinsă într-acolo și aceasta lumină două siluete care tocmai intrau pe palier. Tovarășul său era însoțit de un alt bărbat cu ochelari și cu o servietă neagră, semănând cu un doctor de țară.

"Lăcătușul" își reluă activitatea de acolo de unde o întrerupsese. Introducând încă o tijă, el le adună pe toate la un loc și le prinse cu un gen de cheie. Apoi, cu o mișcare iute de mână, el răsuci instrumentul în broască doar o dată. Se auzi un zgomot sec. Trăsăturile feței specialistului se relaxară dintr-o dată. Reușise să reconstituie cheia de care avea nevoie, grație tijelor metalice. Ușa era însă încuiată de două ori. El se opri si aștepta. Zgomotul l-ar fi putut trezi pe ocupantul apartamentului. Cu lanterna stinsă, cei trei rămaseră neclintiți, într-o tăcere absolută. Din motive de siguranță, mai așteptară zece minute. Era vorba de o misiune foarte importantă și nu trebuia neglijat nici cel mai mic amănunt...

În cele din urmă, specialistul repetă operațiunea, iar ușa se deschise imediat. Menținând-o întredeschisă cam cât un lat de palmă, el scoase paspartuul din broască și se asigură că nu a lăsat vreo urmă. Desigur că un microscop ar fi depistat ceva, dar dacă se ajungea la asta însemna că au păsit cu stângul...

Ceilalți doi așteptau în spatele lui. Bărbatul cu trencicot negru împinse ușa. El cunoștea apartamentul deoarece fusese adesea în vizită acolo. Participase la câteva dineuri date de proprietarul casei. Era un tip căruia îi plăcea mult să trăiască...

El traversă holul pardosit cu dale din marmură, în timp ce tovarășii lui intrau și ei închizând ușa. Ei așteptară fără să se miște, iar inima le bătea, mai să le spargă pieptul. Totul fusese bine pus la punct și își cunoșteau bine lecția. Apartamentul nu era dotat cu sistem de alarmă, în afară de ferestre. Dar nu se știe niciodată. Benedek Ferenszi era un om prudent. În orice

clipă se putea declanșa un sistem de alarmă. Dar cel mai rău lucru era altceva: dispozitivul silențios ce putea să lege apartamentul de secția de poliție. Astfel erau prinși chiar și cei mai buni spărgători. Specialistul simți cum îi curge sudoarea pe șira spinării.

Nici unul dintre ei nu era înarmat. Asta ca să evite vreo nesăbuință. Șeful lor, bărbatul în trencicot, se apropie de "lăcătuș" și îi vorbi cu gura lipită de ureche:

— Este ușa din dreapta, din fundul culoarului.

— Și dacă este încuiată?

— Tu încui noaptea ușa de la dormitor?

Nu, evident că nu. Dar bărbatul pe care doreau să-l surprindă poate că bănuia vreo primejdie. Sau era fricos. Se puteau trezi nas în nas cu vreun tip înarmat cu câte un pistol în fiecare mână. Cu gândul la această posibilitate neplăcută, "lăcătușul" se strecură pe coridor, urmându-și șeful. Al treilea bărbat îi urmărea mai de la distanță. Se opriră pentru câteva clipe, apoi bărbatul cu trencicot împinse încet clanța ușii, ținându-și respirația. Camera era aproape la fel de întunecată ca și coridorul. O lumină slabă se filtra prin perdele, venind dinspre Princess Gate. Era și bine și rău totodată pentru cei trei intruși.

Camera era mobilată doar cu un pat mare și scund, așezat chiar în fața ușii, încadrat de cele două noptiere, de un televizor așezat aproape de intrare și de două scaune.

Între cearceafurile din pat se putea zări o siluetă. Din fericire, era doar una!

Într-un singur gest, "lăcătușul" și șeful lui se năpustiră asupra patului. Chiar și adormit, un bărbat ca Benedek Ferenszi avea un al șaselea simț. Putea să simtă o prezență străină în cameră... Bărbatul în trencicot sări peste el și îl apucă de ceafă înfundându-i capul în pernă ca să-l sufoce.

"Lăcătușul" îi strivi bazinul, imobilizându-i în același timp picioarele.

Victima scoase un geamăt înăbușit, urmat de o zvâcnire puternică. Bărbatul în trencicot se gândi la frica imensă pe care o simțea omul din pat. Îl apăsă și mai tare în pernă. Dorea ca

celălalt să nu-i vadă fața. Era un fel de pudoare neașteptată la cineva ca el.

Al treilea bărbat intrase și el în încăpere. Cu repeziciune, el aprinse lampa de pe noptieră. Ușa de la baie era întredeschisă. Chipul omului din pat se zărea din profil. Ochiul holbat, înnebunit, gura larg deschisă ca să poată respira, părul răvășit, pijamaua mototolită. În ciuda greutății celor doi agresori, el reușea să se miște și să scoată niște sunete înăbușite cu perna. Al treilea individ, scoase din geantă o seringă hipodermică de mărime medie, plină cu un lichid gălbui, cam vreo zece centimetri cubi. Acum era momentul cel mai delicat.

El scoase capacul din plastic ce proteja extremitatea foarte fină a acului și ocoli patul. Cu mâna stângă, el ridică cearceaful și descoperi picioarele goale ale lui Benedek Ferenszi. El apucă glezna stângă și se așeză pe picior imobilizându-l. Timp de câteva secunde, el cercetă venele de pe partea posterioară a piciorului. Apoi, cu o precizie extraordinară, el înfipse acul fin într-una din venele aparente. Benedek Ferenszi tresări puternic când simți înțepătura, dar nu putu să-și miște piciorul. "Infirmierul" era și el un specialist de înaltă clasă. Trebuia să aibă mult sânge rece ca să facă o intravenoasă în asemenea condiții. El începu să introducă serul gălbui în venă, foarte încet ca să nu se producă vreun edem. Bărbatul de sub el tremura din toate încheieturile, încercând să scape. Pumnul care îl ținea strâns de ceafă nu îl lăsa să scoată decât niște sunete slabe. Cei doi agresori gâfâiau din cauza efortului. Piciorul drept al victimei zvâcni brusc, azvârlind cearceaful de pe el și bătând aerul cu disperare, nițel ridicol cu pielea lui păroasă. Cu repeziciune, bărbatul cu seringa se feri de el. Seringa era încă pe jumătate plină.

Secundele se scurgeau. Benedek Ferenszi se zbătea din ce în ce mai tare. El reuși să-și ridice capul și să scoată un urlet. *Help !* Își dăduse seama că voiau să-l ucidă. Imediat, bărbatul în trencicot îi înfundă capul în pernă... Agresorul era deja scăldat în sudoare și simțea cum îl dor mușchii. Deși era un expert, nu mai era chiar tânăr. Se gândi că ar trebui să-și caute altă meserie. Din păcate, războiul nu aștepta..

Bărbatul cu seringa își vedea liniștit de injecția lui. Un

hematom sau o zgârietură ar fi compromis totul. Cu un gest sigur, el retrase seringa și o picătură de sânge apăru imediat. El o șterse cu batista sa, pe care o menținu un minut pe venă. Batista era îmbibată cu o soluție ce ajuta ca sângele să se coaguleze în câteva secunde. Când o îndepărtă, locul nu mai sângera. Cu un deget expert, el masă câteva secunde vena, apoi se ridică și aruncă seringa în servietă. Treaba sa era terminată.

— Poți să pleci, îi spuse șeful.

Expertul dispăru în întunericul culoarului, închizând încet ușa în urma lui...

Benedek Ferenszi se zbătea cumplit, iar cei doi bărbați încercau cu greu să-l țină fără să lase urme compromițătoare. Nu puteau să-l lovească.

Omul în trencicot se uită la ceasul său. Încă cinci minute...

Acestea i se părură interminabile, dar, încetul cu încetul, mișcările victimei începură să se domolească. Brusc, începu să horcăie, scoțând niște sunete înfricoșătoare. Acum nu mai încerca să scape. Cei doi bărbați îi dădură drumul.

Benedek Ferenszi se întoarse pe o coastă. Avea privirea sticloasă. Chiar dacă îi recunoștea pe cei doi, nu arăta acest lucru. Mișcările îi deveniră dezordonate, spasmodice, întretăiate de gemete. Își zgâria pieptul ca și cum ar fi vrut să-și smulgă bluza de la pijama.

Cu gura deschisă, el respira șuierător. Bărbatul în trencicot negru cunoștea aceste simptome. Victima intrase în comă ireversibilă care se termina prin oprirea funcțiilor cardiace. Acum puteau pleca. Nimic nu-l mai putea salva pe bietul om. Până acum, nimeni nu putuse supraviețui după ce i se injectase intravenos o doză de zece centimetri cubi de clorat de potasiu. Moartea provocată în acest mod avea aparența unei morți naturale, fiind atribuită unui atac de cord. Era mult mai eficientă decât curara care necesită timp pentru a se elimina, sau decât adrenalina care lasă urme destul de compromițătoare.

"Lăcătușul" părăsi încăperea în liniște. Șeful său aruncă o ultimă privire bărbatului care agoniza înfășurat în cearceafuri, apoi privirea sa ascuțită se roti în încăpere ca să se asigure că

nu au uitat nimic. El se aplecă să stingă lampa, apoi se răzgândi. Primul reflex al unui om căruia îi este rău este să-și aprindă lumina și apoi să dea telefon...

Aparatul era pus lângă pat, chiar pe mocheta albastră. Cu mâna înmănușată, el ridică receptorul și, luând mâna muribundului, o strânse câteva secunde pe ebonită pentru a lăsa urme. Apoi puse receptorul pe mochetă. Era vorba de mici detalii care evitau marile probleme. În cele din urmă, părăsi încăperea și închise ușa. Când ajunse pe culoar, rămase câteva minute imobil în întuneric, pândind zgomotele din cameră.

Benedek Ferenszi era un bărbat plin de resurse. Putea să facă pe mortul ca să-i vadă plecați și apoi să sune după ajutor... Nici un sunet suspect nu se auzi însă.

Pentru prima dată în viața lui, Benedek Ferenszi nu trișa. Bărbatul în trencicot se întoarse iar în cameră și aprinse lumina ca să mai verifice o dată dacă nu au lăsat vreo urmă. Nu rămăsese nimic. El stinse lumina și ieși pe palier, închizând încet ușa în urma lui. Cu siguranță că nu se va face nici o anchetă. Coborî scara fără grabă, ieși pe trotuarul pustiu, respirând cu nesaț și plăcere aerul rece al nopții. Mașina sa era parcată mult mai departe, iar tovarășii săi ajunseseră deja la mașinile lor. Era ora patru fără un sfert dimineața. El se grăbi să se ducă la culcare.

* * *

Béla Derék apăsă pentru a patra oară pe butonul soneriei de la intrare, din ce în ce mai neliniștit. Era ora unsprezece dimineața. Ferenszi nu mai putea să doarmă la ora asta și, oricum ar fi trebuit să fie bona acolo... În clipa în care voi să coboare după portar, ușa se deschise și apăru tânăra irlandeză care îi făcea menajul lui Benedek Ferenszi.

Era de nerecunoscut, cu ochii roșii și nepieptănată.. Béla Derék simți că i se strânge inima.

— Ce s-a întâmplat?

— *Sir* Benedek.., *Sir* Benedek a murit, spuse ea plângând.

Benedek Ferenszi, mort. Béla Derék avu impresia că

îngheață. Era catastrofa supremă. Totul părea absolut imposibil. Sau poate că...

— Dar l-am văzut aseară, făcu el. Am luat cina împreună.

— A murit azi-noapte, suspină fata. Din cauza inimii... A încercat să mă sune, dar nu eram acasă... Eram la prietenul meu... *Oh ! It's terrible !* Un om atât de bun!

— Cine spune că a murit de inimă? întrebă Derek neîncrezător.

— Doctorul. Tocmai l-a văzut adineauri.

Béla Derék intră în hol.

— Aș putea să-l văd?

— Cum doriți.

El se îndreptă direct spre camera care avea ușa deschisă. Un bărbat era aplecat asupra unui trup așezat pe dușumea. Capul lui Benedek Ferenszi se odihnea pe mocheta albastră. Medicul aranja cadavrul. Béla Derék se apropie și îl privi cu groază. Îi crescuse barba și asta îl îmbătrânea și mai mult.

— Ce-a pățit? întrebă el cu o voce slabă.

Doctorul nu răspunse imediat.

— Accident cardiac. Probabil o ruptură de anevrism. A murit în câteva minute. Se pare că a încercat să sune. Se întâmplă adesea oamenilor singuri. Îl cunoșteați bine?

— Da.

— Fuma mult?

— Nu știu, spuse Béla Derék.

Ferenszi era mort. Era de necrezut... Privirea lui cercetă camera în căutarea unui indice suspect. Nu văzu însă nimic. Poziția corpului era perfect naturală, iar doctorul părea senin. Se apropie de el.

— Doctore, credeți că este vorba de un accident?

Celălalt îl privi mirat.

— Un accident? O, da, un accident cardiac. Din păcare, se întâmplă destul de frecvent...

Derék bătu în retragere. Medicul redacta deja buletinul de deces. Adio, Ferenszi. Trebuia să se descurce singur. Se gândi la operațiunea în curs de desfășurare și deodată simți nevoia să-i dea un picior cadavrului. Nu mai putea să apeleze la

nimeni. Când vru să iasă, se izbi de sânii grei ai bonei irlandeze, scăldate în lacrimi.

— Atunci?

— Atunci, ce? Doar nu credeți că va învia! Asta se întâmplă doar în Biblie.

El ieși trântind ușa. Era furios de "festa" pe care i-o făcuse amicul său.

Capitolul III

Ralph Sloman înaintă cu mâna întinsă spre vizitatorul său. Ambasadorul Statelor Unite la Budapesta traversă biroul său ca să-şi întâmpine omologul sovietic, Alexis Tarakov, care tocmai îi ceruse o întrevedere urgentă. Era abia ora zece dimineaţa şi americanul era puţin surprins de graba cu care venise acesta. El parcursese *Nepszabadsag*, cel mai important cotidian din Budapesta, fără să găsească nimic ce ar fi putut justifica un demers atât de presant. În această zi de 5 decembrie 1979, Budapesta nu reprezenta vreo problemă deosebită, raporturile dintre sovietici şi americani fiind mai degrabă bune. Alexis Tarakov lua adesea prânzul cu el şi aveau o relaţie destul de amicală. Rusul apucă mâna întinsă, fără să o strângă ca de obicei. Chipul său era ca de gheaţă. Fără să ia în seamă invitaţia de a lua loc, el spuse cu o voce mai rece decât un aisberg:

— Domnule ambasador, guvernul meu m-a însărcinat să vă vorbesc despre o problemă extrem de gravă şi foarte urgentă.

Cum era cu mult mai scund decât Ralph Sloman, el era obligat să-şi ţină capul dat spre spate ca să i se adreseze, fapt care-l enerva destul de tare.

— Despre ce este vorba? întrebă americanul destul de intrigat.

El tocmai se pregătea să plece la Viena pentru câteva zile de odihnă şi nu avea chef de complicaţii.

— Este vorba de o afacere care ar putea afecta în mod grav bunele relaţii între ţările noastre, spuse rusul cu un glas sec. Central Intelligence Agency ne creează probleme aici, la Budapesta. Protejează o acţiune criminală, de care vă vom face răspunzători. Toată lumea ştie că ambasada dumneavoastră este un cuib de spioni, spuse el îndreptând un deget ameninţător către omologul său.

— *My God!* făcu Ralph Sloman. Ce vreți să spuneți?

Surpriza sa era sinceră și totală. La ambasadă era doar o modestă "stație" CIA compusă din trei membri: șeful și doi analiști. Șeful stației, bărbos și jovial, nu era interesat decât de China și de analizele politice. Nimeni nu se ocupa de contactele directe cu o posibilă opoziție ungară. CIA se mulțumea să se ocupe cu cititul ziarelor și cu sarcinile de rutină, cum ar fi protecția cifrului ambasadei. De altfel, aceasta nu ocupa decât două etaje într-un imobil aflat în piața Szabadsag, vizavi de sediul Partidului Muncitoresc Ungar. CIA, oropsită de trei administrații succesive, abia mai respira. Ambasadorul se întrebă dacă nu cumva omologul său glumește, deși sovieticii nu prea obișnuiau așa ceva.

— Domnule ambasador, răspunse el cu o anumită emfază, dacă aveți de formulat anumite reproșuri, eu voi avea grijă să le transmit imediat guvernului meu, care le va acorda atenția necesară. Știți doar că președintele Statelor Unite dorește să întrețină o politică de destindere

Jimmy Carter avea într-adevăr acest merit. Adevărul era că americanii aveau absolută nevoie de votul rușilor pentru Consiliul de Securitate. Ostaticii de la ambasada din Teheran putrezeau deja în Iran de cinci săptămâni.

— Nu este vorba de reproșuri, răspunse cu brutalitate rusul. Este vorba de un ultimatum. Guvernul meu cere să-l eliberați imediat pe tovarășul ministru Valeri Ilici Suslov, care a fost răpit noaptea trecută la Budapesta de gangsteri aflați în solda CIA. În această răpire și-a pierdut viața un membru al organelor noastre de securitate.

Ambasadorul Statelor Unite simți cum i se înmoaie picioarele. Timp de o fracțiune de secundă, el văzu chipul plăcut și bărbos al șefului stației CIA. Nu era posibil ca... Nu, într-o asemenea situație, l-ar fi ținut la curent. Era absolut imposibil să acționeze fără să-l înștiințeze... Rusul fusese greșit informat. Ralph Sloman auzise vorbindu-se de vizita ministrului de Interne sovietic și chiar trimisese un raport referitor la aceasta. Era o vizită de rutină.

— Dar ce s-a întâmplat? Am citit doar ziarele de azi-dimineață și...

— Ziarele au primit instrucțiuni de la organele de securitate ca să nu aducă prejudicii anchetei, îi tăie vorba diplomatul sovietic.

Cu glasul gâtuit de furie, el relată împrejurările în care fusese făcută răpirea. Ambasadorul american era de-a dreptul îngrozit. Într-adevăr, era vorba de o afacere extrem de gravă. Răpirea unui funcționar sovietic de rang superior era un lucru care nu se mai întâmplase niciodată. Și încă într-o țară din Est!

Cei doi bărbați stăteau încă față în față în mijlocul biroului.

— Dar de ce anume ne acuzați? Pot să vă încredințez că nici CIA și nici o agenție federală nu este implicată în această răpire pe care o dezaprob cu vehemență.

— Îmi dați voie să nu vă cred, făcu rece diplomatul sovietic. Noi știm că CIA este în stare de orice ca să-i ajute pe transfugi. Cum nu a găsit voluntari, a aranjat ea unul. Este o crimă de primă mărime. Chiar dacă nu toți participanții fac parte din CIA, toată responsabilitatea este purtată de aceasta. De altfel, criminalii și-au pus semnătura. Priviți...

El băgă mâna în buzunar și scoase de acolo un cartonaș pe care îl întinse ambasadorului american. Acesta încercă să descifreze cele două cuvinte scrise în ungurește. Alexis Tarakov nu-i lăsă timp.

— Am găsit această notă la locul atentatului, spuse el cu o voce tăioasă. *Ruski haza* [1]. Nu cred că e nevoie să vă traduc...

Ralph Sloman își ridică ochii spre interlocutorul său:

— Nu văd ce legătură are cu noi.

— Toată lumea cunoaște legăturile pe care le întreține CIA cu rebelii contrarevoluționari din 1956, spuse rusul. Cei care au comis această faptă îngrozitoare sunt supraviețuitorii acelei contrarevoluții. Știm că finanțați toate așa-numitele mișcări de eliberare din Ucraina sau din Polonia. La fel procedați și în Ungaria. Ați semnat crima.

Americanul rămase mut în fața acestei argumentări. Până acum nu auzise vorbindu-se de vreo mișcare ungurească în exil. Și apoi, chiar dacă ar fi existat așa ceva, cu siguranță că nu ar fi fost "sponsorizată" de CIA.

El băgă în buzunar cartonașul, apoi clătină din cap și spuse cu răceală:

— Domnule ambasador, eu nu pot să accept această argumentare. Cu toate acestea, voi transmite guvernului meu acuzațiile dumneavoastră. Este inutil să mai adaug că voi face

---

1. Afară cu rușii (n.a.)

ict ce îmi stă în putință ca să vă ajut. Deși sunt sigur că autoritățile ungare...

— Ele au intrat deja în acțiune, spuse tăios diplomatul. Amintiți-vă însă că guvernul meu vă va face răspunzător dacă i se întâmplă ceva lui Valeri Ilici Suslov și va proceda în consecință.

El făci stânga-mprejur și se îndreptă către ușă, fără să-i mai strângă mâna ambasadorului american. Acesta îl conduse totuși până pe palier. Când se înapoie în birou, contemplă de la fereastră piața Szabadsag. Ambasada era situată în plin centrul orașului, la câțiva metri de Dunăre și de superba construcție gotică a Parlamentului. Cine oare putuse răpi un ministru sovietic? Și de ce? El se îndreptă către biroul secretarei sale.

— Vă rog să-l căutați pe Allen, ordonă el. Am nevoie de el imediat.

— Ce s-a întâmplat, *sir?* întrebă secretara. Păreți extrem de tulburat.

— Este vorba de o poveste idioată, oftă diplomatul. Puteți să anulați biletele mele pentru Viena, nu mai plec nicăieri. Sunați apoi la State Department pe o linie "protejată". Căutați-l pe Secretarul de Stat.

Secretara se uită la ceas.

— Dar, *sir*, la Washington este abia ora patru dimineața.

— Știu, făcu diplomatul. Dar sunt sigur că se va trezi imediat când va auzi ce-i spun.

* * *

Mate Balázs, directorul general al MVA, închise dosarul lui Szüszi Sibrik cu o mână tremurătoare și ridică privirea speriată către colonelul Igor Antonov. Aerul disprețuitor obișnuit al rusului era acum înlocuit de o furie imensă.

— Nu știm nimic în plus despre ea, îi spuse el ungurului. Ca și celelalte persoane care lucrau aici, a fost verificată în mod serios...

— În mod serios !

Pumnul enorm al colonelului sovietic izbi în biroul directorului general al Serviciului de Informații maghiar. Lampa de pe el se clătină și căzu spărgându-se de parchet. Un teanc

de dosare alunecă și descoperi o revistă de fotbal, pasiunea lui Mate Balázs. El făcu un gest speriat, de parcă ar fi fost pălmuit. Colonelul Antonov urlă:

— Păi dacă a fost atât de serios verificată, unde este acuratețea asta? Spuneți-mi, unde-i?

Mate Balázs nu răspunse, încercând să-și ascundă tremurul mâinilor. Szüszi Sibrik nu se mai întorsese acasă după atentat. Acolo o așteptau doi polițiști. Imediat fuseseră verificat trecutul ei și controlate toate relațiile. Nu găsiseră nimic. Mate Balázs îi cunoștea dosarul pe dinafară. Avea treizeci și doi de ani, era divorțată de un inginer ungur care se stabilise în Statele Unite. Mama lui Szüszi trăia în Polonia, la Gdansk. Tânăra femeie ducea o viață relativ liniștită la Budapesta. După ce divorțase, avusese mai multe legături, mai ales cu bărbați însurați. Locuia într-un apartament cu două camere dintr-un imobil vechi și murdar de pe bulevardul Robert Karoly. Nu făcea nici o activitate politică. În afară de Uniunea Sovietică nu fusese în vreo altă țară... Nu făcuse cheltuieli care ar fi putut da de bănuit. Nu exista nimic în toată viața ei care să lase vreo pistă sau vreo indicație cât de mică..

— Probabil că a fost ridicată împreună cu ministrul, îndrăzni să spună Mate Balázs. Nimic nu indică faptul că ar fi fost complice cu cei care au comis această crimă îngrozitoare.

— Da! izbucni rusul care tăcu brusc.

Dintr-o dată realizase că Szüszi Sibrik nu fusese chiar așa de beată precum lăsase să se creadă și că numărul ei erotic avusese ca scop să-l amețească și să-l îndepărteze de ministru. Dacă ar fi urmărit mașina acestuia, cum ar fi fost datoria lui, nu s-ar fi întâmplat nimic, căci agresorii nu ar fi scăpat cu ușurință de vehiculul de escortă. Bineînțeles, în raportul trimis la Moscova, subliniase faptul că ministrul însuși îi ceruse să nu-l însoțească. Cu toate acestea, nu își făcea nici o iluzie. Telexul său fusese bine cântărit de superiori și, mai devreme sau mai târziu, avea să fie luat la bani mărunți. Va trebui să dea socoteală de tot ce se petrecuse în acea seară. O echipă specială a KGB-ului era în drum spre Budapesta. Trebuia să o întâmpine la aeroport. Dacă ministrul nu era găsit, va fi chemat la Moscova și tras la răspundere... În cel mai rău caz, îl aștepta plutonul de execuție. El privi cu dispreț cearcănele negre de sub ochii lui Mate Balázs. Bătrânul ungur

era imaginea însăși a disperării... Și cariera lui era în pericol. Poate chiar viața. Era însă mai în vârstă decât el. Deodată simți nevoia să-l lovească, să-l ucidă chiar.

— Vreau rezultate! urlă el. În seara asta, trebuie să dau socoteală celor din piața Dzerjinski. Înainte de asta, voi trece pe aici.

El părăsi biroul, izbind cu putere ușa în urma sa. Mate Balázs așteptă câteva clipe să i se potolească bătăile inimii mai înainte de a-l chema pe adjunctul său prin interfon. Acesta era un tânăr funcționar de vreo treizeci de ani, ambițios și descurcăreț. Mate Balázs știa că partidul îl trimisese pe lângă el ca să-l supravegheze. Gyula Rákos intră în birou cu chipul impenetrabil și închise ușor ușa în urma lui. Privirea sa alunecă peste lampa făcută țăndări și peste dosarele răspândite pe jos. Auzise deja zgomotele și strigătele.

— Ce se aude, Gyula? îl întrebă directorul general.

— Nimic, *Balázs Elvtárs* [1] făcu Gyula Rákos. Șoferul a fost ucis cu un revolver cu calibrul de nouă milimetri. Am descoperit cuiele goale. Au existat mai mulți agresori, dar nu au lăsat nici o urmă.

— Unde a fost găsită mașina ministrului?

— La o distanță de un kilometru spre nord. Chiar în față la Dráva Utka. Nu are nici urme și nici amprente în ea. Doar niște pete de sânge din aceeași grupă sangvină ca și a șoferului.

— Ai vreo idee despre felul în care au procedat?

— Absolut nici una. Probabil că au blocat drumul. Am trimis oameni peste tot. Până acum, nu avem nici o pistă, deși toate serviciile noastre colaborează cu mult entuziasm...

— Ce spune presa?

Adjunctul făcu un semn cu mâna, respingând acest aspect.

— Nu avem nici o grijă în privința asta. Am publicat deja un comunicat potrivit căruia ministrul a avut o ușoară problemă de natură cardiacă care l-a obligat să-și întrerupă vizita și să se întoarcă la Moscova cu un avion special. Toți cei cu care trebuia să se întâlnească au fost deja preveniți. Cadavrul șoferului sovietic a fost descoperit de o patrulă a poliției. Ei au primit ordin ca să nu vorbească cu nimeni despre această afacere. Poliția municipală a primit ordin să oprească ancheta.

Mate Balázs clătină din cap.

---

1. Tovarășe Balázs (n.a.)

— Bine, foarte bine, Gyula. Dar asta nu este suficient. Cin a dat lovitura?

El ridică brusc privirea către adjunctul său. Părea și ma adus de spate. Gyula se uita la arborii din piață. Ploua.

— Lângă cadavru era doar aceste hârtii, spuse el.

Balázs pusese una pe birou. O examinase pe amândou fețele fără nici un rezultat. Fusese redactată de unguri. E folosiseră cuvântul de argou "Ruski" în loc de "Orosz", cuvântu oficial.

— Ați auzit vorbindu-se de mișcarea din 1956?

— Nu, niciodată, *Balázs Elvtárs.*

Tăcere.

— Ai vreo idee, Gyula? întrebă Mate Balázs.

— Nu știu, B*alázs Elvtárs,* făcu adjunctul său. Nu avem nic un indiciu, nici o pistă. Eu personal nu cred că l-au scos di oraș. Cred că sunt ascunși undeva, în Budapesta. Poate dura destul de mult până vor fi găsiți. În nici un caz nu putem apela la public. Ancheta va trebui făcută cu cea mai mare discreție. Altfel, sovieticii se vor înfuria. Doar nu putem percheziționa toate locuințele din oraș. Ar trebui să găsim măcar un indice...

— Ați verificat toate dosarele contestatarilor?

— Tocmai asta facem. Dar nu avem nici o speranță în această direcție. Este vorba doar de câțiva tineri, pros organizați. Oricum, am dat ordin să se facă cercetări. Nu puter trata cu ușurință nici cel mai mic indiciu. Știți doar că Serviciu pentru Activități Antinaționale funcționează foarte bine. De ani de zile nu ne-am confruntat cu nici o problemă serioasă...

— Știu, știu, recunoscu Mate Balázs. Dar semnatarii Petiție pentru Cehoslovacia?

— Îi verificăm și pe aceștia, spuse Gyula, deși sunt persoane care nu se cunosc între ele. Intelectuali. Aici este vorba de o acțiune tip comando, executată de profesioniști. Ucigași de profesie. Oricum, l-ar fi putut răpi pe ministru fără să-l ucidă pe șofer cu atâta brutalitate.

— Într-adevăr, mărturisi Mate Balázs.

Nici el nu înțelegea nimic. De la sângeroasa revoluție din 1956, nu se mai înregistrase nici un fel de mișcare contestatară în viața politică din Ungaria. Cei care contestau regimul fugeau pur și simplu din țară. În închisori nu se aflau mai mult de șase deținuți politici. Cu câteva săptămâni mai devreme, circulase o

petiție în favoarea intelectualilor cehoslovaci închiși și judecați la Praga. În ciuda colonelului Antonov, serviciile ungare nu interziseseră semnarea acesteia. În cele din urmă, sovieticii fuseseră nevoiți să accepte. În fond, Ungaria era ceva mai aparte față de celelalte state din Est, potrivit unui *"gentleman's agreement"* cu marele vecin de la Răsărit... Astfel beneficia toată lumea. Mate Balázs desena pe sugativă.

— Ați verificat intrările și ieșirile din țară?

— Am început să o facem, dar ne ia o grămadă de timp.

— Trebuie să verificăm toate intrările din ultima lună, adăugă Balázs. Mai ales, pe cei veniți în vizită. Vârstnicii, care au fost aici în 1956.

Gyula Rákos puse întrebarea care îi ardea buzele:

— Dar Serviciile străine, *Balázs Elvtárs?*

Mate Balázs clătină din cap fără să ezite.

— Nu. Îi supraveghem cu atenție pe americani, dar sunt foarte discreți. Italienii nu ar face nimic în acest sens, iar francezii, nici atât. Bineînțeles, dacă nu au un motiv foarte puternic...

— Dar nemții?

Balázs avea un fix cu nemții.

— A, nemții, zise el. Nu, nu cred, de ce?

Da, pentru ce? Mate Balázs se chinuise toată noaptea ca să găsească un răspuns la această întrebare. Ministrul sovietic de Interne nu era o persoană atât de importantă pentru Serviciul de Informații. Un ofițer superior KGB ar fi fost folositor în alt mod. Nici măcar nu era o persoană politică de primă mărime. Nu-și dădea seama cum de cineva ar fi riscat așa de mult pentru un personaj ca el. Desigur, de mult timp, nu mai fusese înregistrat nici măcar vreun trasfug important, dar ca să fie răpit vreunul, chiar că nu se mai auzise... Balázs cunoștea foarte bine mentalitatea Serviciilor Speciale ca să creadă într-o lovitură de acest gen. Oricum, problema rămânea în picioare. Cine îl răpise pe ministrul de Interne și de ce?

El deschise gura ca să formuleze o ipoteză, dar o închise la loc. Biroul era căptușit cu microfoane puse de oamenii din KGB. Această pistă trebuia explorată cu cea mai mare grijă de el sau de cineva foarte sigur. Ridică privirea către adjunctul său și spuse cu hotărâre:

— Gyula, trebuie să rezolvăm treaba asta. Ați auzit ce a

spus porcul de colonelul Antonov... Dacă nu rezolvăm problema asta, "fraţii" noştri ne mănâncă cu fulgi cu tot. Ne poate costa foarte scump şi poate suferi întreaga ţară.

— Ştiu asta, zise Gyula Rákos. Voi face tot posibilul, *Balázs Elvtárs*.

El ieşi din încăpere. Mate Balázs deschise din nou dosarul lui Szüszi Sibrik şi rămase cu ochii la fotografia tinerei femei care părea că-l sfidează. Îl durea capul şi i se închideau ochii. Se îndreptă încet către fereastră. Cu pantalonii săi prea scurţi care lăsau să i se vadă gleznele, şi cu costumul său de o culoare nedefinită, semăna mai degrabă cu un ţăran îmbrăcat cu hainele de duminică. Ceea ce era el acum se datora muncii neobosite de o viaţă întreagă, închinată partidului. Mate Balázs privi casele înnegrite ce înconjurau piaţa şi scuarul mic şi trist.

Cine oare îl răpise pe ministrul de Interne sovietic?

* * *

Telefonul sună. Malko traversă încăperea şi ridică receptorul.

— A sosit şoferul prinţului Malko Linge, anunţă recepţionera hotelului *Sacher*, cel mai vechi hotel din Viena.

— Mulţumesc. Coborâm imediat, spuse Malko.

El închise telefonul şi se întoarse către tânăra femeie micuţă, cu chipul încadrat de părul lung şi negru, care aştepta în picioare lângă uşă, cu mâinile vârâte în buzunarele paltonului din blană de vulpe şi cu geanta de voiaj pusă jos lângă ea.

— Ilonka, dacă nu vrei să-ţi pierzi avionul, trebuie să te grăbeşti... Krisantem este jos... Avem nevoie de o jumătate de oră până la Schwechat...[1]

El privi de jur-împrejur prin cameră, asigurându-se că nu a uitat nimic, dar nu văzu decât patul răvăşit îngrozitor, cele două sticle goale de Moët et Chandon, o sticluţă cu apă de toaletă Jacques Bogart, goală şi ea, şi o sticlă de Vichy St Yorre.

Tânăra femeie brună nu făcu nici o mişcare. Malko se apropie de ea, îi puse mâinile pe coapse pe sub blană şi o întrebă zâmbind:

---

1. Aeroportul din Viena (n.a.)

— Nu vrei să pleci?

Ea oftă.

— Știi bine că trebuie...

— Când te întorci?

— Nu știu. În aprilie sau în mai. Dar atunci poate că nu voi mai fi singură...

— Vei reuși tu să mai scapi, sugeră Malko.

Privirile li se întâlniră complice. Tânăra femeie înălță capul și îl sărută pe gură. Imediat castul ei sărut de rămas bun se transformă într-o îmbrățișare pasionată. Ilonka se lipi ușor de Malko. Ei se deplasară încet către perete, fără să se despartă.

În cele din urmă, Ilonka se smulse din îmbrățișare și murmură:

— Trebuie să plec.

— Te doresc, făcu Malko,

Având în vedere distanța dintre ei, era greu să-l ignore. Deabia făcuseră dragoste cu două ore mai devreme înconjurați de rămășițele de la micul dejun.

— Nu mai avem timp, protestă Ilonka.

Mâinile lui Malko alunecau deja pe corpul ei, atingându-i sânii mici, coapsele, pântecele, prin țesătura din lână a rochiei. Mâinile femeii se încolăciră pe după gâtul lui, iar apoi îi încercuiră fesele. La început, rămaseră nemișcate, ca pentru a putea măsura trezirea dorinței amantului ei. Apoi, într-o mișcare unduioasă, Ilonka se lăsă să cadă la picioarele lui Malko, fără să-și scoată paltonul de pe ea. Cu o privire tandră și tulburată, ea îi eliberă sexul și îl strânse cu amândouă mâinile.

Malko închise ochii. Simțea cum limba îl atinge, apoi mângâierea deveni mai precisă, iar buzele se strânseră în jurul lui. Urmă o aspirație lentă și prelungită.

Paltonul se vedea ca o corolă în jurul capului brun, care se mișca din ce în ce mai repede. În ciuda erotismului acestei poziții, chipul Ilonkăi rămânea la fel de pur, de înțelept în aparență. Era ca o fetișcană. Totuși, mișcările ei din ce în ce mai rapide îi produseră lui Malko un spasm plăcut și brutal. Ea rămase în aceeași poziție, îngenuncheată în fața lui.

— Ești minunată, făcu el după ce își veni puțin în fire.

Ilonka avea o luminiță ciudată în ochi și era îmbujorată la față.

— Mi-e cald, zise ea. Acum chiar că trebuie să plec.

Treizeci de minute mai târziu, ei închideau ușa camerei alergau pe coridor ținându-se de mână.

— Sper să te întorci cât mai repede, zise Malko apăsând p butonul ascensorului.

— Ce nesătul ești, râse Ilonka.

Cu doi ani mai devreme, Malko se aflase din întâmplare la serată așezat alături de o tânără brunetă, foarte micuță, c chipul fin, senzual și melancolic. Cocul niței demodat îi dăde un aer de cuminţenie. Îi fusese prezentată. Ilonka Ungvár, unguroaică pe care o abandonase soțul ce fugise în State Unite cu secretara lui. Locuia la Budapesta, dar venea din câ în când la Viena. Vorbea la perfecție germana. Malko f imediat sedus de ea. Ilonka era pasionată după modă croitorie și spunea că nu se poate îmbrăca la Budapesta. C lux de amănunte, îi descrisese lui Malko o rochie pe care văzuse într-o vitrină a lui Saint-Laurent din Viena. Au dansa au flirtat puțin, iar el a condus-o până la micul ei hotel în Rolls său. Înainte de a se despărți, au flirtat în mașină ceva ma serios. În clipa în care Malko a vrut să împingă lucrurile cev mai departe, Ilonka Ungvár își strânsese pulpele și suspinas tulburată. Apoi fugise ca o școlăriță. A doua zi, Malko, încins culme, îi cumpărase rochia visurilor ei și i-o trimisese la hote El își luase o cameră la *Sacher* pentru câteva zile.

Ilonka Ungvár a sunat după o oră cu vocea topită d emoție. Mosko a invitat-o la cină. Au mâncat undeva, lâng Dunăre, la lumina lumânărilor. După aceea au dansa împreună la *Playboy Club*, discoteca cea mai la modă di Viena. Bineînțeles, Ilonka era îmbrăcată cu rochia cumpărat de Malko. Era un furou din catifea neagră, despicat adânc p șolduri. Ilonka a fost cea care a spus prima "Să plecăm". Î camera elegantă de la *Sacher*, ei au făcut dragoste c naturalețe, ca și cum s-ar fi cunoscut de o viață. Cu tandrețe cu pasiune. Ilonka gâfâi, îl zgârie și, la sfârșit, plânse. A dou zi, plecă la Budapesta.

De atunci, Malko a întâlnit-o de mai multe ori. De îndată c punea piciorul în Austria, ea îl suna. Malko alerga într-un sufle la Viena, unde, timp de două sau trei zile, făceau dragoste c doi adolescenți. Ilonka deschisese un atelier de modă și îș câștiga existența destul de bine grație rochiei primite de l

Malko, pe care o reprodusese în zeci de exemplare.

Întâlnirile lor episodice aduseseră în viaţa lor ceva special, emoţionant, ca o recreere. Acum însă, relaţia era spre final.

Nu ştiau când aveau să se mai întâlnească.

* * *

Walter Pear, al treilea consilier al Ambasadei americane din Londra, se dădu la o parte ca să-l lase să intre pe vizitatorul său. Era un anume Béla Derék. Acesta îi dăduse numele unui înalt funcţionar din State Department din Washington, şi nu putuse să-l refuze. Habar n-avea care este motivul acestei vizite. Oricum, avea la dispoziţie zece minute până să intre într-o reuniune.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule Derék? întrebă el cu amabilitate.

Vizitatorul său era un bărbat mic de statură şi rotofei, ca un reprezentant comercial, cu părul destul de rar şi ochii foarte albaştri. Acesta surâse timid.

— Aş vrea să stau de vorbă cu cineva din CIA, zise el.

Zâmbetul de pe chipul celui de al treilea consilier dispăru imediat, apoi apăru din nou destul de crispat. Cu o voce amuzată, el spuse:

— Ştiţi prea bine, domnule Derék, că CIA nu există... Noi suntem într-o ţară prietenă şi...

Ochii albaştri ai interlocutorului său nu mai zâmbeau deloc. El se înclină înainte.

— Domnule Pear, nu îmi arde de glume. Trebuie neapărat să am o întrevedere cu un reprezentant al CIA.

Walter Pear, îl examină cu o privire rapidă. Tipul nu părea nici nebun, nici drogat. Se decise să facă un pas prudent.

— De ce doriţi să vă întâlniţi cu un funcţionar din CIA? întrebă el cu un ton neutru. Vă daţi seama că trebuie să păstrăm o anumită discreţie...

— Desigur, răspunse simplu Béla Derék. Dar sunt sigur că îl va interesa foarte mult ce-i voi spune. Foarte mult.

Walter Pear îşi aprinse o ţigară ca să-şi ascundă încurcătura.

— Mă tem că mai întâi ar trebui să-mi dezvăluiţi mie totul. Pentru ca să pot lua anumite măsuri.

— De acord, făcu Derék. Eu reprezint grupul de rezisten maghiar care a răpit acum două zile la Budapesta pe ministr sovietic de Interne... Ca din partea CIA-ei.

— Cum?

Walter Pear crezu că nu a înțeles bine. Nu auzise vorbi du-se de așa ceva. Omul din fața lui era nebun. Mai sunt și d aceștia, aparent sănătoși. Brusc, simți că nu poate domin situația de unul singur... Cu un zâmbet forțat, el se ridică picioare.

— Este foarte interesant, într-adevăr, domnule Derék Puteți să așteptați câteva secunde? Vreau să caut pe cinev din CIA, cu care veți putea vorbi în legătură cu acest plan...

— Nu este un plan. Am făcut-o deja, îl corectă musafir său cu blândețe.

Walter Pear abia îl mai auzi. După ce închise ușa biroul său, întoarse cheia în broască și o luă la goană pe coridor.

Capitolul IV

Ted Saurer, șeful Centralei CIA din Londra, pătrunse în birou, urmat de Walter Pear. El înaintă spre Béla Derék cu mâna întinsă și îl smulse literalmente din fotoliul în care stătea. Înainte ca ungurul să poată deschide gura, el îi spuse repede:

— Domnule Derék, vă rog să mă urmați într-un birou mai liniștit, unde vom putea discuta despre problema dumneavoastră.

El îl conduse pe musafirul puțin mirat. Intrară într-un ascensor micuț, păzit de un pușcaș marin, și coborâră până la subsolul enormei clădiri a Ambasadei SUA, care domina Grosvenor Square. Camera în care intrară era destul de ciudată. Semăna cu un cub din beton cenușiu, în mijlocul căruia se afla un gen de balon din plastic transparent, suspendat de tavan cu cabluri din oțel, având scaune în interior. Se putea pătrunde înăuntrul lui cu ajutorul unei pasarele metalice.

Cei trei bărbați pătrunseră în interior rând pe rând, iar șeful centralei închise ușa. El apăsă niște butoane aflate pe un pupitru de comandă, apoi se întoarse către Béla Derék.

— Domnule Derék, spuse el, acum putem vorbi. Ne aflăm într-o cameră "surdă" și nimeni nu ne va putea auzi vorbele. Trebuie să ne luăm anumite măsuri de protecție. Ați vrut să mă întâlniți. Cine sunteți și ce doriți să-mi spuneți? Eu sunt șeful Centralei CIA din Londra.

Béla Derék se agită nervos, ca și cum ar fi fost intimidat de propriul său curaj.

— Trebuie să vă transmit un mesaj, spuse el după un moment de tăcere. Îi reprezint pe tovarășii care l-au sechestrat pe ministrul de Interne sovietic la Budapesta.

— O secundă, îi tăie vorba agentul CIA. Cum puteți să dovediți că vorbiți serios?

Béla Derék nu-şi pierdu cumpătul.

— Cu asta, zise el.

Se scotoci în buzunar şi scoase o bucată pătrată din plastic pe care i-o întinse americanului. Acesta examină obiectul şi deveni palid. Era vorba de o legitimaţie verde plastifiată care permitea accesul în magazinele speciale din Moscova membrilor "nomenclaturii" sovietice. Legitimaţia era pe numele lui Valeri Ilici Suslov. Fotografia color a ministrului era lipită pe ea. Ted Saurer ridică privirea spre interlocutorul său.

— Cum a ajuns aceasta în posesia dumneavoastră?

— Mi-a fost adusă azi-dimineaţă de la Budapesta, răspunse Béla Derék. Ca dovadă a faptului că operaţiunea a reuşit.

— Pot să o păstrez?

— Bineînţeles.

— Mulţumesc.

Ted Saurer băgă legitimaţia în buzunar.

— Acum puteţi să-mi povestiţi toată istoria. Ce doriţi? Cine sunteţi?

— Suntem un grup de emigranţi unguri, spuse Béla Derék cu o voce monocordă. Am părăsit cu toţii Budapesta după evenimentele din 1956 şi ne-am stabilit în diferite ţări străine. Eu însumi locuiesc în ţara dumneavoastră, la Pittsburg, şi acum am primit cetăţenia americană...

— Aşadar sunteţi cetăţean american, repetă ca un ecou trist vocea şefului centralei CIA.

— Da, continuă Derék, dar eu nu sunt decât purtătorul de cuvânt al tovarăşilor mei.

— Cum se numeşte organizaţia dumneavoastră?

Béla Derék zâmbi pentru prima dată. Era un surâs palid ca şi ochii săi albaştri.

— Păi nu este chiar o organizaţie! Doar un grup de prieteni, uniţi prin ideile noastre comune. Niciodată nu am militat în mod oficial şi nici nu am luat poziţie uniţi într-un partid.

— Dar, în fine, pentru ca să faceţi această ispravă a fost nevoie de oameni antrenaţi, hotărâţi la orice. Există chiar şi un mort.

Şeful Centralei CIA din Budapesta avertizase toate centralele CIA, dând şi cele mai mici detalii asupra atentatului comis cu două zile mai devreme şi asupra revendicărilor sovieticilor.

Béla Derék nu se tulbură.

— Cei care au acționat, zise el, s-au luptat cu trupele sovietice acum douăzeci și patru de ani. Ceilalți au învățat să-i urască pe ruși rămânând în țara aflată sub ocupația lor. Este vorba de oameni dispuși să-și sacrifice chiar și viața.

— Cine sunt acești oameni? insistă americanul.

Niciodată până acum nu auziseră vorbindu-se despre vreo grupare de rezistență maghiară. Armenii, ucrainenii, croații și chiar polonezii costituiseră grupuri cunoscute. Se părea că CIA își slăbise mult vigilența în ultima vreme dacă putuse avea o asemenea lacună.

— Regret că nu pot să vă spun mai mult pentru moment, zise Béla Derék. Nu sunt autorizat să dezvălui numele celor implicați în această acțiune.

— Atunci, ce doriți?

Ungurul părea de-a dreptul șocat.

— Vreau să vă demonstrez că noi, ungurii, nu suntem deloc ranchiunoși și că ne ținem promisiunile făcute. Totuși, în 1956, ne-ați lăsat de izbeliște. Mulți dintre noi au murit cu arma în mână sperând că americanii le vor sări în ajutor... Nu am uitat acest lucru, dar dorința noastră de a ne răzbuna pe ocupanții sovietici este mai mare. Din acest motiv, tovarășii mei au acceptat propunerea agentului dumneavoastră de a-l răpi pe Valeri Ilici Suslov. Acum, operațiunea a fost dusă la îndeplinire. Am venit să vă înștiințez că serviciile dumneavoastră îl pot lua în primire pe Valeri Suslov... Așa cum a cerut agentul dumneavoastră. Noi nu știm ce să facem cu el.

O tăcere de plumb se lăsă în încăpere... Șeful Centralei CIA îl cerceta pe ungur, încercând să ghicească dacă nu glumește. Dar Béla Derék era serios ca un aiatolah. Americanul se înclină către el și-l întrebă:

— Un agent... Dar despre ce agent tot vorbiți, domnule Derék?

Ochii albaștri ai ungurului îl fixară fără să clipească.

— Ferenszi Benedek este cel care ne-a cerut să organizăm acest *kidnapping*, ne-a ajutat să procurăm armele și ne-a dat banii necesari. Ne-a spus că este un agent foarte important în Central Intelligence Agency.

Americanul nu auzise niciodată în viața lui vorbindu-se de Benedek Ferenszi. El se străduí să zâmbească.

— Întrucât domnul Ferenszi a fost atât de precis, de ce nu v-ați dus la el în loc să veniți aici?

— Ferenszi Benedek este mort, spuse Béla Derék. A mu chiar în noaptea în care a avut loc răpirea. De o criză cardiac cu totul neprevăzută. Cum dumneavoastră vă aflați în acela oraș, m-am gândit că sunteți la curent cu totul. Va trebui să v mențineți contractul, alfel, mă văd obligat să dezvălui tot presei...

Șeful Centralei CIA simți cum se învârtește pământul cu el

— *Wait a minute !* Chiar sunteți sigur că a murit și că n este o înscenare?

— Am văzut cadavrul cu ochii mei, spuse simplu Bé Derék. Pot să vă spun și unde a fost înmormântat. La cimitir Highgate.

Cei doi bărbați se priviră fix câteva clipe, apoi șef Centralei CIA își spuse că trebuie să se stăpânească pentru nu o lua razna.

— Vreți să spuneți că un anume Ferenszi Benedek, un așa zis agent CIA, v-a îndemnat să răpiți un ministru sovietic Budapesta și că, imediat după asta, a dat ortul popii? Iar acun vreți să-l preluăm noi ?

— Exact, spuse cu seninătate Béla Derék.

— Unde locuia acest Ferenszi?

— Pe Princess Gate, la numărul 61.

Americanul își notă adresa repede și întrebă:

— Mai știți ceva în legătură cu el?

Béla Derék clătină din cap.

— Da. Avea pașaport american. El însuși a părăsit Ungari însă înainte de evenimentele din 1956. Mi-a arătat pașaportu Obișnuia să călătorească mult. Mai ales, la Washington și Moscova. Mi-a explicat că guvernul american îi încredint adesea misiuni confidențiale. Părea un om plin de bani. Mi-dat treizeci de mii de dolari în bancnote fără să-mi ceară vre chitanță pentru ei.

Americanul asculta cu inima strânsă cum ungurul înșir aceste fapte incredibile. Reținuse mai cu seamă un amănun pașaportul american. În cele din urmă, își luă inima în dinți spuse:

— O.K., domnule Derék, în afacerea asta există ceva ce n reușesc să înțeleg. Eu nu eram deloc la curent cu aceast operațiune și nici cu prezența la Londra a acestui Ferenszi. Da vom lămuri totul și lucrurile se vor aranja. Ați putea să-l însoți

în birou pe domnul Pear și să așteptați puțin în timp ce eu voi încerca să verific anumite date?

— Ne veți ajuta? întrebă brusc îngrijorat Derék.

— Voi face tot ce-mi stă în putere, zise Ted Saurer care stătea ca pe jar.

Béla Derék îl fixa cu o privire aproape rugătoare.

— Vă jur că spun adevărul, făcu el. Noi am acționat în numele dumneavoastră.

— Sunt sigur de asta, zise Saurer. Trebuie să vă cer să nu abordați acest subiect cu nimeni altcineva. Această afacere trebuie să rămână absolut secretă.

El întrerupse bruiajul și cei trei bărbați ieșiră din încăperea în formă de balon. Walter Pear era mut de groază. Cum ar fi putut crede că acest omuleț, atât de inofensiv în aparență, putea deține un secret atât de exploziv ? Înainte de a părăsi camera din beton, mai puse încă o întrebare:

— Cine v-a dat numele celui prin care ați luat legătura cu noi?

— Ferenszi Benedek, răspunse imediat ungurul. Știu că erau foarte apropiați. Am fost odată de față când au vorbit la telefon...

Cei doi americani se priviră consternați. Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Nu mai scoaseră nici un cuvânt în ascensorul care îi ducea la etajul patru. Walter Pear îl conduse pe ungur până în biroul lui, vorbind de una și de alta ca să-i mai abată atenția. Dacă acesta s-ar fi gândit să părăsească brusc ambasada, n-ar fi avut cum să-l împiedice. Dar ar fi fost ca și cum ar fi lăsat o bombă amorsată în mijlocul Londrei. Mulțumea lui Dumnezeu că omul părea obosit și se bucura de cele câteva momente de odihnă.

— Doriți o cafea? propuse Walter Pear.

— Cu multă plăcere, acceptă ungurul, prăbușit într-un fotoliu. Credeți că lucrurile se vor aranja?

— Sunt sigur de asta, spuse cu un ton plin de încredere cel de al treilea secretar. Ted Saurer este un tip extrem de eficient.

* * *

Ted Saurer traversă cu viteza sunetului culoarul ce ducea la biroul însărcinatului cu afaceri. Ambasadorul era plecat la

Washington. Evită să treacă prin biroul secretarei și bătu direct la ușa diplomatului, apoi intră imediat.

Însărcinatul cu afaceri, cu picioarele puse pe birou, citea cu un interes demn de o cauză mai bună ultimul număr din *Penthouse*. El ridică privirea surprinsă către șeful Centralei CIA.

— Ce s-a întâmplat, Ted? Ne atacă japonezii? [1]

Încântat de această glumă, el izbucni într-un hohot zgomotos de râs, repede înăbușit, când văzu expresia de pe chipul lui Ted Saurer. Acesta trase un scaun și se așeză.

— *Sir*, am la mine în birou o ditamai încărcătura de dinamită.

---

1. Aluzie la atacul japonez asupra bazei americane Pearl Harbour, din 7 decembrie 1941. (n.a.)

Capitolul V

Pe măsură ce asculta relatarea lui Ted Saurer, chipul însărcinatului cu afaceri devenea din ce în ce mai livid. Fusese deja avertizat de către State Department în legătură cu incidentul petrecut la Budapesta și cu acuzațiile aduse de sovietici, dar clasase telegrama, gândindu-se că nu era treaba lui. Nici prin gând nu-i trecuse că tocmai această afaccere avea să-i explodeze sub nas.

Încerca să-și imagineze consecințele venirii lui Béla Derék în ambasada lui. State Department protestase vehement împotriva acuzațiilor adresate de sovietici. Dacă aceștia ar fi auzit că tipul care revendica răpirea lui Valeri Ilici Suslov se află în Ambasada americană din Londra, pretinzând că acționase din ordinul dat de CIA, prefera să nu se gândească la ceea ce ar fi urmat...

— Trebuie să facem ceva, zise Ted Saurer. Nu putem să-l lăsăm liber pe tipul ăsta. Este capabil să se ducă direct la redacția lui *Daily Mirror*...

— Doar nu putem să-l ucidem, oftă însărcinatul cu afaceri. Trebuie să cer instrucțiuni de la Washington.

— Până atunci, veniți să-l vedeți, îl sfătui Ted Saurer. Nu trebuie să-și piardă răbdarea și să o șteargă de aici... Când veți dispune de toate elementele va fi altceva.

— Chiar credeți că trebuie să-l întâlnesc? Treaba asta riscă să angajeze State Department. Și dacă află presa...

— Trebuie neapărat, făcu vehement șeful centralei. Poate spune mai multe. *Shit !* Are un aer atât de bonom, atât de liniștit. Dar povestea lui nu pare a fi o glumă. Are o legitimație care îi aparținea lui Suslov... Haideți, veniți.

Însărcinatul cu afaceri se ridică anevoie din fotoliul său și îl urmă târându-și picioarele. Béla Derék apăruse ca un cățeluș

drăgălaș care duce o grenadă în bot. De ce trebuia să vină tocmai aici, la el?

* * *

Cu mâinile puse cu palmele pe genunchi, însărcinatul cu afaceri asculta atent povestea lui Béla Derék, sub privirea vigilentă a lui Ted Saurer. Erau din nou în camera "surdă". Cel de al treilea secretar profitase ca plece să dea alarma. Derék își aținti ochii plini de candoare în ochii diplomatului și încheie:

— Așa cum era prevăzut, am venit să vă spunem că suntem gata să vi-l predăm pe Valeri Ilici Suslov.

"My God !" făcu în sinea lui însărcinatul cu afaceri. Era un adevărat coșmar!

— Ce frumos din partea dumneavoastră, făcu el prosteşte, cu creierul gol. (Principalul lucru era să nu se compromită, să nu angajeze în treaba asta pe State Department.) Din păcate, este vorba de o acțiune criminală săvârșită într-o țară cu care noi întreținem relații de prietenie, nu-i așa? Nu mi se pare posibil să luăm poziție mai înainte de a raporta la Washington. Trebuie să mă informez ceva mai bine...

Ochii albaștrii ai lui Derék se întunecară puțin.

— Asta nu trebuie să dureze prea mult. Este extrem de primejdios pentru tovarășii mei să țină ostatic un ministru sovietic.

— El se află încă în Budapesta? nu se putu abține diplomatul.

— Da.

Urmară câteva momente de tăcere, tulburată doar de sunetul bruiajului. Prudent, Ted Saurer mută un pion.

— În cazul în care intervin dificultăți în realizarea acestui transfer, adică nu am putea să-l preluăm pe ministru, presupun că îi veți da drumul, nu?

Expresia ce apăru pe chipul ungurului îl făcu să regrete imediat că a pus o asemenea întrebare.

— Glumiți! De două luni ne chinuim să pregătim această acțiune ca să le dovedim rușilor că nu ne-am abandonat cauza pentru care o mulțime de bărbați și de femei și-au sacrificat viețile și libertatea. Acest rus este un criminal. Dacă nu-l mai vreți, vom face cunoscut întregii lumi că l-am răpit, că-l vom judeca și că îl vom executa...

— Ce vreți să spuneți cu "îl vom judeca și îl vom executa"?

— Când Adolf Eichman a fost judecat, toată lumea știa că va fi condamnat la moarte... Trebuia doar ca toate crimele lui să fie arătate, dar rezultatul nu lăsa nici o îndoială. Acest ministru de Interne își merită de zece ori moartea, la fel cu toți ceilalți conducători sovietici care trimit oamenii nevinovați în Gulag.

Însărcinatul cu afaceri tăcu, în lipsă de argumente, cu creierul în flăcări. Cu orice preț trebuia să evite publicitatea. Rușii nu trebuiau să afle de această vizită. Ar fi interpretat-o greșit...

— Domnule Derék, zise el, voi lua imediat legătura cu Washingtonul. Din păcate, acum este prea devreme acolo. Pot să vă rog să nu discutați cu nimeni despre vizita aceasta și să mă contactați în jurul orei șaisprezece și jumătate? Puteți să-mi lăsați un număr de telefon?

Béla Derék se ridică în picioare.

— Voi fi aici la ora șaisprezece și jumătate.

Cei trei bărbați ieșiră din camera "surdă" în șir indian și intrară în ascensor. Béla Derék își ridică ochii albaștri către diplomat.

— Vă sfătuiesc să nu mă urmăriți, zise el. Altfel, presa va fi imediat prevenită.

Fără să mai aștepte răspunsul, el traversă holul, coborî pe peron și se îndepărtă printre arborii ce străjuiau Grosvenor Square.

—*Holy shit!* De ce l-ați lăsat să plece? izbucni șeful centralei.

— Deoarece, cu cât vor exista mai puțini martori care să-l vadă aici, cu atât mai bine, spuse posomorât însărcinatul cu afaceri. N-aveți grijă, se va întoarce. Are nevoie de noi.

— Bine ar fi, zise cu o voce sumbră Ted Saurer. Întrebarea este, ce-o să-i spunem când se va întoarce?

* * *

Mate Balázs își lăsă privirea să hoinărească peste imensul șantier noroios, aflat la marginea șoselei se ducea la aeroportul din Budapesta. Cădea o ploaie rece și deasă, iar ștergătoarele mașinii oficiale abia reușeau să înlăture apa de pe parbriz.

Lângă el, colonelul Antonov nu deschisese gura de când se urcaseră în mașină. Mergeau să întâmpine un general KGB care sosea de la Moscova ca să coordoneze ancheta legată de dispariția ministrului sovietic. Se scurseseră trei zile de la producerea atentatului și nu făcuseră nici cel mai mic progres. În afară de hârtiile găsite lângă cadavrul șoferului, nimeni nu revendicase răpirea. Un întreg etaj din hotelul *Volga* fusese ocupat de agenții KGB veniți în ajutor, iar Serviciile Secrete maghiare puseseră la dispoziția lor telefoane, birouri și mașini. Colonelul Antonov se întoarse către ungur cu privirea încruntată și ieși din starea de mutenie ca să-l întrebe:

— Încă nu știți nimic?

Mate Balázs își îndesă mâinile în pardesiu. Ca și cum rusul nu ar fi știut care era realitatea...

— Dacă aș fi avut vreo noutate, v-aș fi spus, făcu el. Am împânzit tot orașul. Oamenii noștri au început să controleze toate bungalow-urile neocupate de lângă lacul Balaton în cazul în care agresorii s-ar fi ascuns acolo. La fel și apartamentele libere. Verificăm de asemenea vizitatorii sosiți în ultimele treizeci de zile. Toate astea cer însă timp. Din nefericire, nu putem conta pe ajutorul populației din cauza faptului că totul este ținut în cel mai sever secret.

Reușise să spună totul cu aerul cel mai serios. Nouăzeci și nouă la sută din populație i-ar fi ajutat cu plăcere pe răpitori.

— Dar fata? Szüszi Sibrik?

— Continuăm să o căutăm. Nimic nu lasă să se creadă că este complicea criminalilor.

— *Șto?* mormăi rusul. Sunteți cu toții niște incapabili...

— Eu sunt sigur că oamenii dumneavoastră veniți de la Moscova vor obține rezultate excelente, răspunse plin de perfidie ungurul.

Ei ajunseră la aeroport, care era trist ca o gară de provincie cu neoanele lui livide. Echipele întărite de grăniceri și de milițieni verificau cu atenție actele celor care plecau din Ungaria, scotocindu-le bagajele. În zadar însă. Răpitorii ministrului sovietic păreau că s-au evaporat pe o altă planetă.

— Trebuie să-l interogăm pe violonistul de la restaurant, sugeră brusc colonelul sovietic. Avea aerul că o cunoaște pe fată.

Era absurd, dar Mate Balázs nu îndrăzni să se revolte.

— Vom cerceta, spuse el cu o voce slabă.

Nu muzicianul îl va ajuta să-l găsească pe ministrul dispărut. El îi mobilizase deja pe cei mai buni agenți ai săi și pe toți informatorii din oraș, mai ales pe cei care trăiau printre travestiții din piața Rákóczi și prostituatele din Szabadság. Cartierele cele mai rău famate erau pline cu astfel de indivizi. Cu toate astea, nu reușiseră încă să descopere nici cel mai mic indiciu.

În primul rând, era de mirare că nimeni nu revendicase până acum acest *kidnapping*. Apoi, nu fusese semnalat nici cadavrul ministrului. Prefera să nu se gândească la această eventualitate. Bătrânul János Kádár, Secretarul general al Partidului, pus la curent cu cele întâmplate, se arătase extrem de îngrijorat. Era convins că rușii vor profita de acest lucru ca să strângă și mai mult lațul în jurul Ungariei. Așadar, trebuia făcut orice ca Valeri Ilici Suslov să fie găsit. Viu.

Capitolul VI

O tăcere apăsătoare domnea în sala de ședințe care ocupa o aripă întreagă a etajului șapte al clădirii principale în care era sediul lui Central Intelligence Agency din Langley. Prin ferestre se putea vedea zăpada așezată în strat gros, deși cerul era de un albastru strălucitor. Cei șase înalți funcționari care fuseseră convocați de urgență de Dennis Capucci, directorul companiei, se uitau unii la alții în jurul mesei verzi, aplecați peste dosarele asezate în față.

Erau acolo: un reprezentant al Casei Albe, un specialist al lui *"Eastern Europe"*, șeful Directoratului *"Counter Intelligence"* [1], un *"Security Officer"* însărcinat cu verificarea agenților, însoțit de adjunctul său, și adjunctul lui David Wise care reprezenta Directoratul Operațiuni, cu alte cuvinte operațiuni clandestine. Acesta din urmă era cel mai nervos dintre toți. Dennis Capucci rupse tăcerea adresându-se lui *Security Officer*.

— Spuneți că acest Ferenszi era un membru al Companiei?

Fără să scoată o vorbă, *Security Officer*, așezat în fața lui, îi întinse o fișă de culoare roz, extrasă dintr-un dosar gros.

— *Yes, Sir.* Din 1956, până în 1959. A fost angajat de...

— Puțin îmi pasă de cine a fost angajat, izbucni Capucci. Vreau să știu de ce a fost dat afară?

— Adevărul este că nu a fost dat afară, făcu celălalt cu o voce răbdătoare. A plecat el, pur și simplu. Grație Companiei, a realizat o afacere extraordinară cu zahăr, folosind informațiile confidențiale obținute despre Cuba cu ajutorul sateliților ELINT. A băgat în buzunar mai multe milioane de dolari.

— *My God!* oftă Capucci. Și după aceea?

---

1. Contraspionaj (n.a.)

— Potrivit informațiilor pe care le deținem, el a continuat să prospere, zise cu seninătate *Security Officer*. S-a ocupat de afaceri extrem de complicate și dificile. Vânzări de fabrici în Est, livrări ilegale de armament în țările aflate în embargo, ca Rodezia. A fost adesea bănuit, dar nu a putut fi prins niciodată.

— Spuneți-mi, de unde știți toate acestea? întrebă Capucci.

— Compania a păstrat contactul cu el, răspunse liniștit interlocutorul său. Din când în când, Ferenszi ne oferea informații interesante asupra Europei de Est, pe care o cunoștea foarte bine. Era foarte legat de un înalt funcționar sovietic. De asemenea, era în termeni foarte buni cu șefii israeliți. Poate pentru că și el era evreu, nu? În orice caz, cele comunicate de el au contribuit mult la realizarea sintezelor noastre. Cred că anul trecut chiar a fost primit la Casa Albă de către unul din adjuncții Președintelui...

Capucci își încleștă degetele atât de tare, încât încheieturile îi se albiră. Dacă rușii ar fi aflat toate acestea... Sau poate că deja aflaseră! El se întoarse către șeful lui *Counter-Intelligence*.

— Dumneavoastră ce știți despre Ferenszi?

Bărbatul bătu cu palma dosarul din fața lui.

— Știu destul de multe lucruri, *sir*. Noi îl considerăm ca fiind un "agent de influență" important, manipulat probabil de către sovietici. *"Le Point"* i-a consacrat recent un articol întreg ce vorbea în acest sens.

— Manipulat de către sovietici? repetă îngrozit Capucci.

— Ar trebui să adaug, precizează bărbatul din *Counter-Intelligence*, că potrivit anumitor informații – mai ales franceze – rușii l-au considerat mereu pe Ferenszi ca pe un agent al Companiei...

Dennis Capucci dădu din cap descurajat.

— Până la urmă, îmi poate spune cineva pentru cine lucra de fapt acest tip?

Specialistul în contra-spionaj surâse slab.

— Părerea mea e că lucra doar pentru el, *sir*. Banii erau totul pentru el și s-a folosit de toată lumea. Până acum, i-a reușit...

Capucci mâzgăli ceva pe sugativă, apoi întrebă cu o voce groasă ca o supă de varză, uitându-se fix în ochii adjunctului lui David Wise:

— Există vreo posibilitate cât de infimă ca cineva d centrala noastră să-i fi dat acestui om ordinul aberant de a răpi pe ministrul sovietic?

În fața tăcerii apăsătoare ce urmă după această întrebar *Deputy Director* continuă apăsând pe fiecare cuvânt:

— Nu vă mai întreb a doua oară. Dacă vreunul dint dumneavoastră a făcut această monstruoasă tâmpenie, s spună. *God damn it !* Sau dacă bănuiește cine a făcut-o. N este momentul să ne jucăm de-a *boy-scout*...

El se uită atent la cei din jurul său. Rând pe rând, priviri se aplecară și câte un "nu" înăbușit ieși de pe buzele fiecărui Ultimul, adjunctul lui David Wise, spuse cu o voce care s dorea hotărâtă:

— Pot să vă asigur, *sir,* că nimeni din Directoratul nostru n este amestecat în această afacere.

Dennis Capucci simți o oarecare ușurare. Lăsându-se p spate, spuse:

— O.K. Atunci să luăm alte ipoteze. De ce Ferenszi ar procedat astfel? A acționat din proprie inițiativă?

— Nu este chiar imposibil, remarcă șeful Serviciului d Contraspionaj. Probabil că a vrut să ne pună în fața lucrului îm plinit. Sau poate că a fost convins că ne va face o plăcer foarte mare...

— *Bullshit !* făcu Capucci. Tipul ăsta era incapabil să fac ceva cu sinceritate. Adevărul este că nu deținem nici u element sigur. Putem doar să facem presupuneri...

Din nou, el se adresă șefului Serviciului de Contraspionaj:

— Și dacă este vorba de o lovitură dată chiar de ruși?

Celălalt ridică sprânceana dreaptă și spuse prudent:

— Există și această posibilitate, *sir.*

— Știu bine că este și posibilitatea asta, mormăi Capucci Ceea ce vreau să știu e ce părere aveți dumneavoastră.

Înaltul funcționar ezită puțin înainte de a spune cu o voce coborâtă:

— Este posibil, dar nu văd motivul...

Capucci se adresă atunci specialistului în problemele Europei de Est.

— Dumneavoastră vedeți vreun motiv?

— Drept să vă spun, nu. Asta ar însemna riscuri mari ce nu se potrivesc cu mentalitatea rușilor. La urma urmelor, dacă Ferenszi ar mai fi trăit, lucrurile s-ar fi limpezit rapid...

— Da, dar a murit, mormăi Capucci. Apropo, știe cineva în ce fel ne-a părăsit?

Privirea sa îl întreba pe șeful lui R 2, de la Informații Externe. Acesta se grăbi să răspundă:

— Pare să fi fost moarte naturală, *sir*. Medicul a eliberat fără dificultate certificatul de deces, iar poliția a acceptat și ideea de accident. Unul dintre agenții noștri a fost acolo, prefăcându-se că este un vechi prieten, și a vorbit cu servitoarea și cu portăreasa. Circumstanțele morții sunt extrem de clare... Criză cardiacă în plină noapte. A vrut să telefoneze servitoarei, dar aceasta își petrecea noaptea la amicul ei... Desigur că ar fi trebuit să se facă autopsia, însă așa ceva nu se face decât la cererea familiei. Ferenszi era însă singur.

Capucci se juca cu creionul.

— Pare cam mare coincidența... Mă cam deranjează un lucru. Cum putea un individ atât de mort după bani să dea treizeci de mii de dolari la alții? Este cam ciudat, nu?

— Poate că spera să câștige mult mai mult, făcu adjunctul lui David Wise. Pot să fac o anchetă mult mai serioasă dacă doriți. Vom încerca să găsim probe care să ateste o intervenție din afară. Dar va mai dura câteva zile.

— În regulă, zise Capucci. Problema rămâne însă aceeași. Să zicem că rușii nu sunt amestecați în răpire. Întrebarea de bază care se pune este: în ce fel ne poate fi folositor amărâtul ăla de ministru?

Nimeni nu se înghesui să răspundă. Nu se auzea nici musca. Având în vedere consecințele posibile ale unui răspuns pozitiv, fiecare prefera să tacă, lăsând pe umerii celorlalți bucuria de a-și asuma o asemenea responsabilitate. Privirea lui Dennis Capucci întârzie puțin asupra specialistului în problemele Europei de Est, iar acesta se simți dator să-și spună părerea cu o voce fermă:

— Este sigur că ministrul de Interne sovietic deține informații extrem de prețioase datorită funcției pe care o ocupă.

Reprezentantul Casei Albe se foi nervos pe scaunul său și ridică mâna ca să ia cuvântul.

— Este absolut imposibil ca țara noastră să profite de crima comisă de extremiștii politici. Mai ales în acest moment. Va trebui ca acest înalt funcționar să fie imediat eliberat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Administrația noastră va face orice ca lucrurile să se rezolve în acest sens...

Tăcerea se lăsă iar. Specialistul în problemele Europei d Est se întoarse către el puțin contrariat.

— Pentru moment, alternativa este simplă, remarcă e Peste o oră va trebui să dăm un răspuns trimisului acesto oameni. Dacă refuzăm să ne amestecăm, vor face o publicitat maximă întregii afaceri și îl vor executa pe ministru. Or, ruș cred, sau par să creadă, că noi suntem amestecați în toat afacerea asta. Dacă mai află și de vizita ungurului l Ambasada noastră din Londra, iar acesta declară că a acționat la ordinele noastre, consecințele vor fi extrem d negative.

Situația era într-adevăr cam albastră. Participanții l întâlnire erau împărțiți în două tabere. Era destul de tentant s pui mâna pe un ministru sovietic în carne și oase... Pe de alt parte, în acest moment în care SUA se străduiau să-i elibereze pe ostaticii din Teheran, adeziunea lor la acțiunea d sechestrare a unui grup de răpitori ar fi declanșat o adevărat catastrofă, dacă ar fi ieșit la iveală. State Department ar fi fos pus la pământ...

— Eu cred că există o unică soluție, zise deodată Capucci Vă spun imediat ce părere am și vom trece la vot.

Cu meticulozitate, el își expuse planul în fața asistenț mute și, în mare parte, reprobatoare. Când termină de vorbit specialistul în problemele Europei de Est ridică mâna.

— Aveți oameni cu care să realizați acest plan?

— Prietenii noștri din Divizia Operațiuni au, făcu Capucci Vreți să trecem la vot?

Mâinile se ridicară pe rând. Patru pentru, opt contra. Votase și Capucci. Acesta îi privi pe cei recalcitranți. El se apropie d cel mai maleabil dintre ei, reprezentantul Președintelui. Acesta aplecă ochii sub privirea insistentă a lui Capucci, care spuse cu o voce blândă:

— Să ne gândim la interesul național.

Cu regret, "recalcitrantul" ridică mâna. Acum erau cinci *Deputy Director* își lăsă imediat mâna în jos. Era inutil să mai prelungească tensiunea.

— Bine, zise el cu un ton mai blând. Eu mă voi ocupa de detaliile practice cu Divizia Operațiuni. Vom fi ținuți la curent zilnic cu mersul lucrurilor.

Participanții se ridicau în piciare cu o vădită ușurare. Nu l

se ceruse imposibilul. Dennis Capucci îl opri cu un gest pe adjunctul lui David Wise. De îndată ce rămaseră singuri, *Deputy Director* se așeză.

— Acum, mai avem de rezolvat o mică problemă, spuse el.

— Care?

— Cine va scoate castanele din foc? Sunt sigur că nu se vor înghesui prea mulți voluntari... În primul rând, este exclus să folosim un cetățean american. Oficial, noi trebuie să rămânem nepătați. Cine știe cum vor evolua lucrurile...

— Nouăzeci și cinci la sută, rău, făcu adjunctul lui David Wise.

Dennis Capucci îl privi drept în ochi.

— Nu știu. Nu este pentru prima oară când trimitem la masacru oameni la care ținem foarte mult și pe care îi respectăm. Așa-i la război. Genul acesta de probleme este specialitatea dumneavoastră. Vă gândiți deja la vreun *spooky* ?[1]

Bărbatul de la Divizia Operațiuni rămase tăcut un timp ce îi păru lung lui Capucci. Când ridică privirea, zâmbea fără veselie.

— Dacă aș fi un tip de bine, nu v-aș nominaliza pe nimeni, spuse el.

— Nu sunteți un tip de bine, i-o reteză Capucci. Altfel nu ați fi fost pus în fruntea unei bande de asasini... Atunci?

— Nu văd decât o singură posibilitate, spuse adjunctul lui David Wise. Este vorba de cineva de primă mână, în care putem avea toată încrederea. Tipul este destul de dur ca să aibă o mică șansă de a scăpa cu viață. În plus, vorbește rușește.

— *Your arrogant Prince?*

— Da.

Dennis Capucci clătină din cap.

— Din partea mea, este O.K. Am auzit vorbindu-se de el.

— Un singur lucru m-ar putea reține, oftă adjunctul lui David Wise. El ar putea să ne facă încă multe servicii... Lucrează de mulți ani pentru *"Company"*...

Capucci înălță din umeri.

— Cunoașteți foarte bine meseria asta a noastră. Trebuie

---

1. Asasin, în argou (n.a.)

să rezolvăm problema de azi, nu pe cea de mâine. Luați cât mai repede posibil legătura cu el. Nu-l speriați prea tare. Dacă are șansa să scape, îl voi primi personal și-l voi felicita.

— Și în caz că nu scapă?

Deputy Director arboră un zâmbet cinic și trist totodată.

— Cei mai buni prieteni au mei sunt cei morți.

* * *

— Intrați, intrați, domnule Derék.

Ted Saurer era cu mult mai călduros decât fusese dimineață. Ungurul se lăsă condus în camera sferică și aștepta să fie pusă în funcțiune instalația de bruiaj. Șeful Centralei CIA se întoarse către el cu un zâmbet pe față.

— Am vești bune, domnule Derék. Administrația noastră a hotărât să vă accepte generoasa ofertă. Bineînțeles, acest lucru ridică anumite probleme practice, pe care, cu siguranță, le vom rezolva.

Bela Derék îl privi cu indiferență.

— Îl veți lua pe acel criminal de război și îl veți folosi?

— Desigur, desigur, afirmă cu jovialitate americanul. Trebuie însă să înțelegeți că nu este deloc ușor. Am nevoie de un anumit număr de informații. Mai întâi, trebuie să știm unde se află prizonierul dumneavoastră.

Bela Derék se uită țintă la el. Zâmbea.

— Doar nu aveți impresia că vă voi spune? zise el cu o voce dulce.

Ted Saurer se întunecă ușor, apoi își reveni imediat.

— Credeam că vom lucra mână în mână.

— Da, dar nu să fim la cheremul dumneavoastră. Dacă într-adevăr vreți să faceți ce spuneți, va trebui să urmați instrucțiunile noastre. Mai întâi îmi veți răspunde la niște întrebări... Valeri Ilici Suslov se află încă la Budapesta, într-un loc sigur. Cum aveți de gând să-l scoateți din Ungaria?

Șeful Centralei CIA deschise gura și o închise la loc. Nu prevăzuse un contraatac atât de brutal.

— Încă nu am rezolvat problema asta, mărturisi el, dar există mai multe posibilități. Dispunem de mijloace considerabile.

Bela Derék clătină din cap.

— Sunt sigur de asta. De aceea am apelat la dumneavoastră. Dar și rușii dispun de mijloace enorme și sunt și la ei acasă. Presupun că veți trimite agenți din afară sau că îi veți utiliza pe cei din Ungaria. Cum vor reuși aceștia să înșele vigilența KGB-ului și a Serviciilor Secrete ungare?

Privirea albastră era absolut limpede. Ted Saurer înțelese că trebuie să dea drumul lestului.

— De fapt, avem deja un plan, mărturisi el. Destul de detaliat. Trebuie însă să jurați că nimic din ce vă voi dezvălui acum nu va ieși din această cameră.

— Vă ascult, spuse ungurul.

Șeful centralei CIA se scărpină pe gât.

— Pentru început, va trebui să-i păcălim pe ruși, ca să-i lase pe agenții noștri să pătrundă în Ungaria. Le vom spune că negociem cu dumneavoastră și le promitem că îl vor avea pe Valeri Ilici Suslov de îndată ce îl vom recupera. În acest mod, oamenii noștri vor putea acționa liber în Budapesta, intrând în legătură cu dumneavoastră și pregătind fuga. Fără aceste măsuri, operațiunea este foarte greu de îndeplinit. Practic, imposibilă. Bineînțeles, în ultimul minut, întreg dispozitivul se va răsturna, iar rușii vor lua plasă... Trebuie să aveți o absolută încredere în noi...

După expresia de pe chipul lui Derék, treaba nu părea deloc așa. Cu sprâncenele încruntate, acesta întrebă încet:

— Vreți să spuneți că veți colabora cu KGB-ul?

— Cam așa ceva, admise Ted Saurer. Tocmai ca dumneavoastră să puteți scăpa.

— De ce? întrebă ungurul. Ar fi cu mult mai simplu să nu le spuneți nimic. Este extrem de periculos.

Cu siguranță, tipul era destul de neîncrezător. Ted Saurer se aplecă din nou spre el, explicându-i răbdător:

— Efectivul agenției noastre federale din Ungaria este foarte redus. Nu au cum să ducă la bun sfârșit această operațiune. La drept vorbind, nu avem pe nimeni acolo din Divizia Operațiuni. Sunt doar niște analiști. Ne-ar trebui săptămâni întregi ca să infiltrăm acolo agenți de acțiune. Mai ales acum, când ungurii și sovieticii sunt cu ochii-n patru. Ideea de bază este să-i introducem acolo cu aprobarea lor, în calitate de colaboratori. După aceea...

Béla Derék scutură din cap.

— Eu nu pot să-mi asum responsabilitatea de a vă d acordul tovarășilor mei, zise el. Trimiteți-vă oamenii. Lucrur se vor aranja între ei la vremea potrivită, deși acest lucru mi s pare nespus de greu. Dumneavoastră nu-i cunoașteți pe cei d KGB, și nici mijloacele de care dispun.

— Din păcate, îi cunoaștem prea bine, spuse Ted Saure doar ne luptăm de douăzeci de ani cu ei.

Această afirmație îl înseninâ puțin pe ungur. Șeful Centrale CIA adăugă imediat, ca pentru a confirma optimismul său:

— Bineînțeles, vom face ca, pe lângă ministrul de Intern sovietic, să iasă din Ungaria și toți colegii unguri care dores acest lucru. Acum aș vrea să știu cum vor putea oamenii noș să ia legătura cu dumneavoastră.

Urmă o tăcere ca de plumb. Asta era problema cea ma spinoasă.

— Simplu, spuse Béla Derék. Ați păstrat legitimația lu Valeri Ilici Suslov?

— Desigur.

— O veți da unuia dintre agenții dumneavoastră. Îndată ce va ajunge la Budapesta, va trebui să facă în așa fel ca să nu fie urmărit de nimeni. Apoi va merge în Régi Posta Utca. Este vorba de o mică fundătură ce se află în fața hotelului *Duna Intercontinental*. Acolo, într-un părculeț, este un mic magazi cu cristaluri și vitralii. Va aștepta până ce magazinul se golește Pe patron îl cheamă Bujak Lászlos. Îi va arăta acestuia legitimația ministrului sovietic și-i va comanda șase pahare de coniac cu inițialele acestuia gravate în cristal. Atunci va prim instrucțiuni în legătură cu modul în care îi va contacta pe oamenii noștri. Aceștia se vor asigura în privința seriozității propunerilor sale și vor stabili dacă le consideră utile...

Ted Saurer rămase fără grai. Nu se așteptase la o asemenea rezistență din partea unui ins atât de șters. Da ungurul cu ochi albaștri nu părea abilitat să discute mai mult cu ei. El se ridică în picioare. Înainte de a ieși din balonul transparent, mai spuse:

— Dacă în interval de trei zile, prietenul nostru nu va fi contactat, vom considera că nu ați putut duce la bun sfârșit promisiunea făcută, și atunci va fi înștiințată presa iar ministrul va fi judecat.

— Desigur, desigur, făcu americanul cu o voce albă.

— A, încă ceva! spuse ungurul. Dacă prietenului nostru de la magazinul de cristaluri i se întâmplă ceva, este de la sine înțeles că agentul dumneavoastră va suporta consecințele.

— Înțeleg, zise Ted Saurer. Dar...

— Acesta va alege hotelul *Hilton* din Budapesta, mai spuse ungurul. Acum, trebuie să-mi iau rămas bun. Nu ne vom mai întâlni. Rolul meu s-a încheiat aici. Sper că totul se va petrece cu bine. Fiți prudenți.

* * *

Valeri Ilici Suslov încercă să se rostogolească pentru a scăpa de căldura insuportabilă care îl făcea să se simtă ca un pui la rotisor. Era lungit direct pe parchet, într-o cameră mare, cu mâinile și picioarele legate cu un cablu electric, cu căluș în gură și cu ochii acoperiți cu o bandă adezivă. Din nefericire, urechile îi erau libere. Un vacarm înfiorător se auzea din încăperea vecină. Cineva bătea la baterie fără încetare, acompaniat de o orgă ce scotea niște sunete stridente. Rusul ar fi preferat să fie bătut decât să fie torturat cu acest zgomot neîntrerupt. Pierduse șirul orelor de când fusese dus acolo. Știa doar că fusese răpit cu trei zile în urmă. În fiecare dimineață, îi scoteau călușul și era dezlegat ca să poată mânca niște carne cu orez pipărat. I se dădea și niște vin acru. Asta era tot. Nu-l interogase nimeni și nici nu fusese maltratat. După ce șoferul său fusese ucis, el fusese transferat într-o altă mașină sub amenințarea unui revolver. Nu știa dacă se află în Budapesta sau în altă parte și nici cine erau agresorii. Nu știa nici care era motivul răpirii sale. Dar atât timp cât mai era în viață...

Încercă să-și dezlipească banda adezivă de pe ochi, frecându-și capul de parchet. Încetul cu încetul, reuși să îndepărteze o parte. Putu să vadă un colț al încăperii, apoi o fereastră și, în cele din urmă, sursa căldurii la care se prăjea.

Era o sobă din faianță albastră, enormă, așa cum aveau încă ungurii. Cu excepția acesteia, interiorul camerei era banal. Într-un colț era un televizor. El începu să se rostogolească, încercând să se apropie de fereastră. Parcursese aproape jumătate din încăpere când muzica se opri. El se imobiliză, dar nu putu să-și acopere din nou ochii. Un tânăr bărbos, în blugi,

intră și se opri brusc când dădu cu ochii de el și-i întâln privirea. Imediat se năpusti la el, lovindu-l cu picioarele, apoi î împinse din nou lângă soba încinsă. Când se aplecă să acopere din nou ochii cu banda adezivă, rusul observă ochi negri și furioși ai tânărului.

Necunoscutul deschise o portiță a sobei de faianță. Căldura deveni și mai insuportabilă. Tânărul îi îndepărtă puți banda de pe ochi și rusul putu să vadă un strat gros de ja încins. Necunoscutul spuse cu o voce plină de ură:

— *Lófasz* [1], dacă vin după tine nemernici din KGB, te pârlim ca pe un porc nenorocit ce ești. Înainte ca ei să poată deschide ușa o să avem destul timp ca să te băgăm cu capul în sobă.

El închise portița de la sobă, îi acoperi iar ochii dându-i un picior în spate și plecă. Imediat după aceea muzica începu din nou. Rusul încercă să rabde supliciul punând toate amenințările pe seama tinereții interlocutorului său.

Ungurii nu erau totuși niște sălbatici.

---

1. Balegă de cal (n.a.)

Capitolul VII

Malko închise ziarul *Le Point* și își desfăcu centura de siguranță cu o mică strângere de inimă. Era pentru prima oară când punea piciorul în Ungaria în mod oficial.

Zgomotul făcut de reactoarele vechiului aparat Iliușin se stinse ușor. Prin hublou putu să observe manevrele unui imens avion Tupolev al Companiei Aeroflot. Era ora șase, dar noaptea se lăsase deja. O ploaie fină și densă inunda aeroportul Ferihegy. Cu regret, Malko se ridică și îi urmă pe ceilalți pasageri. În ciuda tuturor asigurărilor date de șeful Centralei CIA din Viena, el nu se simțea mai liniștit decât un dresor care își vâră capul în gura leului. Marxiștii nu aveau o reputație prea bună în privința soliditătii angajamentelor luate.

Un milițian în uniformă kaki cu garnituri verzi îi examină atent pașaportul și îi confiscă ziarul *Le Point*. Era vorba doar de un ziar cu informații din Vest. Malko figura în document sub propria sa identitate: Alteța Sa Serenisimă, prințul Malko Linge. Agent secret colaborator al CIA și, în mod provizoriu, aliat al KGB... Atât la rău cât și la bine.

Printre figurile anonime din jur, el încercă să-i ghicească pe agenții ruși veniți să-l întâmpine... Era o mulțime cenușie, prost îmbrăcată și tăcută, ca în toate țările din lagărul comunist. Aeroportul avea un aer sinistru și era prost întreținut. Malko ar fi putut veni de la Liezen cu propriul său Rolls Royce și cu Krisantem, dar asta ar fi părut o provocare din partea sa. Ca să-și facă curaj, în ajun dăduse o mare serată la castel, la lumina sfeșnicelor, și stătuse lângă o superbă aristocrată vieneză, de douăzeci și trei de ani, amețită de Dom Pérignon și de romantism. Sub pretext că vrea să-i arate aparatul video Akai, instalat în camera lui, el o dusese acolo, iar ea se lipise de el ca de un magnet, fără să spună vreun cuvânt. Au făcut

dragoste cu furie și intensitate în patul cu baldachin, în camera descuiată. Apoi ea și-a netezit rochia și a coborât iar în mijlocul invitaților. Logodnicul ei discuta în bibliotecă cu un grup de prieteni.

— *Herr Malko Linge?*

Malko se întoarse brusc. Un bărbat fără vârstă, în genul unui mărunt funcționar, îmbrăcat cu un impermeabil din piele, îl observa, cu mâinile băgate în buzunare. Erau în sala de bagaje.

— Sunt chiar eu, spuse Malko.

Bărbatul se grăbi să-i ia geanta de voiaj.

— Sunt un angajat al hotelului *Hilton* și am primit ordin să vă conduc acolo. Unde sunt bagajele dumneavoastră?

Afară îi aștepta o mașină Lada. Când se urcă în ea, Malko observă că pe bancheta din spate se mai afla cineva. Era un colos care atingea cu capul tavanul. Acesta îi strânse mâna strivindu-i falangele. Mirosea puternic a apă de toaletă de calitate și avea o față total inexpresivă.

— Sunt maiorul Igor Vasili Tenin, se recomandă el. Mă bucur că ați sosit la Budapesta.

Bărbatul vorbise în limba rusă. Fișele KGB-ului erau bine puse la punct. Mașina porni imediat. Malko îl examină cu interes pe ofițerul sovietic. Era de parcă ar fi ieșit din West Point. Tipul știa cu certitudine cine este el. Era acum în puterea lui. Putea să-l ducă direct în Uniunea Sovietică fără ca să poată ridica un deget... Rusul îl observa fără să zâmbească. Malko îi se adresă în rusește:

— Am venit în calitate de colaborator, la cererea șefilor mei.

Mașina străbătea un *no man's land* noroios, plin cu macarale și clădiri în construcție. Sovieticul își aprinse o țigară și spuse:

— Venirea dumneavoastră aici este o probă a încrederii pe care v-o acordăm. Bineînțeles, dacă această operațiune va fi dusă la bun sfârșit, țara mea vă va fi recunoscătoare.

Desigur, îl vor împușca cu șase gloanțe în loc de douăsprezece. Asta după ce îl vor decora cu Ordinul Lenin. Preferă să nu răspundă. Rolul de agent dublu sau triplu nu era niciodată ușor.

— Aveți noutăți?

Sovieticul dădu din cap.

— Nimic. Criminalii se ţin bine. Nu este de mirare, căci speră să poată fugi cu ajutorul dumneavoastră... Cred că vom face pogrese de acum încolo...

Şeful Centralei CIA din Budapesta îl pusese la curent pe omologul său sovietic în legătură cu strania propunere făcută celor de la CIA de răpitori. Pentru a-şi dovedi buna credinţă, americanii se prefăceau că acceptă. Valeri Ilici Suslov trebuia salvat.

Douăzeci de minute mai târziu, trecură pe lângă leii din piatră de pe podul Széchenyi. Aici Dunărea era mai lată decât la Viena. Cele două oraşe gemene, Buda şi Pesta, erau într-adevăr pline de farmec. Cele câteva picături de sânge unguresc ce curgeau prin venele lui Malko se înfierbântară. El se decise să-l pună la încercare pe rus.

— Dacă veţi continua să vă ţineţi tot timpul după mine, nu va fi deloc uşor să lucrez, iar oamenii pe care trebuie să-i contactez nu vor avea încredere în mine.

Maşina ocoli un mare tunel ce traversa colina Buda, vină la dreapta şi începu să urce vechea şi încântătoarea străduţă care ducea la *Hilton*.

— *Herr Linge*, zise ofiţerul sovietic, doream numai să vă urez noroc şi să vă dau numărul meu direct de telefon. Astfel veţi putea să mă găsiţi în momentul în care veţi afla locul unde se ascund acei criminali. Vom acţiona de comun acord cu colegii noştri unguri. Rolul dumneavoastră este mai mult unul pasiv.

Hotelul *Hilton*, construit în incinta unei vechi mănăstiri, apăru la stânga lor. Clădirea domina întregul oraş. Malko era din ce în ce mai stingherit. Bărbatul de lângă el nu avea să se lase prostit ca un copil într-un oraş în care se simţea ca la el acasă şi unde era atotputernic. Se uită la mâinile lui. Erau mâini de asasin. Ochii lui cenuşii erau lipsiţi de orice expresie. Era un *aparatcik* perfect. Lada se opri în faţa hotelului. Mai multe fete se plimbau prin faţa lui. Erau studente care se prostituau ca să facă rost de ceva valută pentru casieria statului. Ofiţerul KGB-ist se întoarse către Malko.

— Am dat ordin ca să nu vă urmărească nimeni, spuse el. Asta ca să vă uşurez activitatea. Vă acord încredere deplină. Sper să nu mă dezamăgiţi.

Era greoi ca un soţ gelos. Înainte să coboare din maşină, Malko nu se putu abţine să nu arunce o săgeată.

— Increderea este reciprocă, colonele Igor Antonov...

Sovieticul nici măcar nu clipi. Să știe cel puțin că și fișele d la CIA era la fel de bine puse la punct ca cele de la KGB. To „rezidenții" lucrau sub nume false, dar CIA avea informatorii ei

* * *

Ceea ce îl frapă pe Malko cel mai tare în holul hotelul *Hilton* fură târfele. Stăteau instalate confortabil în fotolii elegante și discutau vesele, examinând cu priviri cercetătoa pe virtualii clienți. Din când în când, câte una se ridica și trece la atac, intrând în ascensor pe urmele vreunui om de afac neamț, neînsoțit. Erau destul de frumoase, îmbrăcate bin poliglote, și acceptau orice, chiar și cărți de credit.

Camera lui Malko era luxoasă. El se relaxă câte momente după ce făcu un duș. Ce aventură ciudată... Fuse nevoie de toată puterea de convingere a șefului Centralei d Viena ca să-l facă să intre în acest viespar. Să vină într-o țar din Est, el, un agent atât de cunoscut! Și, mai ales, pentru misiune atât de încâlcită. Era timpul ca CIA să se trezească De când cu evenimentele din Iran și Afganistan, era și cazu Ceea ce îl neliniștea cel mai tare era faza finală a misiuni întoarcerea. Cum avea el să-l scoată pe ministrul rus dintr- țară închisă ca o scoică, pe sub nasul rușilor și al ungurilor? U tip de calibrul lui Antonov nu putea să nu se gândească și l această alternativă. Și să-și ia măsurile de rigoare.

Bineînțeles, nu venise înarmat. Nu avea la el nici măca micul său pistol extraplat. Era clar că nu putea să le ceară armă rușilor... Orice colaborare are limitele ei. El se uită l legitimația ministrului sovietic. Oare cine va fi trimis ca să contacteze? Nu știa absolut nimic despre cei care făcuseră această ispravă plină de îndrăzneală, în afară de faptul că era niște unguri ce scăpaseră cu viață din evenimentele din 1956 Erau oameni care, timp de un sfert de secol, păstraseră în inim ura și găsiseră această extravagantă formă de a se răzbuna riscându-și viața. Era normal ca să nu aibă încredere în nimeni Însăși viața lor se afla în joc. Rușii nu le-ar fi iertat niciodată u asemenea afront.

Malko era nerăbdător să știe ce anume le pregătise șefu Centralei CIA din Budapesta ca să poată părăsi țara... Întrucâ

era venit în mod oficial, trebuia să profite. A doua zi, urma să-l viziteze pe șeful Centralei din Budapesta, omologul colonelului Antonov. Parcă toată lumea se răsturnașe cu fundu-n sus.

* * *

— Bun venit la Budapesta, sper că ați călătorit bine!

George Hamilton îi strânse mâna lui Malko. Cu mâna stângă arăta către plafon cu un semn elocvent: microfoanele... Șeful Centralei CIA era un tip bărbos, în stilul hippy, cu o constituție solidă și privirea inteligentă. Prin ferestrele biroului său se puteau vedea arborii din piața Szabadság.

— Am făcut o călătorie scurtă. Vin de la Viena.

— Ce-ar fi să mergem să bem o cafea? propuse americanul.

Cei doi părăsiră biroul. Abia când se văzu sub cerul liber, americanul se destinse nițel. În mașină, el explică:

— Ambasada este împânzită cu microfoane. Cel puțin două sunt instalate în biroul meu. Pentru efectul stereo și pentru recunoașterea vocilor. De câte ori le scoatem, ei le instalează iar, porcii!

Traficul era aproape la fel de intens ca la Paris sau la Viena, cu autobuze mari și silențioase. În rest, micuțele mașini din Germania de Est, Warburg sau oribilele Trabanturi, precum și automobile rusești Lada.

George Hamilton urcă marele bulevard Népköztársaság până în Piața 7 Noiembrie. El parcă mașina în fața unei mari cafenele amplasate pe un colț, *Abbazia*. Cei doi pătrunseră înăuntru. Malko nu putea să-și creadă ochilor. Localul era plin cu arabi.

— Curios, nu? remarcă Hamilton. Sunt studenți libieni și irakieni. Am contacte printre ei.

El comandă o Pepsi-Cola și o uriașă ceașcă de cafea pentru Malko care întrebă:

— Știți în ce scop am venit aici?

— Desigur, făcu americanul. De trei zile nu mai dorm. M-au înnebunit cei de la Washington. De unde să știu eu ce au de gând să facă țicniții aceea? Nici măcar ungurii n-aveau habar, ca să nu mai vorbesc de ruși. Iar populația continuă să ignore...

— Nu s-a aflat încă?

— În mod practic, nu. Există numai niște zvonuri despre un atentat îndreptat împotriva unei personalități sovietice. Serviciile Secrete ungare caută discret prin oraș. Toți membrii opoziției au fost controlați. Dar degeaba. Cei care au dat lovitura au venit din afară. Chiar dacă au complici locali. Dacă populația ar ști despre ce este vorba, ar chiui de bucurie. Îi urăște al naibii pe ruși.

— Să admitem că luarea de contact cu extremiștii se va desfășura în bune condiții, zise Malko. Ce ați prevăzut pentru scoaterea din țară a ministrului?

— În mod oficial, noi am promis să dăm de știre agenților KGB, datele despre întâlnirea finală, în cursul căreia îi vom prelua pe ministrul sovietic și pe răpitorii lui. Va fi deosebit de dificil să scăpăm din ghearele lor, dar vom face tot posibilul să reușim... Eventual, cu colaborarea anumitor servicii străine.

— Care anume? întrebă Malko mirat.

Americanul părea cam tulburat.

— Franceze și germane, cred. Noi nu dispunem de oamenii necesari în Europa.

Întreaga afacere mirosea de la o poștă a amatorism. Hărmălaia din cafeneaua *Abbazia* nu era propice unor reflexii profunde, dar Malko începu să realizeze că între teorie și practică era o mare prăpastie...

— Adevărul este că nu putem să dispărem la bordul unei nave spațiale, zise el. Ați auzit vorbindu-se de Cortina de Fier? Chiar în clipa în care vom lua legătura cu teroriștii, în cazul în care îi trădăm pe ruși, vom avea și KGB-ul și pe unguri în cap. Mai precis, va fi imposibil să folosim aeroporturile sau punctele de ieșire oficiale.

— Știu asta, admise americanul, dar cei de la Viena au conceput o acțiune extrem de isteață. Ați auzit vorbindu-se de lacul Fertö?

— Este undeva la frontiera austriacă, nu?

— Exact. Lacul se află la nord de drumul Kapuvar-Sopron. Desparte cele două țări, iar frontiera este marcată în partea de sud a sa. Cea mai mare parte se află în Austria. Ne-am gândit să treceți pe acolo.

— Cum?

— Cu bărcile pneumatice Zodiac, care au motoare silențioase. În sezonul acesta, pe lac este destulă circulație, dar puține patrule. A fost deja utilizat de mai multe ori.

— Nu există dispozitive de tir automat care să fie declanșate de camere cu raze infraroșii, așa cum există peste tot de-a lungul Cortinei de Fier?

— Nu am auzit de așa ceva, zise George Hamilton. În orice caz, ambarcațiunile astea sunt foarte rapide și foarte scunde.

— Și gloanțele sunt rapide, remarcă Malko. Cum vom ajunge până la lac? Presupun că întreaga regiune este burdușită cu baraje și puncte de control.

— Așa este. Ideea este să plecați din Budapesta către lacul Balaton pe Drumul 70 care nu este supravegheat, căci nu duce către nici o frontieră. De acolo, se poate pătrunde pe Drumul 84 care urcă spre nord. Până la joncțiunea acestuia cu Drumul 85, Kapuvár-Sopron. În acest loc, lacul se află la patru kilometri la nord, într-o regiune împădurită unde nu trece nici un drum și nu este supravegheată. Va trebui străbătută pe jos, nu înainte de a fi stabilit cu precizie punctul de întâlnire. Nu se pune în discuție folosirea radio-emițătoarelor din cauza pericolului de detectare.

— Într-adevăr, locul de întâlnire va trebui stabilit cu o foarte mare precizie, remarcă Malko. Presupun că v-ați gândit la faptul că acțiunea se va desfășura în timpul nopții. În plus, s-ar putea să fie și ceață. Le va fi greu gărzilor de frontieră să ne repereze, dar același lucru s-ar putea întâmpla și celor veniți să ne întâlnească.

— Malul lacului este destul de despădurit, lăsând liberă o zonă de aproximativ cincizeci de metri, unde ar putea avea loc întâlnirea, spuse americanul. Cei care se vor ocupa de asta, adică nemții, cunosc bine locurile. Pământul este mlăștinos, dar se poate ajunge cu ușurință la lac. Apoi, trecerea frontierei se face doar în câteva minute. Este prevăzut un grup de protecție care vă va aștepta pe lac, care să-i elimine pe eventualii urmăritori.

În teorie, planul părea destul de seducător. Cu toate acestea, Malko știa că în acest gen de operațiuni, existau sute de situații neprevăzute ce puteau provoca o catastrofă. El cunoștea lucrurile din practică nu de la un birou...

Îi privi pe arabii și pe ungurii ce se îndopau cu prăjituri în imensa cafenea. Avea la dispoziție doar câteva zile. Mai întâi de toate, trebuia să stabilească contactul. Nu avea să acționeze decât dacă va fi sigur că totul este bine pus la punct.

Nu voia să-i trădeze pe disidenții maghiari. Nici măcar în mod involuntar. El se uită la ceas.

— Bine, mă voi ocupa acum de contactele mele. Sper să nu existe neînțelegeri.

Nu îi precizase șefului centralei modul în care va întra în contact cu răpitorii. De altfel, informația îi parvenise de la CIA, iar George Hamilton era cu siguranță la curent.

— Eu plec la Viena mâine dimineață, spuse americanul. Trebuie să vă organizez „recepția". Vă voi întâlni după ce mă întorc. Cât timp lipsesc, puteți lua legătura cu „rezidentul" din KGB...

— De acord, spuse Malko. Tipul nu și-a pierdut timpul.

El îi povesti despre întâlnirea lui cu colonelul Antonov. Americanul spuse:

— Îl cunosc. Este un tip periculos. A lichidat pe mulți dintre informatorii noștri. De aceea nu mi-au mai rămas decât câțiva, cei mai lipsiți de importanță. Am putut intercepta niște convorbiri cu Moscova. Tipul este dispus să distrugă Budapesta ca să-și găsească ministrul. Aveți însă mare grijă cu cu Serviciile maghiare. Bătrânul Mate Balázs îi detestă pe ruși, dar se teme ca țara lui să nu aibă prea mult de suferit. Este în stare de orice ca să-l găsească pe Suslov. Chiar dacă își va pierde onoarea. Sunt convins că ungurii sunt cu ochii pe dumneavoastră, chiar dacă nu vă toarnă rușilor. În toată sarabanda asta, fiecare joacă pe cont propriu.

— O.K. spuse Malko.

Ei se îndreptară pe marele bulevard Népköztársaság, pe care era o circulație dementă. Clădirile negricioase dădeau un aer trist orașului, dar exista o mare animație și peste tot erau pomi de Crăciun.

Un troleibuz fu cât pe-aci să-i facă zob. Ei opriră mașina în fața clădirii albe în care se afla ambasada. Un drapel era arborat la una din ferestrele etajului patru. Era amplasat exact în fața enormei stele roșii ce se înălța pe sediul Partidului Muncitoresc Ungar. Malko își recuperă mașina de închiriat și se îndreptă către podul Széchenyi. Zarurile erau aruncate. În toată afacerea asta, fiecare părea că își bate joc de ceilalți. Ce interes ar fi avut disidenții maghiari, care îi detestau pe americani din 1956 când aceștia îi trădaseră, să le aducă pe tavă din argint pe ministrul sovietic?

Șeful Centralei din Viena îi explicase lui Malko că avea de preluat din mers o operațiune în curs de desfășurare, din cauza morții naturale a celui ce o concepuse. Și că împrejurările îl obligau să colaboreze cu KGB-ul în mod temporar. Chiar și ungurii erau ținuți în afara acestei operațiuni.

Era vădit faptul că nu-i dezvăluise toate dedesubturile, dar Malko era obișnuit deja cu acest mod de lucru.

Proiectele CIA erau de cele mai multe ori atât de încurcate, încât chiar șefilor ei le era greu să le înțeleagă...

Oare CIA chiar avea de gând să-i păcălească pe sovietici? Treaba asta nu prea semăna cu spiritul „angelic" al președintelui Carter. Evident, la mijloc se afla Dennis Cappuci, care era un tip venal.

Cât despre ruși, ar fi fost destul de amuzant pentru ei să doboare trei iepuri dintr-o singură lovitură: să-și recupereze ministrul, să-și bată joc de americani, făcându-i să creadă că sunt complicii lor datorită prezenței lui Malko, și să-l prindă și pe el în plasă. Malko nu își făcea nici o iluzie. Dacă președintele Carter se mulțumea să se roage pentru cei patruzeci și nouă de ostatici din Teheran, cu siguranță că nu va declanșa cel de al treilea război mondial ca să recupereze un agent al CIA, chiar dacă prin venele lui curgea sânge albastru.

Cât despre unguri, aceștia îi urau pe ruși, dar îi disprețuiau pe americani și nu puteau decât să-i admire pe cei ce dăduseră lovitura. Erau cu siguranță dornici să le dea chiar și o mână de ajutor.

Cineva avea să plătească toate oalele sparte. Dacă voia să-și mai vadă castelul, Malko trebuia să fie foarte atent. Simțea un chef nebun să o ia la sănătoasa și să se apreascâ la Liezen, cât mai era încă în luna de miere cu rușii. Era obligat să-și aducă întruna aminte că era la fel de liber ca un peștișor roșu aflat într-un borcan... Doar dacă nu spărgea borcanul...

El parcă mașina în fața la *Hilton*. Cel puțin, la Buda, nu erau probleme cu staționarea.

În hol, o roșcovană splendidă, cu crupa mulată într-un pantalon cu floricele, se apropie de el cu ochii arzători.

— Aveți ceva timp liber? îl întrebă ea în limba engleză.

— Nu, răspunse Malko.

— Ce păcat, făcu roșcovana cu un puternic accent polonez, căci n-am fi pierdut deloc vremea.. (Ea aruncă o privire către

cheia pe care Malko o ținea în mână) Când mă voi plictisi, v
ști unde să vă găsesc. Pe altădată, deci!

Ciudat hotel... El intră în ascensor. Mai avea doar un m
răgaz până la „contactul" decisiv...

Capitolul VIII

Malko se opri în fața micuței vitrine pline cu cristaluri superb șlefuite și cu vitralii. Firma scrisă cu caractere gotice anunța: BUJAK LASZLOS, *Master of Diamond Point and Glass Designer* [1].

O săgeată indica un mic scuar de unde se vedea Régi Posta Utca, chiar vizavi de *Australian Airlines*, în plin centru pietonal din Buda. Cheiul Dunării rămăsese la o sută de metri în spate.

Malko simți că îl cuprinde frigul. De mai bine de o oră colinda străzile pietonale cuprinse între Parlament și bulevardul Rákóczi, centrul comercial al Budapestei. Din cauza absenței vehiculelor, cât și a mulțimii tăcute, ambianța părea fantomatică, aproape ireală. Ici și colo, ghirlandele și pomii de Crăciun înveseleau vitrinele triste, amintind că Ungaria era o țară catolică. Intrase într-un magazin cu cristaluri din Váci Utca, apoi vizitase vreo trei sau patru dintre marile magazine din piața Jozsef-Nádor. Peste tot, numai niște orori. Cum apărea câte un obiect mai frumușel, era imediat vândut. Lumea se înghesuia, gata să cumpere orice. Conștiința profesională îl împinse pe Malko să cumpere de la *Intercontinental* un salam unguresc, pe care îl abandonă apoi în mașină. El privi în jurul său. Puținii trecători mergeau grăbiți. Făcu câțiva pași prin cărculeț. Prăvălia cu cristaluri era extrem de mică, plină până la refuz cu pahare de tot felul și vitralii. Inima începu să-i bată mai repede. Era punctul de unde nu mai avea cum să mai dea înapoi. El deschise ușa și intră.

În magazin nu mai era nimeni, în afară de bărbatul aplecat

---

1. *Maestru în șlefuirea și fabricarea sticlei (n.t.)*

deasupra unei mese. El ridică privirea și îi zâmbi lui Malko, apo îi vorbi în engleză:

— Închideți repede ușa, altfel pot fugi păsărelele.

El îi arătă mai mulți papagali lăsați în libertate în magazin care stăteau pe cristaluri. Priveliștea era destul de ciudată. Bărbatul avea niște ochi foarte albaștri, plini de candoare și inteligență. Malko închise ușa, iar sticlarul continuă să șlefuiască un pahar, de parcă ar fi fost singur. Malko se apropie de câteva vitrine și examină modelele expuse, apoi își făcu curaj:

— Aș dori niște pahare frumoase de coniac, zise el. Cu inițialele mele gravate pe ele. Este posibil așa ceva?

Ungurul își înălță privirea. Surâdea.

— Cum să nu? Aveți în minte vreun model?

— Da, zise Malko.

El se căută în buzunare și scoase legitimația acoperită de o folie din material plastic a ministrului de Interne sovietic. O puse pe tejghea, având grijă să nu fie văzut din stradă. Artizanul nici nu tresări măcar. El cercetă legitimația câteva secunde, apoi i-o înapoie lui Malko și spuse cu cel mai natural glas:

— Da, am văzut. Cred că am ceea ce doriți. Este vorba de un model extrem de complicat.

El se ridică în picioare, deschise o vitrină și îi arătă lui Malko un pahar greu, cu un desen extrem de încărcat. Nu se putea totuși compara cu un Baccarat.

— Este cam scump, spuse el. Un singur pahar costă șaizeci și cinci de forinți.

— Vreau să cumpăr șase, zise Malko. Ar fi mai bine să-mi gravați însemnele blazonului în loc de inițiale. Chiar dacă acest lucru mă va costa ceva mai scump.

Cu această ocazie, avea motiv să se reîntoarcă. Artizanul ridică privirea.

— Sigur că da. Acest lucru va dura însă ceva mai mult. Ați putea să mă sunați peste două zile. Trebuie ca mai întâi să iau mulajul stemei dmneavoastră de pe șevalieră. Nu durează decât câteva secunde.

Malko își scoase inelul cu sigiliu și i-l întinse sticlarului. Acesta scoase un baton din ceară pe care îl încălzi la o flacără, lăsând să cadă câteva picături pe o bucată de carton. Apoi

acăsă inelul lui Malko în ceara fierbinte. Când Malko își puse inelul pe deget, acesta era cald încă. Tot ce făcuse până acum era de o prudență demnă de Sioux...

Sticlarul îi întinse cartea sa de vizită.

— La ce hotel locuiți?

— La *Hilton*, camera 424.

— Pe mine mă găsiți aici chiar și duminica, preciză Lászlos. Am foarte mult de lucru. Sau puteți să mă găsiți acasă. Aveți numărul meu de telefon.

El îl conduse pe Malko până la ușă, pe care o închise repede în urma lui, din cauza papagalilor. Odată ajuns pe trotuar, Malko fu mai liniștit. Mingea era deja în cealaltă parte a terenului.

Nu-i mai rămânea decât să se bucure puțin de răgazul ivit. Putea să facă un lucru plăcut, care nu avea nimic de-a face cu misiunea primită. Să-i facă o vizită Ilonkăi Ungvar. Cu siguranță că-i va face o imensă surpriză. După lungul „rămas bun" de ultima dată, ea ratase cu siguranță avionul. La Budapesta, vor avea ceva mai mult timp la dispoziție.

* * *

Cele trei rochii expuse în vitrină valorau fiecare între șapte și opt mii de forinți. Aproape cinci sute de dolari. Cu broderii sofisticate și de o croială extrem de elegantă, nu ar fi făcut de rușine colecția unui mare creator parizian. Era de necrezut pentru o țară socialistă! O vânzătoare grasă trona singură în magazin. Malko deschise ușa și intră.

— *Fraulein Ungvár ?* întrebă el.

— Pe cine să anunț? întrebă vânzătoarea cu un aer neîncrezător.

— *Prinz Malko Linge.*

— Mă duc să văd dacă este aici.

Ea dispăru pe o scară în formă de spirală, lăsându-l pe Malko în elegantul butic decorat în tonuri de gri. Peste câteva secunde, pe scară apărură niște picioare lungi, apoi, silueta grațioasă a Ilonkăi. Purta o roche mov, iar la gât avea o cruce din aur. Era pieptănată cu cărare le mijloc. Ea i se aruncă în brațe fericită.

— Malko! Ce faci aici? Nu m-ai anunțat că vii. Este minunat!

Ea se lipi fără rușine de el, sub privirea reprobatoare a vânzătoarei.

— Afacerea ta pare destul de înfloritoare, zise Malko. Ești la fel de scumpă ca Saint-Laurent!

Ilonka izbucni în râs.

— Abia reușesc să fac față cererilor! Liberi-profesioniștii câștigă aici bani grei și nu prea au pe ce să-i cheltuiască. Atunci nevestele lor se ocupă de treaba asta. Sunt aproape la fel de elegante ca la Viena.

Ea îl apucă de braț și spuse:

— Vino să-mi oferi un ceai la *Vörösmarty*. Putem merge pe jos până acolo.

Ilonka Ungvár nu cunoștea adevărata profesie a lui Malko, fiind convinsă că acesta trăiește din rentă și din ce obține de pe moșiile sale.

Își puse haina din blană de vulpe și ieșiră amândoi în strada pietonală.

* * *

Mate Balázs, visător, răsucea în mâinile deformate de artită, formularul completat de Malko la poliție. Acesta fusese scos din dosarul comunicat de Serviciile secrete din țara sa privitor la acest vizitator neașteptat. Mai erau și câteva fotografii, însoțite de un *curriculum vitae* destul de elocvent. Un lucru îl uimea și îl neliniștea. Fișele poliției erau în mod automat comunicate și KGB-ului. Acesta avea cu siguranță un dosar identic. Își făceau bine treaba și era exclus ca un om ca prințul Malko Linge să treacă neobservat. În mod normal, colonelul Antonov ar fi trebuit să dea buzna în biroul său, înfuriat la culme. Or, el îl văzuse pe rus cu câteva momente mai devreme, iar acesta nu făcuse nici cea mai mică aluzie în legătură cu sosirea agentului CIA la Budapesta. Cineva bătu la ușă.

— Intră!

Erau doi dintre cei mai siguri agenți ai săi. Aveau sarcina să-l urmărească pe Malko. Ei îi dădură raportul. Nu aveau nimic special de semnalat în afară de o vizită la Ambasada Statelor Unite și o dimineață petrecută după cumpărături, ca orice turist. Se temeau că el observase că este urmărit.

— Nimeni altcineva nu-l mai urmărea?

— Nimeni. *Biztos* [1].

— Continuați. Nu-l pierdeți nici o secundă din ochi. *Szervusz.*

Cei doi plecară, lăsându-l pe Mate Balázs și mai perplex. Un agent de primă mână al CIA nu venea la Budapesta ca să cumpere suveniruri. Știa că riscă enorm de mult. Așadar era protejat. Și nu de Serviciile ungare, ci de ruși. Asta explica plecarea colonelului Antonov... Își aprinse pipa și se așeză lângă fereastră, privind circulația. De ce ar fi protejat rușii pe un agent CIA, ca să pătrundă în Ungaria? Și de ce CIA ar fi acceptat să pună în pericol viața unuia dintre cei mai buni agenți ai săi?

Răspunsul nu putea fi decât unul singur. Pentru că cele două servicii se puseseră de acord. Nu putea fi la mijloc decât recuperarea ministrului rus. Așadar, nu americanii dăduseră lovitura, altfel rușii nu ar fi colaborat cu ei. Nu-i mai rămâneau prea multe ipoteze. Așadar ministrul fusese răpit ori de unguri, ori de cehi.

Mate Balázs trase nervos din pipă, cu stomacul strâns de emoție. Dacă rușii reușeau să-l găsească pe ministru cu ajutorul americanilor în propriul său oraș, fără să-l pună la curent, acest lucru putea avea grave consecințe. Putea fi scos la pensie sau putea fi acuzat de trădare. Și ceea ce ar fi fost și mai grav, rușii ar fi terminat cu „liberalizarea" regimului din Ungaria.

Șeful Serviciilor secrete se așeză pe un scaun. Era traumatizat. Trebuia să afle mai mult. Apăsă pe butonul interfonului și o chemă pe secretară.

— A apărut ceva nou la cercetarea vizitatorilor?

— Încă nu, răspunse ea. Au fost deja eliminați vreo sută, dar mai avem o mulțime.

— Să se ocupe cât mai mult personal de treaba asta, ordonă Mate Balázs. Pe de altă parte, vreau un raport extrem de detaliat în legătură cu tot ce face austriacul. Să fiu informat cu fiecare loc în care se oprește și cu numele persoanelor cu care vorbește. Vreau să fiu ținut la curent de două ori pe zi.

— Asta este tot?

— Nu, dați-mi-l la telefon pe colonelul Antonov.

---

1. *Sigur (n.a.)*

Privirea lui Malko zăbovi pe noianul produselor de patiser de o mare diversitate. Parcă ar fi fost la Viena. Somptuos salon de ceai, luminat cu lustre elegante, evoca timpuri Imperiului austro-ungar. Clientela era în mare parte formată d doamne în vârstă, îmbrăcate în lodene austere și purtân pălării pe cap. Ele se îndopau cu tot felul de creme și dulciu cu aerul unor pisici pofticioase. Malko și Ilonka se instalaseră sala din stânga, rezervată perechilor de îndrăgostiți, und clientela era mai tânără... El puse mâna pe genunchiul tiner femei, care îl măsura cu o privire complice și tandră...

— Atenție, dacă suntem văzuți, pot să am problem serioase...

— De ce?

— Bărbatul cu care trăiesc este extrem de gelos. Are funcție înaltă în partid. El taie și spânzură acolo și est îndrăgostit de mine ca un nebun. M-a ajutat să pun pe picioa magazinul. M-a finanțat, mi-a obținut licențele de import pentr țesături și valuta necesară. În sfârșit, tot ce-mi trebuia. Ai viața este foarte complicată, știi bine. Grație lui, pot să duc existență confortabilă, am un apartament frumos – pe care n-ai să-l vezi – am bani și pot să merg de două ori pe an Vest. Am o viață frumoasă, făcu ea cu un soi de amărăciune.

Malko o observa. Acum înțelegea multe lucruri. Furi amoroasă a Ilonkăi, tăcerea pe care o păstrase în legătură c viața ei personală. Ea zâmbi.

— Vânzătoarea este plătită să mă spioneze. Nu vei pute deci să faci amor cu mine la magazin.

— Ce drăguț, spuse Malko.

— Stai un pic, zise brusc tânăra femeie. Am o idee. Cunoș vechiul hotel *Gellért*? Acolo se află baia turcească. Merg acol o dată pe săptămână la saună. Bineînțeles, bărbații nu sun amestecați cu femeile, dar cunosc bine locul. Se poate găs ușor un colț liniștit, o cabină unde să ne putem încuia pe dinăuntru. Nu este prea confortabil și poate să fie prea cald, ia din cauza vaporilor, nu se poate vedea nimic...

Malko era cam uimit. Nu se așteptase să facă dragoste cu Ilonka la Budapesta, într-o baie turcească. În sfârșit, asta era viața. Ei se uitară lung unul la celălalt. Cert era că, indiferen unde, erau bucuroși să facă dragoste.

— Ai într-adevăr un amant foarte gelos, remarcă el.

— Groaznic. Nu ar accepta nici să cinăm într-o seară. Nu vrea să ai necazuri din cauza lui. Este suficient ca cineva îi strecoare niște droguri în valiză...

Era clar că Malko numai de așa ceva n-avea nevoie.

— Apropo, spuse ea când chelnerița în cizme cu tocuri înalte le turnă ceaiul. Nu mi-ai spus de ce ai venit la Budapesta. Nu este încă sezonul turistic... Asta numai dacă ai venit special pentru mine, adăugă ea șireată.

Malko zâmbi.

— Sunt într-o călătorie de afaceri. În Austria, mă ocup de marochinăria de lux. Am venit să văd dacă nu aș putea să o fabric aici, unde mâna de lucru este mai ieftină.

— Aș putea să te ajut, propuse Ilonka. Avem o mulțime de mici meșteșugari, care plătesc impozite și lucrează independent.

— Da, de asemenea caut și cristaluri, căci sunt mai ieftine decât în Occident.

— Aș vrea să facem cumpărături împreună.

Unguroaica se uită la ceas.

— Trebuie să fug. Vino mâine dimineață la *Gellért*, la ora nouă. Voi sta la pândă.

— De acord, spuse Malko.

— Eu plec prima, zise Ilonka. Nu are rost să mă compromit.

Malko așteptă câteva minute, apoi se sculă de la masă și ieși în ploaia fină de afară.

Lumea se înghesuia în gura de metrou, care se afla în fața patiseriei. Din nou, el avu neplăcuta senzație că este urmărit. De altfel, era de așteptat. Ajunse la mașina închiriată de la hotelul *Hilton* și găsi o chitanță de contravenție. Societatea socialistă luase ceva cu totul remarcabil de la sistemul capitalist: aparatele de parcare automată. Un forint pentru cincisprezece minute.

Dunărea curgea maiestuoasă între Buda și Pesta, întretăiată de cele șapte poduri reconstruite după ce nemții le aruncaseră în aer la sfârșitul războiului. În fața podului Széchenyi, tunelul care ducea la Buda se deschidea ca o imensă gură neagră. Malko conducea lent, întrebându-se ce avea să mai urmeze. El ajunse la hotel, trecu de barajul făcut de târfe și urcă în camera sa. Probabil că era deja plină cu microfoane și camere de luat vederi.

* * *

Două lovituri ușoare în ușă îl făcură pe Malko să iasă d baie. El deschise. Nu era însă băiatul de serviciu, ci o superb brunetă cu ochii de un albastru mineral și cu gura cărnoas Șapca făcută din blăniță cenușie încadra o figură armonioas Femeia era înfășurată într-o blană de lup. Fără să aștepte v invitație, ea intră în cameră.

Înainte ca Malko să poată reacționa, își lăsă haina s alunece pe covor și rămase într-o fustă neagră și dreap despicată pe o parte, și într-un pulover mulat pe trup. Av cizme înalte, bine cambrate pe picior. În fața uimită a lui Mal ea se tolăni pe pat și spuse într-o engleză destul de proastă:

— Ce noroc aveți! Aici, cald, eu am broșită.

De parcă se cunoșteau de când lumea. Malko o între scandalizat:

— Ce doriți?

Ea râse, ridicându-și fusta neagră deasupra coapselor gr și apetisante. Din nefericire, ciorapii negrii erau cam scurți...

Ea îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Eu fac dragoste cu tine.

Pentru ca Malko să nu-și ia prea mult nasul la purtare, ținu să adauge:

— Tu dai la mine o sută dolari, eu dau la tine plăcere mul

— Cine v-a dat numărul camerei mele? făcu Malko des de mirat.

— Este o prietenă, zise intrusa în engleza ei stâlcită. E spune tu nu ești porc gras ca alți turiști. Tu, sexy. Ochi frumos

Îl mai și flata acum. Malko se aplecă peste pat și o prin de mână cu fermitate, silind-o să se ridice în picioare.

— Mai bine s-o lăsăm pe altă dată, zise el. Când mă duc restaurant, îmi place să-mi aleg singur meniul. El îi ridică hai de pe jos și i-o întinse. Fata se îmbrăcă ascultătoare. Apoi oft

— Tu nu are dreptate. După ce făcut dragoste putem merg la shopping. Eu știu loc frumos cu cristaluri.

O luminiță roșie se aprinse în creierul lui Malko. El privi ochii albaștri. Privirea acestora era impenetrabilă. Văzându-l ezită, ea se apropie, îl cuprinse în brațe, frecându-se fă rușine de trupul lui cu o mișcare de pendulă a șoldurilor. Apoi

sărută cu artă. După ce-i sondă gura, limba ei îi intră în ureche, în timp de cu degetele făcea un masaj destul de special. Malko ascunse cu greu avansurilor ei. Era târfă sau mesageră? În cel mai rău caz, risca să piardă o sută de dolari și să se aleagă cu vreo boală venerică...

El încă se mai întreba ce hram poartă tipa, când ea îi scoase virilitatea afară din pantalon. Apoi îngenunchiind în fața lui cu grația unei femei de menaj, începu să-i administreze o felație rapidă și eficientă. Apoi se ridică în picioare și îl întrebă:

— Vrei fac amor cu cizme, sau să mi le scot?

— Poți să rămâi cu ele, zise Malko.

Unguroaica era deja pe pat, într-o poziție ce nu lăsa nici un dubiu asupra intențiilor ei. Cum Malko făcu o mișcare către ea, aceasta zise fără să zâmbească:

— Întâi, eu primesc o sută dolari.

Malko scoase o bancnotă de o sută dintr-un teanc și o puse pe pat. Conform bunei tradiții a folclorului târfelor, aceasta o mângâie și o strecură în cizma dreaptă!

— Ești foarte generos, făcu ea. Eu îți dau plăcere multă acum.

Era o treabă destul de grea având în vedere tensiunea nervoasă a lui Malko. Cu toate acestea, unguroaica se achită destul de bine de îndatoririle ei. Luând în gură sexul lui Malko, reuși să-l facă să-și uite un pic grijile. Satisfăcută de treaba făcută, unguroaica trecu la lucruri ceva mai serioase.

Malko rămase destul de surprins când o pernetră, descoperind că este destul de bine pregătită. Bazinul ei începu să se miște ca un yo-yo cuprins de nebunie. Ea se agita murmurând cuvinte ungurești, evident, niște obscenități. Își îndoi picioarele și își încleștă cizmele la spatele său, în așa-zisa poziție a misionarului.

— Da, așa este bine, făcu ea, eu simt la tine până în stomac. Ce bine este. Tu faci amor foarte bine la mine.

Somiera elastică se balansa în ritmul trupurilor încleștate atât de violent, încât el ieși din ea. Unguroaica îl luă cu un mormăit de nemulțumire. Malko nu mai știa ce să creadă. Dintr-o dată, ea începu să-l izbească și mai tare în spate cu tocurile cizmelor. Necunoscuta juisă, sau se prefăcu, scoțând niște țipete de toată frumusețea, chiar în clipa în care Malko explodă.

Imediat picioarele ei căzură pe pat. Unguroaica scoase un

oftat prelung, apoi își trase ciorapii, își lăsă fusta în jos, se sculă și își aprinse o țigară.

— Tu regulează ca un zeu, spuse ea cu simplitate. Tu client bun. Dar eu trebuie să lucrez.

Ea se închise în baie, apoi ieși, își puse haina și depuse un sărut ușor pe buzele lui Malko, apoi închise ușa în urma ei.

El rămase locului, cu pântecele la fel de golit ca și creierul. Avea impresia că a visat. Oare interpretase în mod greșit aluzia la sticlar? Dar dacă fata nu era decât o târfă ca și celelalte? De ce nu-i spusese nimic? Sau poate nu era decât o primă verificare. Oricum, Malko nu avea decât să aștepte. La rândul său, făcu ceva ordine în jur. Apoi intră în baie ca să facă un duș, dar se opri în loc.

Pe oglindă se vedeau câteva cuvinte scrise cu rujul de buze. Erau în engleză.

Tomorrow. Three PM. Liberation Monument. [1]

---

1. Mâine. Ora trei după-amiază. Monumentul Eliberării. (n.a.)

Capitolul IX

Un val de bucurie îl inundă pe Malko. Aşadar nu fusese o tărfă. Ea îşi luase absolut toate măsurile de precauţie. Nu rostise nici măcar un singur cuvinţel şi nu făcuse nici un gest care ar fi putut fi surprins de vreo cameră de luat vederi. Era de dorit să nu existe nici una în baie... El şterse cât putu de repede inscripţia, frecând oglinda cu grijă ca să nu rămână vreo urmă.

Amintindu-şi de ce i se spusese la Viena, îşi dădu seama că semnalmentele fetei corespundeau cu cele ale teroristei amestecate în răpirea ministrului sovietic. Probabil că era foarte sigură de ea, sau pur şi simplu, foarte curajoasă, ca să vină să-şi rişte pielea la *Hilton*. Locul era cu siguranţă supravegheat. El făcu un duş, se stropi cu apă de toaletă Jacques Bogart şi coborî la parter.

Inspectă în mod mecanic holul, micuţa cafenea ascunsă în galeria comercială şi chiar şi barul, dar nu o văzu pe vizitatoarea sa. El împinse conştiinţa sa profesională până într-acolo, încât se uită şi afară. Acolo aşteptau mai multe fete, dar femeia se făcuse nevăzută. Malko era fericit că ea venise la *Hilton*. Vădit tulburat, el se urcă din nou în cameră. Misiunea sa putea să înceapă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Era ca o partidă de ruletă ungurească, la care putea să-şi piardă chiar viaţa. Nu voia să ia cina de unul singur. Aşa că se urcă în maşină şi plecă în oraş, mânat de hazard. Trecu cu viteză redusă prin faţa vechii fortăreţe, acum transformată în muzeu, ce fusese ciuruită de gloanţe în luptele din 1956. Acolo, unde rezistaseră ultimii revoltaţi care au aşteptat ajutorul americanilor, până ce au fost nimiciţi de artileria tancurilor sovietice.

La un moment dat, văzând că a greşit drumul, fu nevoit să

pună o frână bruscă. În timp ce făcea cale-ntoarsă, un m
Warburg intra în marşarier pe o străduţă îngustă.

În mod instinctiv, el se îndreptă în aceeaşi direcţie şi văz
că la bordul acestuia se aflau doi bărbaţi. Malko intră în tunel
ce ducea la podul Széchenyi. Warburgul îl urmărea la
distanţă de sută de metri. Malko simţi nişte înţepături
stomac. Era deci urmărit. Oricum, nu se putea pune problem
amânării întâlnirii de a doua zi.

Trebuia să găsească un mijloc de a-i păcăli pe urmăritor
săi, oricare ar fi fost aceştia.

* * *

Uriaşul soldat sovietic din piatră cenuşie, ce strângea
piept o veche mitralieră, părea insensibil la vântul îngheţat car
mătura esplanada din faţa Monumentului Eliberării. Malk
cuprinse cu privirea superba panoramă. Oraşele gemene Bud
şi Pesta se întindeau la picioarele sale, separate de panglic
cenuşie a Dunării. Un drum în serpentine urca începând c
bulevardul Hegyalja până la monumentul ridicat alături de
veche fortăreaţă părăsită.

În acest anotimp, nu se vedea aici nici ţipenie de om,
afară de doi nemţi care se giugiuleau într-un Volkswagen,
bătrână care-şi plimba câinele şi un paznic, rezemat d
balustrada ce domina o pantă extrem de abruptă. Colina Gell
se afla la cea mai mare altitudine din Budapesta. Malko s
întrebă de ce oare i se dăduse întâlnire în acest loc c
simboliza puterea ruşilor asupra Ungariei.

El se uită la ceasul său Chrono Alarm Seiko. Era ora trei
douăzeci. Nu se putuse înşela asupra sensului mesajului. Doa
dacă nu cumva răpitorii ministrului nu avuseseră vre
problemă.

El începu din nou să meargă ca să nu îngheţe stând pe loc
cu gulerul din blană ridicat până în dreptul ochilor. Făcuse
grămadă de manevre ca să scape de urmăritori. După c
părăsise hotelul *Hilton*, garase maşina în spatele zone
pietonale din Buda. De acolo se îndreptase spre staţia d
metrou din piaţa Vörösmarty. De acolo luase metroul până l
Piaţa 7 Noiembrie, de unde luase un taxi. Acesta îl aduse
înapoi la maşina sa. În continuare, se îndreptase spre *Hilton*

în loc să se întoarcă la hotel, întoarse mașina ca să iasă pe sensul interzis, pe drumul cu serpentine ce ducea către Dunăre. Nu avusese nici o neplăcere în afară de câteva claxoane. Din fericire, circulația era foarte redusă. În continuare, el mai întoarse o dată în tunel, la dreapta. După aceste manevre complicate, mai rulase vreo jumătate de oră, intrând adesea pe sens interzis, sub privirile mirate ale automobiliștilor legați în mod obligatoriu cu centura de siguranță. Înainte să pătrundă pe ruta ce ducea la monument, el nu mai putea să facă nimic altceva.

Pierdut în gândurile sale, el abia auzi niște pași. Se întoarse și văzu un bărbat care se apropia de el cu mâinile vârâte în buzunare. Avea între cincizeci și șaizeci de ani, era cărunt și, în spatele unor ochelari cu lentile groase și cu rame de baga, se vedeau niște ochi albaștri și inteligenți. Era solid, fără a fi însă gras. La distanță, în urma lui, mai veneau doi bărbați. Malko nu auzise zgomotul vreunei mașini.

— Sunteți domnul Malko Linge?

— Da, răspunse Malko.

— Aveți legitimația?

Malko scoase legitimația ministrului sovietic și i-o întinse interlocutorului său. Acesta și-o vârî în buzunar după ce-i aruncă o scurtă privire. Apoi făcu câțiva pași către parapetul ce domina Budapesta. Malko observă că bărbatul șchiopăta ușor. Acesta îl privi indiferent.

— V-ați hotărât în sfârșit să ne veniți în ajutor, spuse el rar în limba engleză. Ce frumos din partea dumneavoastră. Ați venit doar cu douăzeci și cinci de ani întârziere, adăugă el cu amărăciune. Ați văzut fortăreața din fața hotelului la care locuiți? Am rămas acolo până ce tancurile sovietice au ajuns la câțiva metri de noi, cu obuzele lor incendiare. Nu voiam să plec. Dar am fost doar rănit. Tovarășii mei m-au dus până la frontieră și, în ciuda voinței mele, m-au salvat... La Viena, mi-a fost amputat piciorul stâng. (El se bătu peste coapsa stângă cu inelul de pe deget și se auzi un sunet edificator.) Am acum un frumos picior din material plastic și oțel, cu care merg destul de bine. De altfel la fel de bine ca și biata mea țară...

Malko îl privea fascinat pe ungur.

— Dumneavoastră l-ați răpit pe ministrul sovietic?

— Exact, făcu ungurul. Mă numesc János Tóth. Locuiam în

Anglia. N-aș fi putut reveni niciodată în țara mea. Din feric am întâlnit un compatriot care gândea la fel ca mine și ca avea mijloacele de care eu nu dispuneam. Mi-am zis că es păcat să mor fără să mai văd vreodată Budapesta. Dar a dorit ca în urma vizitei mele să las o amintire sovieticilor amintire de neuitat...

Era bărbatul cel mai căutat din Budapesta. El îl sfida Malko cu ochii albaștri surâzători.

— Nu vă e teamă că v-ar putea prinde?

János Tóth zâmbi amuzat.

— În primul rând, sunt foarte bine protejat. Apoi, nimeni ș știe că eu sunt cel ce l-a răpit pe ministru. În afară d dumneavoastră, bineînțeles... dar sunt sigur că nu mă v trăda...

— Vă mulțumesc pentru încredere, spuse Malko.

— Nu-mi mulțumiți, răspunse ungurul fără alte explica Mai bine să vorbim despre problema noastră. Dumneavoas ați vrut să mă vedeți. Mi s-a spus că sunteți gata să mă scoa din Ungaria împreună cu porcul pe care îl am în detenție. Și după aceea îl veți face să vorbească într-una d fermecătoarele dumneavoastră ferme din Carolina de Nord.

— Exact, zise Malko.

Ungurul zâmbi ironic.

— Cu siguranță, americanii s-au schimbat mult. Nu m sunt atât de lași. Nu credeam că veți primi oferta noast Tocmai mă pregăteam pentru un scandal de toată frumusețe cu proces, cu mesaje trimise presei din toată lumea, în care s denunțăm crimele făcute de ruși. Dar iată că mă privați d această plăcere. Poate că este mai bine. Mai uman, chiar.

— Ce ați face dacă ar apărea poliția? îl întrebă Malko.

— Nimic, făcu Tóth. Dar dacă eu nu mi-aș face apariția răstimp de o oră într-un anumit loc, ministrul Suslov s-a pomeni cu gâtul tăiat. Oamenii din KGB nu sunt chiar atât d idioți...

Iată deci de ce era atât de sigur de el. Pe Malko începu să-l cam agasese acest joc de-a șoarecele cu pisica. E aproape înghețat și nu-i plăcea tensiunea din glasul lui Ján Tóth. El își ridică gulerul paltonului și întrebă:

— Sunteți gata de plecare?

— Da, făcu ungurul. Care este planul dumneavoast

pentru a părăsi Budapesta? Aveți helicoptere? Avioane? Nu știu ceva serios, în orice caz...

— Nu, mărturisi Malko. Este ceva mai simplu. Dar trebuie să știu mai întâi anumite lucruri...

O lumină periculoasă trecu prin ochii albaștri ai ungurului.

— Ah, poate vreți să știți unde l-am ascuns...

— Nu, făcu Malko de-a dreptul alarmat.

— Păcat, căci am de gând să vă spun! zise jovial ungurul. Suntem instalați într-un apartament confortabil, situat aproape de ambasada dumneavoastră, în Oktober-6 Utca, la numărul 26. La una din vechile noastre militante din Partidul Muncitoresc Ungar, care în acest moment se află la Moscova... Ea ar fi extrem de mirată – chiar flatată poate – dacă ar ști că are un ministru rus în casă. (El râse.) Evident, nu i se acordă chiar toate onorurile potrivite rangului său. Nu i-am scos încă ochii... Ei, sunteți satisfăcut?

— Nu, spuse Malko cu un glas rece. Nu v-am cerut toate astea. Este periculos să le știu.

— De ce?

Malko nu mai avu timp să răspundă. Ungurul ridicase un deget acuzator către el.

— Să vă spun eu de ce. Nu ați venit aici ca să ne ajutați, ci ca să ne trădați. Ca de obicei. Ca să ne dați pe mâna rușilor.

— Nu este adevărat, protestă Malko.

El înțelegea acum de ce Tóth îi dezvăluise secretul. Nu avea intenția să-l lase să plece în viață de la această întâlnire... Trebuia deci să-l convingă de buna sa credință. Cele două siluete se apropiaseră. Erau cu mâinile în buzunare. Paznicul dispăruse. Nu avea nici o șansă să poată fugi. De cealaltă parte a balustradei, în spatele lui Malko, era prăpastia. El auzi vocea batjocoritoare a ungurului.

— Ați sosit în țară sub adevăratul dumneavoastră nume. Nu ați încercat să vă ascundeți. Asta din cauză că lucrați mână în mână cu dușmanii noștri.

— Adevărul este că am fost obligați să-i mințim pe ruși, spuse Malko. Altfel, nu aș fi putut niciodată să intru în Ungaria. Dar...

— Minți!! strigă ungurul. Ei au început deja să-i dea târcoale lui Bujak... Doi sticleți nenorociți de-ai lui Balázs, care sunt pe urmele dumneavoastră.

Malko simți că-i îngheață șira spinării. Așadar, ungurii erau și ei pe-aproape. Intrase într-un viespar afurisit.

— Ascultați... începu el.

Nu putu să continue.

Mâna dreaptă a lui Tóth ieșea din buzunar strângând un revolver mare și negru. Ar fi trebuit să-l apuce imediat de pumn pe mutilat, dar oamenii săi săteau la pândă la doi metri distanță. Nu putea să lupte cu toți. Nici măcar nu era înarmat.

— Ticălosule, strigă ungurul. V-am chemat aici ca să muriți lângă stăpânii pe care-i slujiți.

Revolverul era îndreptat spre el. În prelungirea țevii avea un amortizor. Malko văzu piedica trasă și privirea de nebun a ungurului. Nu putea să mai discute. El întoarse capul. Balustrada din piatră domina vidul, dincolo de ea era o pantă aproape verticală, cu câțiva arbori închirciți, iar la poale se întindea un teren viran. Era la o înălțime de vreo sută de metri. Malko își luă avânt și, sprijinându-se cu o mână de parapetul din piatră, sări în gol. Auzi strigătul furios al lui Tóth, împreună sunetul înfundat al împușcăturii și simți un șoc în tâmplă. Se izbi cu spatele de peretele stâncos și începu să se rostogolească din ce în ce mai repede către poalele colinei. Nu avea nimic de care să se apuce. Timp de o fracțiune de secundă, privirea îi fu atrasă de silueta lui János Tóth, care avea brațul întins spre el, încercând încă să-l omoare.

Malko se rostogolea din ce în ce mai repede de-a lungul pantei înghețate. Văzu îngrozit o stâncă plată de care avea să se izbească. Apoi căzu cu o ultimă viziune a Dunării și totul explodă în fața ochilor.

Capitolul X

Colonelul Igor Antonov își puse paharul cu votcă pe masă cu un gest cam nesigur. Golise deja sticla pe trei sferturi, iar viziunea sa asupra lucrurilor era vădit modificată. Se lăsase noaptea, iar birourile Ambasadei sovietice rămaseră rând pe rând goale. Alcoolul nu reușea însă să-i risipească nervozitatea. Pentru a treizecea oară, el ridică receptorul telefonului și ceru să vorbească cu hotelul *Hilton*, camera 424.

— Nu răspunde nimeni, îi răspunse operatorul.

Rusul închise telefonul și rămase pe gânduri. Agentul american dispăruse din zorii zilei. Ușorul dispozitiv de supraveghere pus la punct de către Antonov îl pierduse din ochi în cursul după-amiezii, lucru normal de altfel. După aceea el nu mai apăruse. Or, acum era deja ora zece noaptea și era de mirare că agentul încă nu se arătase la hotel. Cu siguranță că asta nu însemna o catastrofă, dar colonelul Antonov învățase să se teamă de lucrurile ieșite din comun. Acestea însemnau aproape întotdeauna probleme.

Ceva se întâmplase. Austriacul avusese un contact care se petrecuse mai mult sau mai puțin bine. Dar dacă se petrecuse cu mult *prea bine*, colonelul avea asigurată trimiterea în Gulag! Dacă americanii l-au tras pe sfoară? Dacă s-au folosit de el doar ca să intre liniștiți în colivie și să iasă cu păsărica, pe barba lui? Acest gând îl înfurie atât de tare, încât își umplu din nou paharul cu votcă, gândindu-se cum să se răzbune. Cel mai rău lucru era să simtă că nu poate face nimic, el care era atât de puternic. Fixă cu ochii goi un colț al camerei, jurându-se să-l lupoaie de viu pe cel răspunzător de chinurile prin care trecea acum. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Instinctiv, mâna lui deschise sertarul biroului și apucă pistolul automat Tokarev. Apoi ridică receptorul.

— Tovarășe colonel, vă caută tovarășul Mate Balázs, anunță soldatul de gardă.

— Să urce, făcu ușurat colonelul.

Micuța siluetă a lui Mate Balázs apăru în pragul ușii peste câteva minute. În ochii șefului Serviciului secret ungar lucea o luminiță jucăușă. Închise ușa după el și spuse cu un aer jovial:

— Așadar, *Antonov Elvtárs*, văd că nu numai eu lucrez până seara târziu...

Igor Antonov mormăi ceva despre niște urgențe. Ce voia ungurul de la el?

Mate Balázs luă un scaun și se așeză în fața biroului.

— Aveți un aer cam tracasat, *Antonov Elvtárs*, zise el.

Rusul îl privi stupefiat. Niciodată celălalt nu-i spusese "tovarășe"... Ungurul continuă cu o atenție exagerată:

— Ați pierdut cumva pe cineva foarte... prețios?

Deși era mort de beat, Igor Antonov nu era tâmpit. Dintr-o strălucire, înțelese două lucruri. Mai întâi, că ungurii erau la curent cu contactele sale cu agentul CIA. În al doilea rând, știau ceva ce el ignora. Acest lucru îl punea într-o poziție de netă inferioritate. Ascunzându-și furia, el spuse cu brutalitate:

—*Tavarișci director*, nu este momentul să glumim. Ministrul nostru poate că a părăsit deja Budapesta. Cu agentul americanilor...

Metoda era clasică. Să te prefaci că nimic nu s-a întâmplat... Mate Balázs trase adânc din pipă. Se hotărî să intre în jocul rusului.

— Bineînțeles, dumneavoastră nu aveți nici o idee unde s-ar putea afla.

Rusul căzu în cursă.

— Absolut nici una.

Mate Balázs scoase un oftat zgomotos.

— Vedeți, dacă mi-ați fi spus și mie mai devreme despre inițiativa dumneavoastră, poate că am fi pus deja mâna pe criminali. Oricum, eu am întocmit deja un lung raport în legătură cu acest fapt și veți primi și dumneavoastră o copie, în mod oficial. Asta pentru ca să stabilim responsabilitățile fiecăruia dintre noi.

Era un ultim cui bătut în sicriul lui Antonov. Acesta hotărî că a sosit timpul să treacă la contraatac.

— Aveți deja vreo pistă, *tavarișci director*?

— S-ar putea, s-ar putea, mărturisi ungurul. Oamenii mei l-au ținut sub observație pe acest agent american. Ei au notat absolut toate persoanele pe care acesta le-a întâlnit în Budapesta. Una dintre ele s-ar putea să ne intereseze. Este vorba de un micuț artizan care a desfășurat în trecut anumite activități contrarevoluționare.

— Cine este? urlă rusul.

— Prefer să păstrez secretul pentru moment, atât timp cât ancheta continuă, răspunse cu un ton dulceag ungurul. Dar vă voi ține la curent. În mod oficial.

Situația era acum răsturnată. Igor Antonov rămase tăcut. Dar era ceva mai ușurat.

— Și dacă va fi prea târziu?

— Nu cred, spuse cu prudență Balázs. Un paznic de la Monumentul Eliberării a găsit pe esplanada de lângă monument două dulii de revolver goale. Cei din serviciul meu au fost anunțați. Agenții unguri au descoperit nu departe de acolo mașina folosită de agentul american. Se pare că i-a întâlnit pe autorii răpirii și că această întâlnire nu s-a desfășurat prea bine.

— L-au omorât?

— Habar n-am. Poate că doar l-au intimidat. Sau poate că l-au luat ostatic. Dacă l-ar fi ucis, ar fi lăsat cadavrul acolo. Or, noi nu am găsit nimic, nici măcar o pată de sânge.

Colonelul Antonov avu impresia că are în stomac o bucată de plumb. Dacă agentul american a pactizat cu răpitorii ministrului său? Orice era posibil. Fu cuprins de o groaznică presimțire.

— Și dacă a fost doar o înscenare? întrebă el.

— Eu personal nu cred că și-ar fi dat o asemenea osteneală, zise Mate Balázs. Nu aveau de unde să știe că noi vom găsi duliile.

Această precizare îl asigură definitiv pe rus. El se ridică în picioare și strânse cu căldură mâna ungurului.

— Bravo! Voi avea grijă să transmit la Moscova cât de eficace ați fost în această problemă.

Mate Balázs trăgea din pipă fără să spună nimic. Acum, el era în avantaj. Dar era obligat să rezolve problema... Să dea de acel sticlar și să fie extrem de prudent. Colonelul Antonov nu-și lua ochii de la el.

— Trebuie să ne ocupăm de acel suspect, făcu el. Noi avem metodele noastre ca să-l facem să vorbească.

— Să aşteptăm puţin, spuse cu blândeţe Balázs. Poate ne va ajuta să ajungem unde trebuie.

* * *

Malko deschise ochii şi îşi zise că a orbit. Un întuneric de nepătruns şi o linişte absolută îl înconjurau. Se simţea destul de bine şi nu-l durea nimic, de parcă ar fi fost un cocon. Era lungit lângă un perete de piatră, pe un sol cu pietriş, acoperit de nişte crengi. El îndoi cu greutate un braţ, îşi frecă obrazul cu palma şi nu simţi nimic. Îi trebui ceva timp până să-şi dea seama că este pe cale să se congeleze de viu! Mişcarea îi produse durere şi începu să simtă mii de ace prin tot corpul precum şi o arsură puternică la tâmpla stângă. Încetul cu încetul îi reveni memoria. Îşi aduse aminte cum sărise de pe parapet ca să scape de gloanţele ungurului. Apoi, îşi aminti de cădere şi de faptul că leşinase. Acum era noapte, deci stătuse acolo peste două ore. Cu preţul unui efort îngrozitor, el reuşi să se ridice în şezut. Paltonul îi era sfâşiat şi îl durea groaznic ceafa. O crustă de sânge se închegase pe obrazul stâng. Se afla în mijlocul unui tufiş des care îi amortizase şocul căderii şi îl salvase de la moarte. De undeva se auzea un huruit. Nu se afla prea departe de Szt. Gellért Rakpart, şoseaua extrem de circulată, construită de-a lungul Dunării, la poalele colinei Monumentului Eliberării. Se auzeau claxoanele maşinilor. Îi trebui ceva timp până reuşi să se ridice în picioare. Îi clănţăneau dinţii în gură şi îi venea să urle de frig. Blana sa groasă părea făcută din foiţă de ţigară. Făcu câţiva paşi şi căzu în patru labe.

Mai trecu un sfert de oră până ce reuşi să iasă din boschet, împleticindu-se ca un om beat, în întunericul absolut din jur. În cele din urmă, reuşi să zărească luminile podului Szabadság. Panta era atât de abruptă, încât alunecă în mai multe rânduri. Nu avea în minte decât un singur lucru: să se încălzească. După un timp ce i se păru o eternitate, el sări peste un ultim parapet şi se trezi pe un drum forestier ce cobora în vale. Începu să alerge şi văzu un indicator: *Kelenhegyi Utca*. Drumeagul dădea în marele bulevard pe care se putea ajunge la hotelul *Gellért*, Bartók-Bela Utca... Picioarele sale, îngheţate toacă, îl făceau să sufere ca un martir. Avea impresia că i se

zor rupe în fiecare clipă. În cele din urmă, după o cotitură a șoselei, o firmă luminoasă anunța: *Bisztro*. Era o cafenea.

Malko se repezi într-acolo. Sala era goală, iar băiatul de serviciu îl privi mirat. Malko îi înțelese reacția când își văzu imaginea reflectată în oglinda de după tejghea: toată jumătatea stângă a feței îi era acoperită cu o crustă de sânge închegat. Haina de blană era și ea sfâșiată și murdară.

— Am avut un accident, explică el în limba germană. Aș dori un *barrak pálinka* [1].

El dădu pe gât patru pahare, până simți că-i este mai bine. Alcoolul îi ardea stomacul, dar mușchii care îl duruseră atât de tare începură să se încălzească. Nu se punea problema să găsească aici whisky J&B sau coniac Gaston de Lagrange. Scatele îl durea la fel de tare ca și ceafa. Dacă nu ar fi fost îmbrăcat cu haina din blană, și-ar fi fracturat cu siguranță oasele. Scântei orbitoare îi tulburau din când în când vederea. El văzu că primul glonț îi smulsese pielea de la tâmplă, arzându-l ca un fier roșu. Câțiva milimetri în plus, și ar fi fost un om mort.

Încet-încet, creierul începu să-i funcționeze normal. Putea să măsoare amplitudinea catastrofei. Pentru răpitorii ministrului, el reprezenta acum un pericol mortal. Chiar dacă ei ar fi avut timpul necesar ca să-l transporte în altă parte, el cunoștea o pistă extrem de importantă. Sau îl credeau mort, sau nu reușiseră să-l găsească între tufișuri. În acest caz, îl așteptau cu siguranță la hotel și la mașina lui.

Evident, putea căuta un alt hotel, dar nu știa ce relații aveau disidenții. Risca să se trezească cu un glonț în cap... Exista o soluție extrem de simplă: să meargă la KGB și să se pună sub protecția acestuia. Dar acest lucru reprezenta un dublu risc. Ar fi fost obligat să mărturisească faptul că luase contact cu răpitorii. Sovieticii vor încerca să afle tot ce știe. Aveau metodele lor speciale... Chiar dacă Antonov nu mai smulgea unghiile... Mai era Ambasada SUA, dar și în acest caz, eșecul era asigurat.

El se gândi atunci la întâlnirea de a doua zi. Ilonka Ungvár rămânea ultima lui alternativă. Era cineva în care putea avea încredere deplină. Ea putea să-l ajute. Dar până atunci trebuia

---

1. Țuică de caise (n.a.)

să se descurce singur. Atunci se gândi la o biserică. Cândva un transfug din Berlin petrecuse câteva zile ascuns într-o criptă [1]. Malko putea așadar să petreacă o noapte.

El își plăti consumația și se îndreptă către *Gellért*. Acolo, va găsi cu siguranță un taxi care să-l conducă la biserica *Mathyas*. Aceasta era amplasată chiar vizavi de sediul KGB-ului. Când ajunse în fața vechiului hotel, fu aproape să se ciocnească de o tânără care stătea nemișcată pe trotuar. Ea îi zâmbi și îl întrebă în nemțește, cu o voce timidă:

— Nu doriți să veniți cu mine?

Malko era încă atât de înțepenit de frigul pe care îl îndurase, încât avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze că este vorba de o prostituată care mirosise valuta... Era extrem de tânără.

— Unde? o întrebă el.

— Acasă la mine. Este foarte plăcut. Arde focul și vom pregăti micul dejun. Nu vă costă decât două sute de dolari...

Fata aproape că îl implora. Avea ochi frumoși, deși nu era prea atrăgătoare. Malko își spuse că, la urma urmelor, era soluția ideală. Îi ardea lui de amor ca de mere pădurețe... Dar putea în schimb să se culce și să doarmă....

— De acord, zise el.

Ea îl apucă de braț.

— O, mersi. Mi-e frig. Abia aștept să mă întorc acasă. Nu stau departe.

— Să luăm un taxi, zise Malko, sătul de atâta mers pe jos.

În mașină, ea se strânse lângă el, mângâindu-l neîndemânatică.

— Cu ce anume vă ocupați? o întrebă Malko.

Ea se înroși.

— Sunt studentă. Fac asta ca să câștig niște bani pentru că vreau să fug din țară. Nu pot obține pașaport fără să am un depozit în valută la bancă. Aș vrea să merg în Germania, în Franța, nu contează, dar să fiu liberă...

— Ce-ai zice dacă ne-am opri să luăm masa la un restaurant? Mi-e foame.

— Cunosc un loc destul de amuzant, zise fata. Va fi o adevărată surpriză pentru dumneavoastră.

---

1. Vezi SAS "Check-point Charlie". (n.a.)

* * *

Era pentru prima oară în viața lui Malko când cina într-un butoi ! "Restaurantul" *Borkata Komba* se compunea din niște enorme butoaie de câte zece mii de litri fiecare, tăiate în două, în care fuseseră instalate mese cu bănci, unde se servea mâncarea tipic ungurească, grea și pipărată, enorme bucăți de carne, acoperite de un strat gros de rântaș. Însoțitoarea lui Malko, pe nume Lea, își scoase haina și lăsă să i se vadă bustul superb și picioarele fine. Vinul *Tokay* [1] o făcea să se simtă îndrăgostită de-a binelea!

Orchestra umplea localul cu o muzică siropoasă. Malko plăti consumația și plecară. De astă dată, în taxi, ea îl sărută. Apoi urcară pe scări cinci etaje, într-o casă veche ce mirosea a pipi de pisică și intrară într-un apartament mititel, în care, pe lângă imensa sobă din faianță, trona numai un pat impunător... Lea își scoase hainele cât ai clipi din ochi. Avea un corp greoi și alb, pe care se vedea blănița neagră ca tăciunele.

Ca să o liniștească, Malko puse cele două bancnote de o sută de dolari pe comodă. De cum se lungi pe pat, el simți cum îl cuprinde amețeala și fu nevoit să închidă ochii. Era efectul zilei extrem de dure prin care trecuse. Simțea vag cum fata îl dezbrăca, încercând să-i trezească dorința. Avu plăcuta senzație a trupului ei, lipit de al său, apoi căzu într-un somn adânc.

* * *

Hotelul *Gellért* era o imensă patiserie austro-ungară, cu balcoane masive, încărcate cu piatră cenușie. Din păcate, interiorul fusese modernizat. Malko intră în baia turcească, plăti taxa de zece forinți, primi un prosop și se duse să se dezbrace. Dimineața se trezise cu mare greutate. Lea îi pregătise un mic dejun copios și o baie fierbinte. Îi îngrijise rana care era acum acoperită cu un plasture. Era extrem de mirată de faptul că el nu se înfruptase din ea.

Malko se înfășură în prosopul său și se îndreptă pe culoarul

---

1. Vin roze (n.a.)

îmbrăcat în faianță albă către baia rezervată bărbaților. Aburi calzi ce începură să-l învăluie îi creară o senzație binefăcătoare. Trupul îi era plin de vânătăi și îl dureau toți mușchii.

Culoarul deservea cele două secții rezervate femeilor, la stânga, și bărbaților, la dreapta. Prin ceață, el văzu doi bărbați goi jucând șah pe o planșetă improvizată. Scena părea suprarealistă. Alți bărbați stăteau lungiți pe stelajele din lemn. Se vedea din ce în ce mai greu din cauza densității crescânde a stratului de vapori. Ceva mai încolo se vedea trecerea către baia doamnelor... Vaporii albi dădeau un aer fantomatic culoarului. Brusc el observă o siluetă ce se detașă din valul de aburi. Părul lung și desfăcut al Ilonkăi Ungvár punea o pată obscură pe halatul ei alb. Tânăra unguroaică se apropie și i se aruncă în brațe. Timp de câteva secunde, ei se îmbrățișară cu ardoare. Ilonka îl strângea atât de tare, încât fu cât pe-aci să-i frângă oasele. Halatul i se deschise, iar pielea ei netedă alunecă pe trupul lui Malko. Muntele lui Venus se freca puternic de pântecele lui. Cu greu își dezlipi gura de gura lui.

— Ce-ai pățit? exclamă ea când îi văzu tâmpla.

— O, nimic, îți explic eu, o liniști Malko.

— Cât de tare te-am dorit alaltăieri, la *Vörösmarty*, suspină ea. Eram gata să te violez..

Ea își însoți cuvintele cu un gest semnificativ. Mâna ei se strecură sub prosopul lui Malko. Apoi se opri și îl apucă de braț.

— Nu putem rămâne aici, s-ar putea să ne vadă îngrijitoarea, spuse ea.

Ei străbătură culoarul înfășurați în vălătucii aburilor și ajunseră la o nișă aflată alături de baia bărbaților. Acolo erau doar niște banchete simple din lemn. Ar fi fost nevoie să te apropii la o distanță de cincizeci de centimetri ca să distingi un bărbat de o femeie. Ilonka se lungi pe o banchetă după ce își scoase halatul. Malko o imită, așezat în fața ei ca să o ascundă mai bine. Trupurile lor se încleștară. El uită să se mai gândească la toate problemele sale, gustând din plin bucuria întâlnirii cu tânăra femeie.

Deodată ea se opri, privind fix undeva în spatele lui.

— Privește!

Malko se întoarse, gata să sară în picioare.

Reuși să zărească două siluete, la mai puțin de trei metri de el. Un bărbat stătea în picioare, rezemat de plăcile de faianță. Un altul era îngenuncheat înaintea lui, într-o atitudine care nu lăsa nici un fel de dubiu asupra îndeletnicirii sale. Ilonka râse.

— Îți dai seama pentru ce nu ne vor deranja, nu? Aici este colțul homosexualilor... a tuturor travestiților din piața Rákoczi... Ei cred că suntem doi bărbați...

Cu bustul ei mic, oricine se putea înșela de la distanță, dacă nu ar fi fost părul lung și negru și crupa superb cambrată.

Ilonka se ghemui și îl imită pe bărbatul îngenuncheat. Părul ei liber îi atingea trupul gol. Din când în când, Ilonka ridica ochii în sus ca să măsoare plăcerea pe care i-o provoca. Malko pierdu noțiunea timpului. După o vreme, o ridică spre el, o lungi pe spate pe bancheta din lemn și o pătrunse cu o mișcare lentă.

Imediat, brațele Ilonkăi îl încercuiră cu o forță de necrezut, și unghiile ei îi pătrunseră în ceafă și în spate. Coapsele ei îl țineau ca într-un clește, împiedicându-l să intre în ea prea repede. Gemetele îi erau întretăiate de gâfâieli.

—O, ce bine e ! Ce bine !

Apoi, ea începu să țipe un timp ce lui Malko i se păru prea lung. El încerca din răsputeri să lungească clipa asta și să profite de fiecare secundă care îl rupea de lumea din afară. Ilonka reuși să se elibereze și, alunecând ca un țipar, se rostogoli cu fața în jos. Ea îl privi pe Malko dintr-o parte, cu un surâs senzual.

— Nu știu dacă vei mai putea, a trecut atât de mult timp...

Cei doi bărbați de lângă ei gâfâiau în altă poziție. Acum, unul îl sodomiza pe celălalt cu putere. Malko se apropie cu blândețe de fesele Ilonkăi, care se înălțaseră ca să-l primească mai repede. Când o penetră, ea scoase un țipăt scurt, apoi el se înfipse adânc în crupa ei. Femeia întoarse capul către el.

— A trecut un an de când nu am mai făcut asta.

El nu-i răspunse, prea ocupat cu noua sa îndeletnicire. Era înnebunit după acest tip de posesiune totală, atât de nepotrivită cu aparenta înțelepciune a Ilonkăi Ungvár. Malko se gândi că dacă amantul ei ar fi văzut-o lăsându-se sodomizată cu atâta

plăcere, ar fi ucis-o cu siguranță. Ea începu să se strângă în jurul lui, cu mișcări spasmodice, zicând:

— Juisează, juisează!

El nu putea să o refuze. Ilonka îl mai reținu câteva momente, apoi se întoarse din nou în brațele lui. Atunci văzu din nou hematoamele și plasturele de pe tâmplă.

— Spune-mi, ce-ai pățit? Ai avut un accident?

— Ceva în genul acesta. Era cât pe-aci să nu mă mai vezi!

Acum nu mai putea să-i ascundă motivul vizitei sale la Budapesta. Ilonka îl ascultă cu ochii dilatați de surpriză. Malko încheie zicând:

— Tu ești singura persoană care poate să mă mai ajute. Dacă îmi fac apariția, risc să fiu doborât imediat. Iar dacă fug, misiunea mea va fi ratată. Ei îl vor ucide pe ministru și vor fi prinși cu siguranță.

Ilonka îl privea cu un interes extraordinar. În ochi îi lucea o lumină tulbure. În cele din urmă, ea oftă.

— Dumnezeule, auzisem eu o grămadă de lucruri despre tine, dar nu am crezut că sunt adevărate. Așadar, chiar ești spion? Dar este foarte periculos! Nu aș vrea să pățești ceva. Ar fi îngrozitor... Ce trebuie să fac?

— Nu știu încă, răspunse Malko sincer. Problema mea este să reiau legătura cu grupul de teroriști. Cu Janos Töth, șeful lor, sau cu fata care a venit la mine și care a participat la răpire, acea Szüszi Sibrik. Sunt aproape sigur că este vorba de ea...

— Szüszi Sibrik! exclamă Ilonka. Este fata de la hotel. O prostituată. O brunetă frumoasă cu ochi albaștri și cu picioare cam groase.

— O cunoști?

— Da. Doar mi-a fost clientă. Ea a trăit cu amantul meu, înaintea mea. Ne-am întâlnit și ne-am simpatizat imediat. Este o fată extrem de dulce, chiar dacă pare cam dură. Și foarte sensibilă...

Aburii, acum compacți, îi creau lui Malko o senzație de claustrofobie. Aceasta se risipi însă imediat cum auzi spusele Ilonkăi. Ce coincidență providențială! Cu siguranță că norocul era de partea lui.

— Ziarele nu au anunțat nimic, remarcă ea. Eu habar n-aveam că este amestecată într-o răpire.

— Ai putea să dai de ea? Trebuie însă să fii foarte atentă. Serviciile rusești și maghiare știu că este amestecată în această poveste, dar nu știu dacă a fost victimă sau instigatoare. Sunt sigur că nu mai stă acasă.

Ilonka zâmbi.

— Din cauza tipului meu, mă aflu mai presus de orice bănuială. Dar te asigur că voi fi atentă. Chiar dacă nu stă acasă, eu îi cunosc pe mulți dintre prietenii ei.

— Ai vreo idee în legătură cu motivele ce au împins-o să facă așa ceva? întrebă Malko. Este prea tânără ca să fi putut participa direct la evenimentele din 1956...

— Nu, nu știam că este amestecată în politică. Trăiește liberă, ca un bărbat, având scurte aventuri. Cândva i-am oferit un post de vânzătoare, dar mi-a spus că nu este prea bine plătit. Poate că se plictisea și acest gen de viață o amuză.

— Eu cred că este vorba de altceva, zise Malko. A acționat ca o adevărată profesionistă.

— Nu înțeleg nimic, oftă Ilonka, îndepărtându-și de pe fața fină șuvițele de păr lipite din cauza aburului. Era atât de dulce. Este ceva timp de când nu am mai văzut-o. Dar sunt sigură că pot să o găsesc. Trebuie să risipesc orice neînțelegere între tine și acești oameni. Altfel, pericolul este prea mare.

— Măcar dacă ar fi doar asta, oftă Malko.

El o privi pe tânăra femeie cu ochii săi aurii.

— Poate că ar exista o metodă mai rapidă ca să intri în legătură cu Szüszi, zise el. Dar este foarte periculoasă.

— Ce anume?

— János Tóth mi-a dat adresa unde se ascunde. Oktober-6 Utca. S-ar putea ca să fi plecat deja de acolo, dar nu ar strica să verificăm... Casa ar putea fi supravegheată de KGB, sau Tóth ar putea să te primească foarte rău, mai ales dacă află că vii din partea mea.

Ilonka își împleti părul în două cozi. Zâmbea.

— Szüszi Sibrik mă va crede.

Ea mângâie părul ud al lui Malko, atingându-i tâmpla rănită.

— Poți să iei mașina mea, spuse ea. Nimeni nu o cunoaște. Te poți duce la hotelul *Sylvanus*, la Visegrád, pe țărmul Dunării,

la treizeci de kilometri de Budapesta. Îl cunosc pe șeful recepției. O să-l sun ca să-i dau de știre că sosești. Nimeni nu te va căuta acolo. Îndată ce stabilesc contactul, te anunț la telefon...

— Serviciile secrete ungare mă vor găsi. Controlează toate fișele de la hoteluri.

— Până atunci, tu vei fi deja înapoi la Budapesta.

Prin perdeaua deasă a aburilor se vedeau siluetele bărbaților dornici să profite de puținele clipe prielnice jocului de-a dragostea. Malko o îmbrățișă pe Ilonka și rămaseră așa, nemișcați mai mult de o jumătate de oră. Apoi, femeia se uită la ceasul ei Seiko.

— Trebuie să plec! Îmbracă-te și tu. Am să te aștept în parcare.

Cei doi schimbară un ultim sărut, apoi Malko se înfășură în prosop, iar Ilonka își puse halatul. Pauza se terminase.

* * *

Un *"wind-surfer"* îmbrăcat cu un costum din cauciuc negru, mulat pe trup, apăru în fugă și dispăru ca o fantomă în ceața cenușie ce acoperea apele Dunării.

Autostrada cu numărul unsprezece era înecată în ceața ce se ridica de pe fluviul care practic nici nu se mai vedea. Doar câte o barcă se distingea din când în când. De cealaltă parte a șoselei, colinele acoperite cu brazi erau și ele înghițite în ceață. Malko conducea cu grijă Lada Ilonkăi Ungvár. După întâlnirea de la saună se simțea secătuit de forțe.

El se gândea la tânăra unguroaică. Fără ea ar fi fost pierdut. Observă panoul ce indica *Sylvanus* și văzu un fel de cabană de munte, construită din bârne. Malko își parcă mașina. Nu avea nici un fel de bagaje. Simțea doar o imensă nevoie de somn. Nu îndrăznea să o sune pe Ilonka, de frică să nu o compromită. Trebuia să aștepte apelul ei.

Numai că se puteau întâmpla o mulțime de lucruri neprevăzute. János Tóth putea să nu fie la acea adresă, sau putea să fie acolo, dar să o manipuleze pe Ilonka. Era un lucru destul de tentant pentru terorist să fie condus la Malko de către

tânăra femeie, sub pretextul că vrea să reînnoade dialogul cu el. Ca să termine ceea ce începuse la Monumentul Eliberării...

Dintr-odată, pădurea de brazi i se păru sinistră lui Malko. Nimeni nu știa dacă la *Sylvanus* nu îl aștepta moartea.

Capitolul XI

Ilonka Ungvár se opri în mijlocul curții interioare a vechiului imobil și ridică privirea. Era casa cea mai murdară de pe Oktober-6 Utca, ultima stradă înainte de piața Szabadság. Galeriile exterioare care înconjurau micul patio deserveau apartamentele întocmai ca în Neapole. Zidurile erau scorojite, cu pete mari de igrasie, deși era în inima Budapestei, la numai câțiva pași de clădirea Parlamentului și de Dunăre.

Tânăra începu să urce scara îngustă, cu inima bătând puternic de emoție. Acum, își dădu seama că Malko nu menționase numărul apartamentului. La fiecare etaj, se aflau câte șase apartamente! Era imposibil să ceară informații. János Tóth vorbise de o activistă de partid. Pe scară mirosea a gulaș acrit. Nu putea să facă decât un singur lucru: să se facă văzută.

Din interiorul fiecărui apartament, se vedea cine merge în galerie. Cei pe care îi căuta vor fi atenți. În momentul în care o vor vedea, își vor da seama că ea caută o adresă. Era un pariu cam riscant. Căci, dacă Szüszi Sibrik nu era acolo, ceilalți o puteau lua drept o agentă a Securității și puteau să reacționeze în mod periculos.

Cu stomacul strâns de teamă, ea începu să străbată cu grijă galeria exterioară de la primul etaj. Nu se declanșă nici o reacție. Urcă un etaj și făcu același lucru, fără să obțină alt rezultat. Continuă, până la etajul al patrulea. Imobilul părea fără viață, nelocuit. Majoritatea locatarilor săi erau plecați la serviciu. Ilonka Ungvár era înfrigurată și descurajată. Înainte de a veni aici, încercase în zadar să-i dea de urmă lui Szüszi Sibrik, dând mai multe telefoane. Nimeni nu o mai văzuse în ultima vreme. Când termină de cutreierat și ultima galerie, începu să coboare pe o scară secundară. Era convinsă că

găitorii ministrului sovietic au părăsit casa după revelațiile compromițătoare făcute de Tóth lui Malko.

Ilonka era atât de absorbită de gândurile ei, încât aproape că se ciocni de cineva care urca. Cu un gest automat, ea se întoarse ca să-și ceară scuze. Brusc, simți cum un braț ferm o prinde și o întoarce, și o voce aspră o întrebă:

— Ce cauți tu aici?

Ea înălță capul și văzu ochii de un albastru incredibil ai lui Szüszi Sibrik, care avea o șapcă neagră trasă până la urechi și o haină de muton.

Vocea acesteia era dură, aproape ostilă. Apăruse ca din senin.

— Te căutam, spuse Ilonka în cele din urmă.

— De ce?

Încă o mai ținea strâns de braț, de parcă s-ar fi temut că o să fugă.

— Îți explic imediat, zise Ilonka. Putem merge undeva? Nu știam că locuiești aici...

Privirea albastră era rece ca gheața.

— Știi prea bine că eu nu locuiesc aici.

— Și mai știu câteva lucruri, oftă Ilonka Ungvár. Altfel nu aș fi venit. Am un mesaj extrem de important pentru János Tóth...

— János Tóth ! repetă cu glasul stins Szüszi Sibrik, ca și cum pereții leproși ai casei ar fi avut urechi. Cum de ai aflat tu de acest nume?

De astă dată, părea înspăimântată. Ilonka încercă să o liniștească și-i spuse zâmbind:

— Este o poveste cam lungă. Eu îl cunosc de multă vreme pe bărbatul pe care Tóth a încercat să-l ucidă crezând că este un trădător. Se înșală însă. El nu este...

— Tu nu știi despre ce este vorba, îi tăie vorba cu brutalitate Szüszi. Trăiești în altă lume. Acest bărbat...

Ilonka o întrerupse cu blândețe.

— Dacă ar fi ceea ce credeți voi, acum casa asta ar fi fost plină de agenții KGB-ului și de MVA, crede-mă. Doar noi două nu ne cunoaștem de ieri, de alaltăieri. Am venit aici ca să vă ajut. Și eu risc foarte mult.

Szüszi Sibrik îi lăsă brațul, continuând să blocheze scara, ezitând încă să ia vreo hotărâre.

— Ce faci cu acel bărbat? o întrebă în cele din urmă.

— Este amantul meu, spuse Ilonka simplu. De multă vreme.

Habar n-aveam cu ce se ocupă, dar pot să pun chezășie pentru buna sa credință. Trebuie să vorbesc cu Tóth, neapărat. Am să-i tramsmit un mesaj important. Sunt sigură că dacă ați fi crezut că este într-adevăr un trădător, nu ați mai fi rămas nici o secundă aici.

— N-am avut altă alternativă, spuse cu amărăciune Szüszi Sibrik. Suntem prinși ca într-o gaură de șobolan.

Ea se hotărî brusc.

— În regulă. Vino cu mine. Cred că știi ce risc îți asumi. Agenții KGB îți vor smulge sânii cu cleștele ca să le spui unde ne ascundem, dacă au vreo îndoială în privința ta. Iar tipul tău te va ucide dacă află că ești încurcată cu acel bărbat. La fel, și noi te vom ucide, dacă aflăm că ne trădezi, chiar și în mod involuntar.

— Știu toate astea, se auzi Ilonka spunând.

Era verde la față, conștientă de pericolul prin care era gata să treacă de dragul unui bărbat pe care abia îl cunoștea. Mucoasele lor se înțelegeau de minune, iar legătura lor avea ceva magic în ea, dar nimic altceva. Era un fel de act gratuit... Szüszi Sibrik se întoarse și începu să coboare scările. Coborî două etaje, apoi se opri în fața unei uși care se deschise imediat. Ilonka fu trasă înăuntru de un uriaș cu barbă, înarmat cu o mitralieră scurtă. Acesta o împinse într-un culoar strâmt până într-o cameră aproape goală, mobilată doar cu un fotoliu în care stătea un bărbat cu ochelari cu ramă de baga. Potrivit descrierii făcute de Malko, era vorba de János Tóth. Szüszi intră după ea.

— *Szervusz*. Cine este femeia asta? întrebă ungurul cu o voce încordată.

— O cunosc bine, spuse repede Szüszi. Este o veche prietenă de-a mea.

— N-ar fi trebuit să o aduci aici, izbucni Tóth.

Nervos, el izbi cu piciorul valid în dușumea. După cele întâmplate în ajun, era extrem de neliniștit, cuprins de o dilemă tragică. După ce îl împușcase pe agentul CIA, își trimisese oamenii după cadavrul acestuia. Ei nu putuseră găsi locul unde a căzut din cauza unui rond al poliției. Când reluaseră căutările, era deja noapte. Desigur că în ziarele de dimineață nu se menționase nimic în legătură cu vreo descoperire macabră. Asta nu însemna însă nimic, deoarece genul acesta de știri nu se difuza niciodată.

Evident nici KGB și nici Serviciile ungurești nu-și trimiseseră emisarii cum era de așteptat în cazul în care agentul acela ar fi supraviețuit și i-ar fi trădat. Dar și acest lucru ar fi putut avea o anume explicație. Serviciile ungare ar fi ținut știrea în secret dar ar fi putut sta la pândă ca să afle în ce apartament este ținut ministrul sechestrat. Dacă ar fi împânzit zona, nu ar fi avut nimic de riscat. Ei operau noaptea, între trei și cinci dimineața, conform bunelor metode folosite de AVA [1].

Cu toate acestea, în ciuda furiei aparente, Tóth era bucuros de ivirea acestei necunoscute brune, care aducea vești proaspete. Ministrul sovietic, înfășurat într-o pătură, stătea în camera alăturată. Cu armele pe care le aveau, puteau rezista unui asalt câteva ore, dar nu aveau nici o șansă de scăpare. Ungurului însă puțin îi păsa. Singurul lucru pe care și-l dorea era ca toată lumea să afle de fapta lui. El o întrebă pe Ilonka:

— Cum te numești?

— Ungvár Ilonka. Sunt o veche prietene de-a lui Szüszi.

Ungurii pun întotdeauna numele înaintea prenumelui. János Tóth o examină cu atenție. Părea nervoasă, dar nu speriată. Trebuia neapărat să afle cu cine are de-a face.

— Știi ce suntem noi. Teroriști. Am ucis oameni și nu vom ezita să mai ucidem încă. Cunoști lucruri extrem de periculoase pentru noi. Căutai apartamentul, nu-i așa? De ce?

— În nici un caz ca să vă denunț, zise Ilonka. Szüszi poate să confirme asta. Eu sunt prietenă cu ea. Dar sunt și cu cel pe care ați vrut să-l ucideți. El însă nu a murit și vrea să vă vadă.

— Ca să ne întindă o cursă cu prietenii lui din MVA, făcu János Tóth.

Ilonka scutură din cap.

— Nu-i adevărat. A venit la Budapesta special ca să vă scoată din țară, cu ajutorul americanilor. A fost obligat să-i mintă pe sovietici. Dar nu a știut că este urmărit. Trebuie să-l credeți și să acceptați încă o întâlnire cu el...

János Tóth rămase tăcut. Ciotul amputat îl durea, ca de fiecare dată când era nervos. Szüszi Sibrik se așezase și asculta tăcută.

— Dacă acest bărbat ar fi făcut parte din KGB, pledă în continuare Ilonka pentru Malko, rușii ar fi fost de mult aici. Ar fi scotocit tot imobilul din pivniță până la acoperiș...

— De ce te amesteci tu în povestea asta?

---

1. Vechiul nume al Serviciilor secrete ungare. (n.a.)

Ilonka susținu privirea tăioasă din spatele lentilelor groase. János Tóth părea un tip integru, disperat și teribil de complicat.

— Pentru că vreau să-l ajut pe bărbatul pe care îl iubesc, răspunse ea cu sinceritate. Noi ne vedem destul de rar și foarte puțin, pentru că trăim în lumi diferite, dar, de fiecare dată de câte ori îl văd, sunt extrem de fericită. Poți să înțelegi așa ceva, János Tóth?

Ungurul nu-i răspunse imediat, tulburat de sinceritatea tinerei femei. Teroriștii nu puteau rămâne ascunși în acest apartament până la nesfârșit. Proprietăreasa se reîntorcea de la Moscova la sfârșitul săptămânii. Tóth nu ar fi avut nimic de câștigat dacă era prins ca un șobolan în această văgăună. Cel puțin, dacă ieșea de aici, putea să-și spună isprava, iar dacă era obligat să tacă, ar fi avut cel puțin satisfacția că a dat o lovitură rușilor... Se hotărî să aleagă o soluție de mijloc.

— Ungvár Ilonka, zise el cu un glas solemn, te cred. Dar s-ar putea să fi manipulată. Doar îi cunoști pe sovietici...

— Sunt cei mai mari ticăloși, zise Szüszi, intervenind pentru prima oară în discuție.

— Așadar, te vei duce la acel bărbat și-i vei spune că sunt de acord să-l întâlnesc din nou. Va trebui să-mi spună cum va proceda. Dar, tu vei răspunde de el. Dacă se întâmplă ceva, tu vei fi cea care va muri. Noi avem o mulțime de partizani la Budapesta care vor reuși să te găsească. Chiar dacă amicul tău te va păzi.

— Nu mi-e frică, zise Ilonka. Dar de ce nu vii cu mine? Ar fi mult mai simplu...

Szüszi Sibrik tresări.

— Nu, este prea periculos.

János Tóth se gândi puțin.

— Voi proceda și mai bine, făcu el. Tu vei rămâne aici în timp ce eu împreună cu Szüszi voi merge acolo. Nu pot să conduc singur mașina din cauza piciorului...

Ilonka părea foarte tulburată.

— Ce s-a întâmplat? făcu ungurul cuprins de îndoieli. Ți-e frică? Așadar era o cursă, nu?

— Bineînțeles că nu, făcu tânăra. Cel pe care îl căutați nu se află la Budapesta. Vă trebuie cel puțin trei ore ca să ajungeți până la el. Iar eu am plecat de acasă de jumătate de oră. Tipul

meu este îngrozitor de gelos. O să se întrebe unde sunt. I-am spus că am de făcut niște cumpărături de Crăciun, dar asta nu poate dura atât de mult. Ar trebui să-i telefonez măcar.

— Sună-l, dar cu noi de față, acceptă János Tóth. După aceea, plecăm. Tu vei rămâne cu doi dintre oamenii mei. Amintește-ți de ce ți-am spus. Viața ta este în joc....

* * *

Ceața învăluia colinele într-o pâclă cenușie ce dădea un aspect ireal lucrurilor. Dunărea nici nu se mai zărea. Hotelul *Sylvanus*, aflat la o depărtare de vreo sută de metri, își pierduse contururile. János Tóth mergea înaintea lui Malko pe micul drumeag ce ducea către zona de picnic, utilizată doar în timp de vară. Szüszi Sibrik îl ținea de braț, ajutându-l să meargă. Mașina lor, un Warburg galben, fusese lăsată în parching, între două autobuze enorme. Szüszi venise să-l caute pe Malko la barul cu bowling de la subsol, plin cu tineri sportivi. Acum, că își mai revenise nițel, era sătul deja de acest Marienbad al sărmanilor, năpădit de turiști cehi și germani, zgomotoși și urâți. Nici măcar târfe ca lumea nu erau pe acolo. Telefonul primit mai devreme de la Ilonka, ce îi anunțase întâlnirea, venise ca o salvare.

Când ajunse aproape de liziera de brazi, Tóth se întoarse către Malko. Din fericire, nu era prea frig. Cu toate acestea, nimeni altcineva nu se mai aventurase în afara hotelului bine încălzit. Ungurul își ținea mâinile în buzunare. Malko înfruntă privirea bărbatului care în ajun încercase să-l ucidă. Tóth spuse cu o voce înăbușită:

— *Szervusz !* Sunt fericit că am ratat lovitura de ieri, dacă este adevărat ce spune prietena dumneavoastră. Dar trebuie să dovediți aceasta..

— Am dovedit deja, spuse Malko, pentru că nu v-am denunțat.

Tóth clătină din cap.

— Asta nu este o dovadă. Poate că ceilalți așteptau un moment mai bun. Dacă ni se întâmplă ceva, Ilonka Ungvár va plăti pentru trădarea dumneavoastră.

— Nu este nici un fel de trădare, zise Malko. Am venit în Ungaria trimis de CIA. Este adevărat că am fost obligați să

intrăm în contact cu KGB-ul și că i-am mințit. Dar am procedat așa, ca să vă putem scoate din țară împreună cu... prizonierul dumneavoastră. Chiar dacă aș primi ordine contrare, nu le-aș executa, deoarece ar fi împotriva convingerilor mele. Ilonka v-a spus cu siguranță cine sunt. Îi detest pe sovietici cel puțin la fel ca dumneavoastră.

Jánod Tóth mormăi un răspuns neinteligibil, apoi spuse cu o voce prietenoasă:

— Bine, vă cred. Dar trebuie să fiți eficace. Eu vreau să părăsesc Budapesta cel mai târziu în trei zile.

— De ce în trei zile?

— Proprietăreasa apartamentului se întoarce de la Moscova. Trebuie ca până atunci să se termine totul. În caz contrar, vom fi siliți să-l judecăm și să-l executăm pe ministru. După aceea vom fugi singuri din Ungaria dacă vom putea. În acest caz însă, nu mai avem nevoie de dumneavoastră. Ce hotărâre ați luat?

— Mă întorc cu dumneavoastră la Budapesta, zise Malko. Vă garantez că totul se va petrece cu bine și că vom ieși teferi din Ungaria. Sper ca răgazul dat de dumneavoastră să nu fie prea scurt. Știți bine că nu depinde doar de mine...

El simți privirea neîncrezătoare a lui Szüszi Sibrik și acest lucru îl enervă. În plus, simțea cum frigul și ceața îl răzbeau până la oase. János Tóth îl întrebă cu o voce gravă:

— Ce le veți spune celor de la KGB?

— O parte de adevăr. Că m-am întâlnit cu dumneavoastră și că nu ne-am putut înțelege. Că era cât pe-aci să mă lichidați și că m-ați sechestrat până azi într-un loc pe care nu am cum să-l identific. Că m-ați luat drept un trădător.

— Vă vor expulza din țară, obiectă imediat Szüszi.

— Nu cred, spuse Malko. Reprezint singura sursă de informare pentru ei. Cred că mă vor supraveghea ca să vadă dacă le-am spus adevărul. Va fi greu de acționat, dar până la urmă vom reuși.

— Sper să aveți dreptate, făcu János Tóth. Știți că prietena dumneavoastră, Ilonka, garantează cu propria ei viață în caz că pățim ceva...

Iar și iar șantajul... Malko nu avea ce face. Juca un joc cumplit și feroce în care era permisă orice lovitură. În fața lui se aflau niște oameni care își riscaseră viața. Era normal să-și ia măsuri de siguranță.

— Mă veți urma acum, îi ordonă János Tóth. Vă veți opri în piața Szabadság, în Arany Utca și veți aștepta. Ungvár Ilonka va veni să vă vadă. După ce veți primi mesajul, vă întoarceți la magazinul cu cristaluri. Este prea riscant să veniți la apartament. Ați putea fi urmărit.

— În regulă, aprobă Malko.

Ei se întoarseră pe cărare în parchingul hotelului. În momentul în care urcă în mașina sa, János Tóth se întoarse și spuse cu gravitate:

— Aveți norocul ca Ilonka să aibă încredere în dumneavoastră, pentru că altfel v-aș fi ucis. Aveți în mâini viețile noastre... Știți unde ne ascundem și că nu avem unde să mergem.

Portiera se închise înainte ca Malko să poată răspunde. El porni pe drumul cu serpentine ce cobora înspre Dunăre, urmărind Warburgul. Îl tracasa o întrebare. Ce anume declanșase acțiunea lui Janos Tóth? Ungurii păreau sinceri. Trebuia să afle răspunsul la asta. Ajunse în șoseaua cu numărul unsprezece, ce șerpuia de-a lungul Dunării, și coti la dreapta, îndreptându-se spre Budapesta.

* * *

Malko staționa de zece minute pe mica străduță din sudul pieței Szabadság, când Ilonka dădu colțul lui Október-6 Utca, venind grăbită în direcția lui. Tânăra unguroaică deschise portiera și se aruncă în mașină, direct în brațele lui Malko, fără să scoată un cuvânt.

— Am crezut că mă vor ucide, șopti ea cu glasul ei de fetiță.

Malko îi mângâie pletele lungi și negre.

— Tu mi-ai salvat viața, zise el, dar problemele noastre nu s-au terminat încă. Trebuie să părăsesc Ungaria cu ei și să-i păcălesc pe ruși.

Ungvár Ilonka îl aprobă cu gravitate apoi izbucni într-un râs nervos.

— În plus, acum am probleme cu tipul meu ! I-am înșirat o poveste complicată că să-i explic de ce am lipsit, dar nu m-a crezut. Are de gând să mă supravegheze și mai mult și poate că-mi va interzice să mai ies din casă. Ne vom întâlni la

magazinul cu sticlărie din fața buticului meu. Acolo este mai sigur. Tu treci prin față, iar eu voi sta la pândă.

— Voi veni diseară pe la ora cinci, zise Malko. Acum am mai multe lucruri de rezolvat.

— Te voi duce până la un taxi, spuse Ilonka.

Ea îl lăsă la colțul străzii József-Attila după un sărut pasional. Tot drumul, el ținuse mâna pe coapsa ei musculoasă. Dacă de la talie în sus Ilonka era cam băiețoasă, avea în schimb niște șolduri și niște picioare de toată frumusețea.

El găsi un taxi și ceru să fie dus în vechiul port de lângă Monumentul Eliberării, unde își lăsase mașina. În timp ce taxiul urca pe serpentine, el se întreba cum avea să decurgă întrarea lui în „atmosferă"... Lada era încă acolo. Nici nu intră bine în ea, că de undeva își făcu apariția o furgonetă care se opri lângă el. Portiera din spate se deschise și văzu pe banchetă din spate silueta colonelului Antonov. Acesta îl ajută să se urce în furgonetă lângă el. Rusul îl cercetă pe Malko cu grijă, apoi îl întrebă cu o voce aproape jovială:

— Ei, ce s-a întâmplat, *tavarișci*?

— Puțin a lipsit să nu mă mai întorc. spuse Malko. Se pare că oamenii cu care a trebuit să mă întâlnesc sunt extrem de bănuitori...

El povesti istoria pe care o pregătise. Vorbi despre tentativa de omor, despre răpire și despre sechestrarea sa într-un loc necunoscut. Apoi îi vorbi despre cum fusese abandonat cu ochii legați, pe cheiul Dunării. În clipa când putuse să-și scoată banda lipită pe ochi, mașina răpitorilor era prea departe ca să-i mai poată lua numărul. Era un Warburg, cum erau cu miile în Budapesta... Colonelul KGB ridică privirea, în aparență convins.

— Ce aveți de gând să faceți? Să părăsiți Ungaria?

— Nici nu mă gândesc, spuse Malko. Criminalii sunt la ananghie. Asta-i impresia pe care mi-au lăsat-o. Dacă nu vor găsi o cale sigură ca să fugă din țară, sunt sigur că mă vor căuta din nou. Nu cred că au de gând să-l ucidă pe ostatic...

— Credeți asta? făcu gânditor ofițerul sovietic.

Era limpede că nu se așteptase la propunerea lui Malko. Aceasta îl tulburase. Malko intra în joc. Se uită la rana lăsată de glonț pe tâmpla acestuia. Avea ceva experiență ca să știe că nu era un trucaj.

— În regulă. Întoarceți-vă la *Hilton*. Dar, de astă dată, să fiți mai prudent.

— La fel și dumneavoastră, zise Malko. Dacă doriți să-i pot contacta din nou, nu vă arătați la față. Vă voi contacta eu la numărul pe care mi l-ați dat.

Cei doi își strânseră mâinile, iar Malko avu impresia că rusul i-a frânt degetele... În cele din urmă, putu să se urce în mașina sa. Visa să facă un duș fierbinte așa cum un câine flămând visează un os. Mai trebuia să-i mai convingă și pe cei din CIA. Asta era o treabă și mai serioasă.

* * *

Acum, când se angajase total față de János Tóth, avea nevoie de ajutorul logistic oferit de „Company" ca să-și poată onora promisiunile.

Ilonka Ungvár era în mâinile teroriștilor. Chiar dacă ar fi avut numai motivul acesta, și tot era obligat să reușească. Avea la dispoziție un răgaz extrem de scurt. Doar trei zile. Să organizezi traversarea unui lac nu era un lucru ușor, mai ales când aveai pe urmele tale în permanență pe securiștii ruși și maghiari. Nu-i ieșea din minte scurta frază rostită de János Tóth. Sticlarul fusese vizitat de poliție. Așadar, ungurii dețineau o pistă. Cât timp le mai trebuia oare ca să o folosească?

Malko era așezat pe craterul unui vulcan în fierbere.

Dacă CIA dădea dovadă de o slăbiciune cât de mică, totul se putea transforma într-un coșmar.

Capitolul XII

Bărbosul rămase înlemnit în prag, cu ochii țintă la tâmpla lui Malko, unde proiectilul lăsase o lungă dâră de culoare brună.

— *God damn it!* Ce vi s-a întâmplat?

Ca toți funcționarii de la CIA, George Hamilton nu intra în contact direct cu violența. El îl lăsă pe vizitatorul său să intre și ascultă îngrozit a doua versiune a povestirii sale. Malko evită să pomenească de numele Ilonkăi Ungvár. Deasemenea îi comunică exigențele lui János Tóth.

— Aveți la dispoziție numai trei zile ca să puneți la punct trecerea frontierei pe lacul Fertö. Ar trebui să fie suficient. Între timp, va trebui să scăpăm de vigilența prietenilor noștri unguri și sovietici. Nu este deloc neglijabilă...

Șeful centralei CIA începu să se tragă de barbă cu un aer furios și încurcat.

— Trebuie să fac un salt la Viena, zise el. Va fi mai simplu decât să comunic cu ei prin telex.

— Puteți să faceți un salt și la dracu-n praznic, zise Malko. Trebuie să rezolvați problema asta cât mai urgent, altfel lucrurile vor merge extrem de prost. Pentru mine, pentru ministrul rus și pentru cei care mă ajută.

George Hamilton dădu din cap.

— Dacă nu avem timp suficient, avem și un *"contingency plan"* [1] pentru dumneavoastră. Puteți tranzita România, unde avem organizată o filieră.

— Nu aveți cumva și un plan pentru tranzitarea Rusiei? făcu ironic Malko. Sper să-mi oferiți ceva mai serios. Când plecați?

---

1. Plan de ajutor (n.a.)

— Imediat ce ieşiţi din birou, spuse simplu americanul.

Malko nu aşteptă să i se spună de două ori. Îi promisese lui János Tóth că-l va ţine la curent. El se îndreptă către cartierul pietonal. După ce poposi îndelung în faţa diverselor vitrine, ajunse şi la buticul artizanului sticlar. Când intră, Bujak Lászlos îl întâmpină zâmbind. János Tóth îi trimisese mesajul.

Malko nu avu timp să deschidă gura, căci în magazin pătrunseră două fete. Una era blondă şi cealaltă, brunetă de tip scandinav, amândouă superbe. Purtau pantaloni şi scurte din blană. Începură să discute între ele în timp ce se uitau la obiectele expuse, iar Malko recunoscu limba finlandeză. El schimbă o privire cu artizanul. Era imposibil să vorbească de faţă cu ele. El ieşi din magazin să mai dea o raită prin zonă. Când se întoarse, fetele erau încă acolo! Îşi scoseseră şi hainele. Bruneta avea nişte balcoane mortale, bine învelite într-un pulover portocaliu. Blonda avea nişte picioare interminabile şi talia îi era strânsă de o centură foarte lată. Tipele se simţeau ca la ele acasă.

Când Malko îşi făcu apariţia, ele îl întâmpinară ca şi cum s-ar fi cunoscut de o veşnicie.

Bujak Lászlos îi veni în ajutor.

— Nu am avut încă timp să termin gravarea paharelor dumneavoastră. Am să le termin imediat. Vă rog să luaţi loc...

În afară de genunchii blondei, nu văzu nici un loc liber unde să se aşeze. Malko rămase în picioare, în vreme ce sticlarul se puse pe treabă. Blonda îl întrebă ceva în engleză despre un vitraliu micuţ şi el îi răspunse. Blonda interveni şi ea în discuţie, în zgomotul făcut de discul abraziv al meşterului ungur. Cu acest prilej, Malko află că fetele erau stewardeze la Finnair, că stăteau două zile în Budapesta şi că erau găzduite la hotelul *Duna Intercontinental*, aflat chiar alături. Se putea vedea că fetele nu prea aveau chef să stea singure.

Bujak Lászlos nu părea chiar insensibil la farmecele lor. El termină de gravat şi ultimul pahar de cristal. Îl ambală şi îl aşeză într-o cutie alături de celelalte pahare.

— Iată, vă costă şaptezeci de forinţi, spuse el.

Bruneta, pe care o chema Solveig, îl întrebă pe artizan:

— Ştiţi un restaurant bun pe undeva?

— Cum să nu? făcu sticlarul. Aş fi chiar bucuros să vă conduc.

Cele două fete acceptară, vizibil de încântate. Malko era furios. Nu putea să rămână acolo la infinit, fără să trezească bănuieli. Așa că își luă pachetul și plecă. Era obligat să se mai întoarcă.

* * *

Mate Balázs îl asculta pe colonelul Antonov cum trăgea ușor din pipă. După înfruntarea lor, acum colaborau foarte strâns. Cel puțin, în aparență. Șeful Serviciilor secrete maghiare aflase și el despre apariția lui Malko. Era mulțumit că rusul confirmase acest lucru în mod "spontan".

— Ce părere aveți? întrebă acesta din urmă. Nu mai putem aștepta prea mult.

Ungurul tocmai îi dezvăluise numele lui Bujak Lászlos. El clătină din cap.

— Să mai așteptăm puțin.

Mate Balázs nu avea încredere în folosirea metodelor brutale pentru rezolvarea unei probleme atât de delicate. În plus, îi repugna ideea de a-l lăsa pe unul dintre concetățenii săi în ghearele KGB-ului. El poseda un element despre care Antonov nu știa. Agenții săi dăduseră de urma lui Malko la hotelul *Sylvanus*. Deci acesta îl mințise pe rus. Poate că avusese probleme cu teroriștii, fapt demonstrat de dulăiile găsite, dar, în mod sigur, nu fusese luat ostatic de ei. Așa că puteau să se aștepte la o surpriză neplăcută din partea lui...

Acesta era un indiciu clar că americanii nu făceau un joc cinstit. Cu siguranță, îi ajutau pe teroriști să fugă din țară împreună cu ministrul răpit. Exact ce Mate Balázs dorea să nu se întâmple...

— La ce vă gândiți? întrebă deodată colonelul Antonov, frapat de tăcerea colegului său.

— Cred că stă să ningă, spuse încet șeful Serviciilor ungare. Mă dor încheieturile...

Rusul se întinse nițel și se strâmbă.

— Pe mine mă doare capul. Toată povestea asta nu mă lasă să dorm. Din două în două ore, primesc câte un telex de la Moscova. Generalul Rotov e nebun de furie.

Era vorba de ofițerul general KGB venit de la Moscova ca să supervizeze ancheta, instalat într-un apartament din hotelul *Volga*.

— Nu este de glumit cu asta, oftă Mate Balázs cu o prefăcută simpatie.

Colonelul Antonov îi făcu un mic semn cu mâna și ieși trântind ușa în urma lui. Rămas singur, Mate Balázs scoase dintr-un dosar o fișă de poliție pe care tocmai o primise. Era privitoare la un ungur care intrase cu cincisprezece zile mai devreme în Budapesta. Un anume János Tóth, de cincizeci și trei de ani, directorul unei societăți. Adresa comunicată de el: *Duna Intercontinental*, unde nici nu pusese piciorul. Acesta închiriase o Lada care nu mai fusesă văzută de atunci. Același János Tóth prezidase în 1956 unul dintre tribunalele improvizate care aveau sarcina să-i judece pe membrii poliției secrete AVA.

Din nefericire, nu exista decât o fotografie veche pe care el o dăduse la obținerea vizei, și pe care Mate Balázs o recuperase de la Ministerul Afacerilor Externe.

Șeful Serviciilor secrete maghiare se duse lângă fereastră, în locul său favorit. În interesul țării sale, era imperios necesar să-i găsească pe răpitorii ministrului sovietic. Îi aștepta plutonul de execuție, indiferent dacă era vorba de bărbați sau femei. Atunci, își aminti de ochii albaștri ai lui Szüszi Sibrik. Ce trist!

În străfundul inimii sale, era alături de cei ce înfăptuiseră acest act disperat. Dar și mai mult își iubea țara. Victoria disidenților risca să atragă catastrofa asupra Ungariei. Rușii căutau de multă vreme un pretext ca să mai strângă puțin șurubul. Ungaria devenise prea liberală și asta le stătea ca un ghimpe în ochi. Povestea cu petiția cehoslovacă umpluse paharul. Ungaria risca să se trezească la nivelul de dependență al Poloniei sau al Cehoslovaciei. Or, ungurii nu puteau să suporte așa ceva. Se putea ajunge din nou la situația din 1956. Mate Balázs voia să evite acest lucru. Știa bine ce datorie are. Era obligat să împiedice planul agentului american. Telefonul sună. Era soția sa.

— Grăbește-te dragă, spuse ea. Este Puskas [1] la televizor și îți prepar un *solet* [2].

— Vin imediat, promise Mate Balázs.

Fotbalul era viața lui.

---

1. Celebru jucător ungur de fotbal (n.a.)

2. Iahnie de fasole (n.a.)

* * *

Bâjbâind, Malko opri ceasul integrat în consola de la capul patului. Era ora nouă. Ridică receptorul și formă numărul lui Bujak Lászlos. Nu răspunse nimeni.

Atunci încercă să-l sune la magazin. Nici acolo nu era nimeni. Neliniștit și intrigat, el se îmbrăcă repede, se stropi cu apă de toaletă Jacques Bogart și, fără să ia micul dejun, ieși în oraș. Își parcă mașina lângă *Duna* și se duse direct la sticlă. Magazinul era închis și papagalii zburau triști prin încăperea goală. Ciudat. Doar nu fusese răpit de cele două finlandeze...

Urcându-se din nou în mașină, el rulă pe Belgrad Rakpart până la Ambasada americană. Secretara lui George Hamilton îl ieși în întâmpinare imediat.

— Aveți noroc, spuse ea. Domnul Hamilton tocmai a sosit de la Viena, nici nu și-a scos încă paltonul...

* * *

Malko l-ar fi îmbrățișat pe bărbosul șef al centralei. Acesta îl primi imediat în biroul său. Cu chipul impenetrabil, el scoase o sticlă J&B și una de Perrier, apoi se așeză cu un zâmbet cam crispat pe chip.

— *You want the good news or the bad news?*[1]

— Nu cred că este cazul să glumim, remarcă Malko.

Americanul îl liniști cu un gest.

— Nu, nu, nu e nimic grav. Doar niște mici probleme...

— Care anume?

— Mai întâi, Centrala din Viena vă felicită pentru activitatea desfășurată până acum, continuă cu un glas cald George Hamilton. Ați făcut o treabă extraordinară. Mai ales că ați lucrat extrem de repede. Ei au abandonat proiectul cu România.

— Asta-i bine, făcu Malko. Așadar vom pleca pe lac.

— Exact cum am stabilit, confirmă americanul. Se va acționa pe întuneric, între trei și cinci dimineața. (El se ridică în picioare și merse către o hartă atârnată pe perete.) Aici. Este locul cel mai potrivit, căci gărzile sunt departe și un transfug

---

1. Vreți mai întâi știrile bune sau știrile proaste? (n.t.)

ne-a spus că sunt implantate mine. Curând vom primi toate materialele necesare operațiunii noastre.

— Cum vom putea pleca din Budapesta fără să trezim atenția KGB-ului?

George Hamilton își mângâie barba.

— M-am gândit și la asta. Imediat cum luați legătuta cu ungurii dumneavoastră, vă veți îndrepta către un loc ales dinainte. De acolo veți "fura" o mașină CD lăsată cu cheile în contact. Nu veți fi opriți și nu veți fi controlați de nimeni. Câte persoane vor fi în total?

— Nu știu cu precizie, spuse Malko. Cel puțin cinci sau șase persoane. Poate și mai multe. Asta mi se pare destul de dificil. Ne-ar trebui două mașini ca să diminuăm riscurile.

— Bine, bine, aprobă Hamilton, care lua notițe transpirând, vom aranja și treaba asta.

— Ei, acum, care sunt veștile proaste?

Americanul clipi de mai multe ori înainte să răspundă.

— Nu suntem încă gata, făcu el. Ne mai trebuie o săptămână.

Malko sări ca ars.

— *Gott in Himmel!* V-am spus deja că oamenii aceia trebuie să evacueze apartamenul în trei zile. Nu mai au la dispoziție decât două zile. Doar nu pot lua o cameră la hotel... Tot planul dumneavoastră nu valorează nici cât o ceapă degerată dacă mai trebuie să așteptăm. Nu vor accepta acest lucru și îl vor ucide pe ministrul sovietic...

— Așteptați un pic, încercă americanul să-l liniștească. Sunt autorizat să vă ofer un adăpost temporar. Este vorba de o ascunzătoare sigură, în afara Budapestei. Un loc pe care îl vrem pentru eventualii transfugi... Este al unui prieten de-al nostru, care nu va pune nici un fel de întrebări. De altfel, acesta nici nu se află aici în acest moment. Este vorba de un dentist care posedă un bungalow pe malul lacului Balaton... Veți rămâne acolo până ne organizăm. În acest anotimp, locul este complet pustiu...

— MVA controlează mai ales acest gen de locuri.

— Casa a fost deja controlată, îl asigură bărbosul răbdător. Așadar, este un loc absolut sigur. Cred că este cea mai bună soluție.

— Nu pot să răspund în numele celorlalți, zise Malko. Trebuie să-i informez și pe ei.

— Încercați să-i convingeți, îl rugă bărbosul. Trebuie să trimit un telex la Viena până diseară ca să le spun că pot începe demersurile.

— Mă voi strădui, zise Malko. Am însă o problemă de comunicare... Omul de legătură a dispărut.

Îi povesti americanului despre dispariția sticlarului. Poate că lipsea doar provizoriu. Ce avea să spună despre asta János Tóth? El se gândi la chipul dulce al Ilonkăi Ungvár. Tot unguroaica trebuia să-l salveze și de astă dată.

Mâna lui George Hamilton era umedă. Ciudat. Acum trebuia să-l găsească pe Tóth.

Doar Ilonka îl putea ajuta...

* * *

Strada Váci era animată ca de obicei. Malko mergea agale, cu mâinile în buzunare, uitându-se la fiecare vitrină. Era sigur că este urmărit. Magazinul lui Bujak László era în continuare închis. Ce i se întâmplase oare?

Nici acasă nu răspundea nimeni.

Malko își încetini mersul în apropierea magazinului de mode în care aruncă o privire fugară. În locul matroanei grase, văzu chiar silueta zveltă a Ilonkăi. Ea îi zâmbi ca să-i arate că l-a văzut. Malko își continuă drumul și se opri la un magazin de cristaluri plin de cumetre prost îmbrăcate. Ilonka își făcu apariția trei minute mai târziu, în clipa când Malko se prefăcea că admiră un oribil pahar de cristal. În ciuda zâmbetului ei, se vedea că este neliniștită.

— *Szervusz,* spuse ea.

Ilonka alese o farfurie și ascultă relatarea prințului despre dispariția artizanului sticlar și despre amânarea impusă de CIA. Chipul ei își pierdu veselia forțată. Punând la loc farfuria, ea spuse cu hotărâre:

— Planul lor nu stă deloc în picioare. KGB-ul nu va ezita să controleze vehiculul chiar dacă are placă CD. Iar trecerea frontierei pe lac mi se pare extrem de periculoasă. Au mitraliere automate ascunse peste tot, telecomandate de camere de luat vederi, cu raze infraroșii. Vă riscați viața. Un prieten de-al meu a pățit-o... Cât despre amânare, nu știu ce va spune Tóth...

Malko puse pe etajeră paharul său. Fusese ca un duș rece.

— Ai vreo altă propunere?

— În privința ieșirii din țară, da. După ce ne despărțim, trebuie să te duci la cafeneaua *Abbazia*, aflată în Piața 7 Noiembrie. Roagă o chelneriță să ți-l arate pe Rașid.

— Cine este acesta?

— Un palestinian care își face studiile la noi, dar care se ocupă mai mult cu contrabanda... Este mic de statură și are nasul turtit și ochii foarte bulbucați. El îmi aduce de la Viena bijuteriile. Se ocupă numai cu treburi din astea. Îi cunoaște pe toți vameșii și pe toți grănicerii, pentru că le aduce ceasuri. Poate să treacă orice peste graniță. Câteodată are probleme la întors, dar niciodată la dus.

— Dar cu siguranță că este reperat...

— Bineînțeles că este. Dar tipul știe să împace și capra și varza. Aduce de toate: aparate video portabile cu minicamere Akai, pentru poliția de frontieră. Genul acesta de aparatură nu se găsește pe la noi.

— Dar nu poate să ne trădeze?

— Nu este exclus, dar nu trebuie să-i spui tot adevărul. Astfel va fi mai puțin tentat să o facă.

Ea se lipi un pic de el, profitând de înghesuială...

— Acum trebuie să plec. Ne vom întâlni mâine la barul de la hotelul *Gellért*. Între timp mă voi întâlni cu Jánosz Tóth. (Ea adăugă încet:) Mi-e dor de tine.

Ilonka ieși din magazin, iar Malko îi văzu silueta micuță pierzându-se în mulțime. Era obligat acum să cumpere o vază. Primii fulgi de zăpadă începuseră să cadă în clipa în care se urcă în Lada. Brusc se întrebă dacă CIA nu avea de gând să-l lase baltă, în gura lupului. Sau mai bine zis, a lupilor... Pentru că János Tóth nu era cu nimic mai blând decât KGB-ul.

Capitolul XIII

Nu mai lipsea decât muzică arabă ca să creadă că este în Beirut. Capetele cu păr negru și creț răsăreau de după banchetele din scai roșu ca icrele de știucă. Malko se opri în prag. O chelneriță în fustă mini din saten negru îi oferi o masă. El o întrebă în limba germană:

— Îl caut pe un anume Rașid. Este arab.

Chelnerița râse și îi răspunse în aceeași limbă:

— Aici nu vin decât arabi. Întrebați la masa de acolo, trebuie să-l cunoască cineva.

La acea masă stăteau vreo șase tineri arabi care jucau domino și înfulecau porții mari de prăjituri multicolore. Malko se apropie de ei și își formulă întrebarea în limba engleză.

— Rașid? Care anume? Fratele lui Mahmud sau irakianul?

— Palestinianul, zise Malko. Este mic de statură și are ochii mari.

Era vorba de fratale lui Mahmud. Lui Malko îi fu arătat la una din mesele de lângă bar. Apropiindu-se de el, Malko observă că purta cizme cu tocuri imense și că la mâna stângă îi atârna o brățară din aur de o tonă! Individul se îndopa și el cu o prăjitură ciudat de verde.

— Dumneavoastră sunteți Rașid? îl întrebă Malko.

— Îhî, făcu arabul cu gura plină, făcându-i semn lui Malko să ia loc.

Ochii săi bulbucați îl priveau curioși, parcă încercând să ghicească cine este. Arabul avea un chip foarte mobil.

— Sunt un prieten de-al Ilonkăi Ungvár, zise Malko. Vin din partea ei.

Ochii tânărului palestinian se umplură de tandrețe.

— A, este o bună clientă de-a mea și este o fată foarte drăguță. V-a arătat bijuteriile pe care i le-am vândut? Ați văzut

și brățara? Este la fel de frumoasă ca una Bulgari, dar de trei ori mai ieftină. Doriți ceva asemănător? Curând plec la Viena și pot să vă procur adevărate minuni.

Malko zâmbea.

— Cum de reușiți? Credeam că frontierele sunt bine păzite.

— O, vameșii unguri mă cunosc cu toții, îl asigură palestinianul. Le aduc o mulțime de cadouri care aici valorează o adevărată avere. Ca de pildă aparatură video și combine Hi-Fi Akai. Le fac o groază de servicii. Așadar, ce vă interesează pe dumneavoastră?

— Este vorba de ceva mai special. Cineva dorește să iasă din țară.

Surâsul comercial al lui Rașid se evaporă într-o clipită. El se uită de jur-împrejur ca și cum s-ar fi temut să nu-l fi auzit cineva pe Malko.

— Este cu mult mai dificil, făcu el cu prudență în glas. În principiu, nu fac asemenea sevicii. Aș putea fi expulzat din țară. *Miss* Ungvár știe prea bine acest lucru. Pentru asta sunt călăuze speciale. La ieșirea din țară sunt controlate portbagajele mașinilor. De ce nu încercați să ieșiți prin Jugoslavia? Ar fi cu mult mai ușor.

— Imposibil, făcu Malko. Este vorba de niște prieteni de-ai domnișoarei Ilonka Ungvár. Nu pot să facă un ocol prea mare. Sunt dispuși însă să plătească o grămadă de bani pentru asta. Și nu în forinți, ci în dolari.

Urmă un moment de tăcere. Nu se mai auzea decât freamătul conversației clienților. Palestinianul își storcea creierii să prindă semnnificația sintagmei „o grămadă de bani"... În cele din urmă, făcu o mutră scârbită.

— Este prea periculos! Ungurii nu se joacă cu lucrurile astea. Îmi vor anula viza și o să mă pomenesc înapoi, la Beirut, fără ocupație. Aici, îmi câștig existența frumușel. Aș putea însă să vă găsesc o călăuză ca să-i fac plăcerea lui *Miss* Ungvár.

Chelnerița se apropie cu o nouă prăjitură, de astă dată, de culoare roz. Palestinianul de repezi imediat la ea. În trecere, o mângâie pe fată pe coapsă, iar aceasta se îndepărtă chicotind. Cu un zâmbet lubric, Rașid se apropie de urechea lui Malko și îi spuse:

— Am aranjat-o deunăzi în picioare, îndărătul ușii, doar pentru un lănțug de doi bani. Aici viața este foarte frumoasă. Înțelegeți deci pentru ce sunt atât de prudent...

— Dacă aranjați trecerea asta, veți putea cumpăra o groază de lănțișoare, căci veți căpăta cinci mii de dolari...

Brusc, Rașid rămase cu prăjitura în gât. Ochii lui bulbucați căpătară viață.

— Serios?

— Da.

— Despre cine este vorba? De dumneavoastră?

— Nu, eu sunt doar un intermediar. Este o treabă ce nu suferă nici o amânare. O femeie vrea să fugă cu un bărbat în Austria. Îl ia și pe tatăl ei. Este o poveste de dragoste.

— De ce nu vor să plece în mod normal? întrebă palestinianul bănuitor.

— Nu se poate. Soțul este un om puternic și îi împiedică să obțină pașapoartele. Sunteți interesat, sau nu?

— Când vor să fugă?

— Cât mai repede posibil.

Gânditor, palestinianul vârî lingurița în prăjitură.

— Poate că ar exista o posibilitate, făcu el. Am niște prieteni arabi din Kuweit care sunt aici împreună cu familiile lor. Cu copii cu tot. Au venit în mașini pentru o cură termală și după aceea se duc în Elveția să rezolve niște probleme financiare la bănci. Cu siguranță că mașinile lor nu vor fi controlate, deoarece aparțin Corpului diplomatic. Au două, dintre care una este un Fleetwood cu un portbagaj imens.

— Credeți că vor accepta?

Rașid făcu un semn afirmativ.

— Nu ei contează. Este vorba însă de un văr de-al meu care este secretarul lor. Pot să aranjez cu el.

— Sunt persoane de încredere?

— Nu știu nici un cuvânt unguresc sau nemțesc. Trebuie însă să stau de vorbă cu ei, dar s-ar putea să coste cam scump.

— Când pleacă?

— Nu știu. Imediat ce își termină tratamentul. Peste câteva zile, o săptămână poate. Dacă treaba stă în picioare, va trebui să plătiți un avans.

Malko zâmbi ironic.

— Cred că știți cum se rezolvă lucrurile în astfel de situații, nu? Vă dau jumătate din bancnote înainte de plecare, iar cealaltă jumătate, după ce treceți frontiera. Împreună cu banda adezivă. Vreau însă un răspuns urgent.

— Până la ce sumă pot să le promit? întrebă palestinianul care saliva deja.

— Să facă ei o propunere, zise prudent Malko. Razonabilă, sper.

Palestinianul socoti în minte un timp, apoi ridică ochii.

— Nu pot lua mai mult de trei persoane, zise el. Dacă sunt de acord, fugarii vor călători în portbagaj. Cât despre bagaje, se va găsi o altă soluție. OK ?

— OK, făcu Malko. Vreau să vedeți că sunt serios.

El scoase pe sub masă un tenc de bancnote de o sută de dolari, numără cinci și le strecură în mâna arabului.

Acesta le făcu imediat nevăzute.

— Ne întâlnim mâine aici, la aceeași oră, zise el.

Ei se despărțiră fără să-și dea mâna. Nu-l întrebase cum îl cheamă, dar era mai bine așa. Malko se trezi în mijlocul circulației din Piața 7 Noiembrie. Ningea slab și un vânt înghețat mătura bulevardul Népköztársaság. El privi în jurul său, fără să poată ști dacă este urmărit sau nu.

* * *

Chiar mai înainte de a deschide ușa, Malko simți o prezență străină în camera sa. Când intră, dădu nas în nas cu silueta masivă a colonelului Antonov, încins într-o haină din piele neagră, moștenită direct de la Gestapo. Rusului părea că nu-i prea arde de glumă...

— Nu mi-ați mai dat noutăți, *Herr Linge*. Moscova și-a cam pierdut răbdarea.

Malko încercă să rămână indiferent. Era în mâinile rușilor. Putea să se trezească în Gulag fără nici o speranță de a mai vedea vreodată lumea civilizată. Bărbatul din fața lui era atotputernic în această țară. Singurul atu al lui Malko era fragila sa legătură cu teroriștii. Colonelul nu avea chef să-și sfârșească zilele în Siberia. Dar jocul devenea pe zi ce trece mai periculos. Se hotărî să treacă la atac:

— Având în vedere că nu mă scăpați din ochi nici o clipă, trebuie să știți că nu am avut încă nici un contact...

— Eu nu vă urmăresc, făcu rusul violent, dar adevărul este că mințiți. Ați avut un contact.

Malko reuși să fie calm. La ce făcea oare aluzie sovieticul?

La Ilonka sau la meșterul sticlar care dispăruse? Era obligat să se cramponeze de afirmația făcută.

— Nu este adevărat, zise el. Nu au dat încă nici un semn de viață. Dar sunt sigur că o vor face în curând. Nu se pot ascunde la infinit în Budapesta. Este mult prea periculos.

Prin ochii rusului trecu un fulger.

— De unde știți că sunt încă în Budapesta, *Herr Linge*, dacă nu ați stabilit încă nici un contact?

Malko trebui să facă apel la toată stăpânirea de sine ca să răspundă imediat, fără nici o ezitare.

— Pentru că dacă ar fi fost în străinătate, ar fi făcut deja publică acțiunea lor... Ori sunt la Budapesta, ori sunt morți.

— Asta-i drept, admise colonelul după câteva secunde de tăcere. Foarte adevărat. Sunteți un om inteligent, *Herr Linge*. Dar nu sunteți destul de inteligent...

— Mulțumesc, făcu Malko. Mai aveți ceva să-mi spuneți?

Rusul zâmbi.

— Aș fi vrut să vă invit la cină. Cu caviar de la noi.

Suna mai mult ca un ordin decât ca o invitație. Malko îi sondă privirea. Oare ce cursă mai voia să-i întindă? Malko formă numărul Ambasadei americane și-l ceru pe George Hamilton. Americanul se afla într-o reuniune.

— Foarte bine, zise Malko. Vă rog să-i comunicați numai că l-am sunat și că voi lua cina cu colonelul Antonov. Știe el despre ce e vorba...

Rusul clătină din cap zâmbind.

— Sunteți prudent, *tavarișci Malko*, foarte prudent. Îmi plac oamenii prudenți...

* * *

Tatra neagră rula cu toată viteza de-a lungul Dunării, pe Ujpensti Rakpart. Colonelul Antonov trăgea din țigară. Șoferul era și el un rus, membru al KGB. Malko nu întrebă unde se îndreaptă.

El și colonelul Antonov nu schimbară nici un cuvânt până ce ajunseră la hotelul *Volga*, unde au fost instalați într-un separeu despărțit cu un paravan de restul sălii. Caviarul promis sosi imediat. Era într-o cutie de o livră, însoțit de o sticlă cu votcă Stolicinaya și de pâine prăjită. Colonelul îl gustă, plescăi din limbă, apoi ridică paharul cu votcă.

— Să bem pentru victoria noastră, *tavarişci Malko.*

Malko ridică paharul fără să răspundă. Această cină cu colonelul din KGB i se părea extrem de bizară. Mai ales, pentru că era în terenul acestuia. El gustă din caviar. Era cam sărat. Se servi şi începu să mănânce. Colonelul îl observa. El spuse deodată:

— Sunteţi un om de o deosebită calitate, *tavarişci Malko.* De ce nu veniţi odată să petreceţi câteva săptămâni la noi, în Uniunea Sovietică?

Malko îşi înghiţi tartina cu caviar, apoi întrebă cu un glas ironic:

— De ce? Ca să fiu interogat de serviciile dumneavoastră?

Colonelul arboră o expresie scandalizată.

— Vai de mine, *tavarişci!* Eu vorbesc foarte serios. Şeful meu, generalul Rotov, ar dori să vă arate cum funcţionează serviciile noastre. Nu suntem cu nimic mai răi decât ceilalţi. Dimpotrivă, se poate trăi destul de bine şi la noi. Am o casă la Gori, pot să-mi cumpăr ce vreau, să merg în vacanţe unde doresc. Nevasta mea este fericită şi pot avea tot ceea ce îmi doresc. (El lovi cu palma în masă.) Noi ştim cine sunteţi, *tavarişci.* Un bun european. În fond, noi facem acelaşi lucru. Cumpărăm grâu de la americani, iar dumneavoastră le vindeţi curajul şi ideile. Însă nu sunteţi cu adevărat unul de-ai lor. Nu v-aţi duce niciodată să trăiţi acolo.

— Nu, dacă pot să evit acest lucru, mărturisi Malko.

Unde voia să ajungă rusul? Colonelul îi adresă un zâmbet uns cu caviar.

— Uniunea Sovietică are nevoie de experţi ca dumneavoastră. Când această misiune se va termina, puteţi să veniţi la Moscova. Pot să vă aranjez o călătorie discretă. Ne vom întâlni cu tovarăşul general Rotov. Ştie să cânte minunat la orgă. Este un om extrem de fin, de cultivat. Dacă nu reuşim să ne înţelegem, cu atât mai rău, pentru că am putea petrece momente extraordinare împreună.

Era o ofertă de serviciu în toată regula. Se vedea că ruşii ţin enorm la ministrul lor.

Când cina luă sfârşit, nu mai era nici o bobiţă de caviar pe masă. Colonelul, cu ochii injectaţi de sânge, se ridică greoi, îl prinse pe Malko de gât şi îl însoţi.

— Trebuie să mă duc la culcare, *tavarişci Malko.* Pe curând.

Spunând acestea, el îl sărută pe Malko direct pe gură! Apoi intră împleticindu-se în hotel. Șoferul îl aștepta pe Malko pentru ca să-l ducă la *Hilton*. Malko era mai mult decât perplex. Oferta rușilor părea sinceră. Deși nu era tentat să o accepte, faptul în sine îl amuza foarte mult.

Era pentru prima oară când încercau să-l atragă de partea lor. Dar nu ieșise încă din capcana întinsă de unguri. Era curios să afle cum va reacționa János Tóth în situația nou creată? Asta nu avea să afle decât peste două zile.

* * *

Malko intră în holul hotelului *Gellért* și se îndreptă către micul bar din dreapta. În spatele tejghelei, trona o matroană grasă, îmbrăcată în barmăniță. Ea îi întinse o porție microscopică de votcă. Era singurul client.

Trecu o jumătate de oră. Nici urmă de Ilonka. Începuse să fie serios îngrijorat și nici nu mai îndrăznea să se miște de acolo, de frică să nu o piardă. Mai trecură douăzeci de minute. Era la a treia votcă, iar barmănița se uita curioasă la el. Malko se ridică de la masă, decis să se ducă direct la magazinul Ilonkăi... Atunci se ciocni de ea. Era înfofolită în haina de vizon. Cu ochii înotând în lacrimi, ea i se aruncă în brațe și îl îmbrățișă fără nici un fel de rezervă, sub privirile interesate ale grăsanei, căreia îi comandă un Gaston de Lagrange.

— Era cât pe-aci să nu pot veni, spuse tânăra femeie. Tipul meu mă spionează. M-a întrebat unde plec. A fost ceva îngrozitor. Nu puteam să-i spun adevărul, pentru că imediat i-ar fi denunțat. Atunci, i-am spus că sunt îndrăgostită de alt bărbat și că mă duc să mă întâlnesc cu el. Ne-am luat la bătaie în mașină, dar până la urmă am reușit să scap. Acum cred că mă caută nebun în toată Budapesta. Ca să mă ucidă...

Fără să vrea, Malko se uită către intrare. Asta era tot ce-i mai lipsea... Dacă Ilonka dispărea, nu mai putea să ia legătura cu Janos Tóth. El o apucă de mână încercând să o liniștească. Ea i se aruncă în brațe și îl îmbrățișă cu pasiune. Când se mai liniști puțin, îi șopti la ureche:

— Este adevărat. Tu ești amantul meu și sunt cu adevărat îndrăgostită de tine.

Ea îl privea cu ochii strălucitori și nebuni. Malko o făcu să se întoarcă cu picioarele pe pământ.

— L-ai văzut pe Tóth?

— Nu, i-am telefonat de la o cabină din stația de metrou. Era extrem de nervos, dar a acceptat propunerea ta, datorită mie. Oricum, nu trebuie să dureze prea mult.

— Încă mai sunt ascunși acolo?

— Da, doar până mâine.

— Bine. Voi organiza transferul lor. Astă-seară voi afla unde anume. Trebuie să ne vedem iar. Unde vei fi?

Ilonka își aplecă privirile.

— Nu știu încă... Mi-e teamă. Tu nu-l cunoști pe concubinul meu. Este în stare să mă omoare, sau să mă închidă. Odată, m-a legat cu lanțul de patul nostru pentru că era convins că sunt îndrăgostită de un bărbat la care mă uitasem în timpul unei serate. Și cu care nu făcusem niciodată dragoste.

— Dar ai fi vrut să faci, remarcă Malko cu finețe.

Ilonka Ungvar îi surâse printre lacrimi.

— Poate că da. Mă făcea să visez. O, aș vrea să-ți mai spun ceva...

— Ce? întrebă Malko circumspect.

— Nu vreau să mă mai întorc acasă. Vreau să fug din Ungaria și să-mi refac viața în altă parte. În Austria poate. Nu mai suport, simt să mă sufoc aici. Îmi dau seama că nu pot continua să trăiesc cu acest bărbat. Este capabil să mă interogheze zi și noapte până îi voi spune tot. Îți dai seama, doar i-am spus deja că l-am înșelat!

Malko dădu pe gât păhărelul cu votcă. Asta-i mai lipsea! Încă o persoană de scos din țară ! Ca să nu mai pomenească de complicațiile sentimentale ce ar fi rezultat. În plus, nu putea nici să o abandoneze pe Ilonka la Viena. La urma urmelor, el era principalul responsabil pentru situația ei actuală. Trebuia să aibă grijă de ea. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Ilonka spuse cu o voce suavă, în timp ce încălzea coniacul în căușul palmelor:

— Nu trebuie să te temi de nimic. Dacă vin la Viena nu te voi urmări niciodată. Viețile noastre vor fi diferite. Dacă vei voi să mă vezi, voi fi oricând fericită. Dar nu voi încerca să te despart de logodnica ta.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Malko simțindu-se dintr-o dată cu mult mai liniștit.

Ilonka era o fată de aur.

— Ca orice refugiat, voi munci. Acum am destulă experiență în domeniul modelor.

— Bine, te vei alătura grupului care iese din țară. Până atunci, unde vei sta? Tipul tău este destul de periculos.

— Mă voi ascunde aici, zise ea. Recepționera mă cunoaște. O să-i spun că am fugit de acasă pentru un bărbat și mă va înțelege. Ar fi prea periculos să mă mai arăt pe acasă. Așteaptă-mă puțin. Am de gând să rezolv acum problema asta.

Ea își scoase vizonul și se făcu nevăzută, mlădiindu-și șoldurile mulate în flanelul alb. Când își făcu din nou apariția, avea pe deget o cheie. Era veselă.

— Camera 707, iubitule, îl anunță ea. Numele meu nu apare înscris nicăieri și nu răspund la telefon. Camera tocmai a fost aranjată. Portăreasa o închiria în mod clandestin târfelor care își duc veacul pe aici. Am avut grijă să o despăgubesc în avans. Aș putea să te invit la cină? Dacă aduci tu ceva de mâncare. Eu nu pot să ies...

— Cu plăcere, îi promise Malko. Mai întâi însă, aș vrea să mă întâlnesc cu George Hamilton.

Își îmbrăcă haina de blană în timp ce Ilonka comanda un alt Gaston de Lagrange ca să sărbătorească decizia luată. Malko își stăpânea cu greu neliniștea. Lațul se strângea încet-încet în jurul lui. Ilonka era acum o grijă suplimentară, iar Bujak, sticlarul, nu se arătase încă. Dispariția lui era mai mult decât suspectă. În ciuda amabilității sale aparente, colonelul Antonov ascundea ceva.

În următoarele douăzeci și patru de ore trebuia să ia mai multe decizii. Dacă George Hamilton își ținea promisiunile, lucrurile puteau merge relativ ușor. Altfel...

Capitolul XIV

George Hamilton arătă cu degetul un punct de pe liziera lacului Balaton, aflat între orașul Siófok și țărm, la o sută de kilometri la sud de Budapesta. Cei doi bărbați se aflau în Buick-ul americanului, oprit pe Szondi Utca, o străduță liniștită, paralelă cu Népköztársaság. Aburul care acoperea ferestrele îi proteja de privirile celor de afară și nici un microfon nu putea să-i surprindă.

— Casa prietenului nostru nu are număr, dar este ușor de găsit, explică americanul. Se află pe drumul ce duce spre Zanardi, imediat după o expoziție de case rurale. Este ultima casă dintr-o fundătură de pe partea dreaptă. Are jaluzele verzi și în grădină se află un papuc zburător, acoperit cu o prelată. De la ora patru, veți găsi cheia în torpedoul Chevroletului parcat în fața Muzeului Mileniului. În acea parte, este pustiu până la primăvară. Nu mai vezi nici țipenie de om. Eu voi avea grijă să pun ceva provizii în portbagajul mașinii. Apoi, îndată ce suntem gata cu pregătirile, vom organiza fuga spre Vest, pe lacul Fertö.

Malko aprobă fără să scoată vreo vorbă despre varianta sa. Cercetă pe hartă poziția lacului Balaton. Era mai departe de Budapesta, dar nu și de frontiera vestică... George Hamilton părea nervos și fuma fără încetare. O întrebare îi ardea buzele lui Malko.

— Ați mai primit vreo știre de la ruși?

— Nu, de la ruși, nu. În schimb, am fost contactat de unguri. Chiar azi-dimineață, m-a sunat Mate Balázs, șeful MVA, ca să mă întrebe în ce stadiu se mai află cercetările noastre. Am încercat să-l liniștesc.

— Vor fi foarte furioși dacă reușim să le scăpăm din mână. Din păcate, dumneavoastră veți resimți acest șoc...

— Atunci mă voi afla la Viena, spuse americanul. Sper să nu mă mai întorc aici... Așadar, totul a fost pus la punct. Fugarii să fie mâine, la ora patru, în fața Muzeului Mileniului. Acolo este o mică florărie. Mașina se va afla în fața ei. Să nu întârzie.

— Dar în privința mea? întrebă Malko.

— Cred că ar fi mai prudent să mai rămâneți câteva zile în Budapesta, îl sfătui americanul. Dacă dispăreți, vor intra la bănuieli...

— Ideal ar fi să pot dispărea imediat, remarcă Malko. V-ați gândit la asta?

— Desigur, desigur. Veți pleca și dumneavoastră cu ei pe lac atunci când totul va fi pus la punct. Până atunci, distrați-vă un pic.

Părea atât de sigur de el, încât Malko nu voia să mai discute. Nu-i mai spuse șefului centralei că Ilonka se va număra și ea printre fugari. Totul părea perfect. Dacă totul se desfășura după program, în douăzeci și patru de ore, János Tóth, ostaticul său, Szüszi Sibrik și Ilonka vor fi la adăpost până la plecarea definitivă. Numai Malko rămânea expus bănuielilor KGB-ului și a Securității maghiare.

George Hamilton împături harta. Apoi porni mașina îndreptându-se către ambasada din piața Szabadság. El i se adresă lui Malko:

— Mă bucur că lucrurile evoluează mulțumitor. Sper că nu l-au "șifonat" prea tare pe ministrul sovietic.

— Și eu sper același lucru, făcu Malko.

Se întoarse la mașina sa cu sufletul greu. János Tóth și complicii săi se ascundeau de mai mult de o săptămână. Malko abia aștepta să treacă cele douăzeci și patru de ore. Pe hârtie, totul părea simplu. Dar el habar n-avea ce știu colonelul Antonov și Mate Balázs.

Făcându-l pe János Tóth să iasă din ascunzătoare, îl expuneau unui risc de moarte. Din nefericire, ungurul nu avea de ales din cauza reîntoarcerii acasă a stăpânei apartamentului.

* * *

Rașid trebuia să îl aștepte de-acum la cafeneaua *Abbazia*. Malko parcurse Oktober-6 Utca și își lăsă mașina în piața

Vörösmarty. Apoi coborî în stația de metrou. Din fericire, un tren tocmai era tras la peron, așa că sări imediat într-un vagon. Se hotărî să meargă până în piața Blaha înainte de a ajunge la intersecția străzii Rákóczi cu Bulevardul Muzeului. Acolo, opri un taxi și, din prudență, ceru să fie lăsat la o depărtare de cinci sute de metri de *Abbazia*. Parcurse restul drumului pe jos. Chiar dacă fusese urmărit, era sigur că reușise să-și piardă urma. Cu toate acestea, o precauție în plus nu strica.

Cafeneaua *Abbazia* era plină până la refuz, ca întotdeauna. Îl reperă imediat pe palestinian, care era așezat la aceeași masă. Se îndreptă către el fără să se grăbească, pentru ca arabul să-l poată vedea. În loc să se oprească la masa lui, își continuă drumul până la toaletă... Rachid nu era idiot. Malko se spăla pe mâini când își făcu apariția și palestinianul. Avea un aer neliniștit.

— Este ceva ce nu merge?

— Nu, dar trebuie să fim atenți ca lucrurile să meargă în continuare bine... Aveți răspunsul?

— Da, făcu celălalt în timp ce se ușura. Sunt de acord. Am reușit să-i conving, dar treaba asta vă va costa cam mult.

— Cât? întrebă Malko nevrând să dea impresia că nu-i pasă.

— Douăzeci de mii de dolari de persoană, îl anunță palestinianul. Și nu vor trece decât trei persoane.

— Nu dau mai mult decât cincisprezece mii de persoană, dar se pare că vor fi patru în loc de trei.

Palestinianul clătină din cap cu un aer dezolat.

— Imposibil! Deja trei în portbagaj vor sta foarte înghesuiți. Nici nu se pune problema să ducă pe vreunul în mașină. Prietenii mei nu vor accepta nici în ruptul capului așa ceva. Și așa își asumă un risc enorm, cu toate că au pașaport diplomatic. Dacă au vreo problemă, vor spune că au pierdut cheia portbagajului...

— Ne trebuie neapărat și un al patrulea loc.

— Nu, făcu hotărât arabul. Și-așa abia i-am convins. Ori trei, ori nici unul.

Malko înțelese că nu se mai putea tocmi. Oricum, obținuse mai mult decât nimic.

— Când pleacă?

— După ce-și termină tratamentul. În două zile, poate trei.

Unde voi putea să vă anunț? Trebuie să acționăm extrem de repede. Imediat după ce prietenii mei își încarcă mașina complet. Cu copii și cu bagaje.

— Voi veni aici în fiecare dimineață, zise Malko. Este prea periculos să vorbim la telefon.

— Nu este suficient, zise Rașid. Trebuie să am posibilitatea să dau de dumneavoastră în caz de urgență.

— Bine. Sunați-mă la *Hilton*, camera 424. Să lăsați un mesaj din partea agenției Avis. Să întrebați când voi restitui mașina.

— De acord, făcu Rașid. Și nu uitați să pregătiți banii. Cu cei cinci mii de dolari ai mei în plus.

Încă un idealist incorijibil... Începuse numărătoarea inversă. Nu mai putea da înapoi. De îndată oamenii KGB-ului își vor da seama că îi trăsese pe sfoară, vor încerca să pună mâna pe el. Malko se opri în piața acoperită din fața podului Elisabeth. Cât vedeai cu ochii, numai paprika. Trebuia să cumpere ceva de mâncare pentru cina cu Ilonka. Această noapte, numai cu ea, în liniște, avea să-i facă foarte bine.

O oază de liniște și fericire înainte de furtună...

* * *

Un vânt înghețat sufla peste Bastionul Pescarilor care domina Buda și Pesta. Locul semăna mai degrabă cu incinta unei mănăstiri, aflate sub cerul liber, exact în spatele hotelului *Hilton*. Malko, sprijinit de balustrada din piatră, se uita la Dunărea ce se ondula ca un șarpe lung și negru, întrebându-se ce îi rezerva ziua de mâine.

— *Tavarișci Malko.*

El se întoarse.

Vocea gravă a colonelului Antonov era ușor ironică. Malko nu îl auzise venind. Cu șapca neagră îndesată până aproape de ochi, ofițerul sovietic părea și mai masiv. Malko trecuse pe la *Hilton* înainte de a se duce la *Gellért* unde îl aștepta Ilonka. Nici nu intrase bine în cameră că a sunat telefonul. Vocea unui necunoscut îl anunțase că era așteptat de colonel – nu-i dăduse numele – la Bastionul Pescarilor. Peste zece minute.

Ce însemna această întâlnire?

Colonelul Antonov avea noutăți? Aveau să se joace iar de-a

șoarecele și pisica? Malko nu putea să refuze acest joc, de frică să nu fie descalificat...

— Ați dorit să mă vedeți? întrebă el.

— Da.

Colonelul KGB se sprijii cu coatele pe balustradă alături de el.

O târfă le dădu târcoale un timp. După ce renunță și plecă, rusul zise:

— *Tavarișci Malko*, sunt un pic îngrijorat în privința dumneavoastră.

— Îngrijorat?

— Da. Avem de-a face cu niște adversari foarte înverșunați, care au mai ucis. Cu siguranță că se vor apăra în momentul în care se vor simți încolțiți și că vor dori să se răzbune pe dumneavoastră. Din cauza asta, v-am adus un mic cadou...

El scoase încet mâna dreaptă din buzunarul hainei de piele, iar Malko văzu apărând un ditamai revolverul automat. Nu avu însă timp să se teamă. Rusul îl ținea de țeavă.

— Luați-l, zise acesta. Este un Mauser, o armă de nădejde. S-ar putea să aveți nevoie de el. V-am spus deja că am dori să lucrați cândva cu noi. Nu are decât un singur încărcător, dar este suficient. Vă rog să-l păstrați ca amintire.

— Mulțumesc, spuse Malko mirat.

El puse arma în buzunar, cântărind-o în mână. Vântul rece îi șfichiuia obrajii, împăinjenindu-i privirea. Luminile Budei îi jucau în fața ochilor. Colonelul Antonov îl bătu cu palma pe spate

— Pe curând. Fiți prudent. Și nu vă pierdeți curajul. Până la urmă, vor ieși ei din ascunzătoare.

Vocea lui devenise pătrunzătoare și dură. Malko abia aștepta să plece din Budapesta și din acest joc periculos. Cum colonelul stătea încă acolo, el îi spuse:

— Acum vă las. Am o întâlnire. Simt nevoia de o destindere. Este vorba de o profesionistă, ce mă va face să uit mai greu Budapesta.

Colonelul Antonov izbucni într-un hohot de râs.

— Ce păcat că nu mi-ați spus mai devreme despre asta! Am fi putut petrece o seară în patru... Vă las atunci.

El plecă spre *Hilton*, înaintea lui Malko. Acesta se urcă în mașină și începu să coboare pe serpentinele ce duceau în partea de jos a orașului.

* * *

Mate Balázs înfigea niște steguleţe colorate pe o hartă a Budapestei. Încerca să reconstituie traseul străbătut de Malko. Agenţii lui îi pierduseră urma de două ori şi asta îl înfuria îngrozitor. Nu putea însă să întărească supravegherea pentru că prea ar fi sărit în ochi şi ar fi putut compromite acţiunea.

Se dădu câţiva paşi îndărăt ca să privească harta, fără să înţeleagă însă prea bine. Era sigur că agentul CIA avusese un contact cu răpitorii. Dar nu ştia în ce stadiu se afla. Nu putea decât să emită diverse ipoteze. Se întoarse la biroul său, încercând să tragă o concluzie cu ajutorul elementelor de care dispunea.

Şeful Serviciilor Maghiare era foarte prost dispus. Primise două veşti proaste. Agentul însărcinat cu supravegherea echipei de fotbal a poliţiei fugise în Vest şi în Dunăre fusese găsit cadavrul lui Bujak László, artizanul sticlar. Cu siguranţă că nu era vorba de un accident. Mate Balázs era mai mult ca sigur că ungurul fusese ridicat, interogat şi apoi ucis de oamenii KGB-ului. Oare ce aflaseră de la el?

Astfel dispărea singura sa pistă serioasă. Mai rămânea doar un indiciu fragil: singura persoană care era în relaţii permanente cu agentul american, Ilonka Ungvár.

Totuşi, din punct de vedere politic, femeia era greu de bănuit. Mate Balázs era înclinat să creadă că mai degrabă este vorba de o legătură amoroasă, ipoteză întărită de agenţii săi. Cu toate acestea, faptul îl sâcâia...

Mai era şi Janos Tóth, pe care nici acum nu-l găsise. Nu avea nici cea mai mică pistă în legătură cu el. Numărul şi descrierea maşinii pe care o închiriase acesta fuseseră distribuite la toţi agenţii din subordinea sa. Dar fără nici un rezultat.

George Hamilton continua să se jure că nu ştie nimic nou. Cu toate astea, şeful Serviciilor maghiare simţea că se întâmplă ceva chiar sub nasul său. Trebuia să afle neapărat despre ce este vorba. Colonelul Antonov era de asemenea prea calm... Ce învârtea oare? Deşi îi pusese linia telefonică sub observaţie, nu descoperise nimic.

Iar timpul trecea inexorabil. Începu să se întrebe dacă nu ar

fi fost mai bine să fugă și el în Vest. Cândva avusese un post la Roma, înainte de a fi expulzat de acolo, și avea amintiri extrem de frumoase.

* * *

Camera 707 se afla la ultimul etaj al hotelului *Gellért*. Cu inima bătând, ca un adolescent, Malko bătu la ușă. El șopti : "Sunt eu!". Ușa se deschise și de după ea apăru capul Ilonkăi, cu pletele negre revărsate pe umeri.

Malko se strecură înăuntru.

Imediat, o văzu pe tânăra femeie care între timp se schimbase. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, închisă cu nasturi în față doar până la mijlocul coapselor. În picioare avea pantofi escarpen cu tocuri fine și ciorapi cafenii. Avea un machiaj aproape natural. Masa era aranjată în mijlocul camerei, cu lumânări în sfeșnice și cu o sticlă de Moët et Chandon.

— Ai ieșit din cameră? o întrebă Malko.

Tânăra râse.

— Nu! Am chemat-o pe cameristă. Mă adoră. Tipul meu a plecat la aeroport să mă caute. Ea a profitat de lipsa lui ca să-mi adune lucrurile într-o valiză și să mi-o aducă. Am dorit să mă fac frumoasă pentru tine, ca să petrecem o seară de vis...

Ea i se aruncă de gât și îl sărută ușor, mângâindu-i ceafa și lipindu-se de trupul lui. Mâinile lui Malko întârziară puțin pe șolduri, apoi coborâră încet până ce simțiră linia fină a jartierelor. Ilonka îi murmură la ureche:

— Știu ce gusturi ai.

— Cum de ești așa de sigură de cameristă?

— Am încredere în ea ca în mine însămi, spuse ea. Nu poate să-l sufere pe concubinul meu. Mi-a spus că vrea să fac dragoste toată noaptea cu amantul meu. (Ea râse)... Mai întâi însă, trebuie să mâncăm.

— Am adus de toate, zise Malko.

Începu să scoată proviziile. Ilonka se apropie de el, necăjindu-l, până ce o luă în brațe. El o sprijini de masă și îi simți pubisul strâns lipit de el. Desfăcând un nasture în plus, el

se aventură în umbra dintre coapse. Femeia se zbătu molatec.

— Nu acum! Mai așteaptă puțin! Odihnește-te nițel până pregătesc masa și spune-mi ce noutăți mai ai.

— Este totul pregătit, îi spuse Malko. Transferul se va face mâine. Sper că totul se va sfârși cu bine...

Chipul Ilonkăi se întunecă ușor.

— Și eu sper același lucru. Mi-e tare frică.

Ea scoase un mic țipăt când Malko scoase revolverul și îl examină. Era un Mauser cu calibrul 7,65, de fabricație germană.

Apoi începu să așeze masa. Malko începu să demonteze arma piesă cu piesă, ajutându-se cu o șurubelniță. Examină atent culasa, percutorul, țeava, mai înainte de a le monta din nou. Scoase toate gloanțele din încărcător și le băgă la loc. Totul părea perfect normal, dar cu toatea acestea, darul colonelului Antonov i se părea extrem de suspect. Pe de altă parte, era mulțumit că are o armă, deși spera să nu aibă nevoie de ea...

— Masa este gata, îl anunță Ilonka.

Stătea cu fața întoarsă spre el, cu rochia deschisă până la pântece, cu un aer nerușinat și fermecător.

În camera aceasta anonimă, Malko se simțea ca într-o lume aparte, la adăpost de mizeriile vieții. Mâine avea să fie o altă zi.

* * *

— Vino, zise Ilonka.

Ea băuse multă votcă la caviar și avea obrajii roșii, iar ochii îi străluceau. Chiar și pieptul ei micuț parcă își dublase volumul. Se lungi pe pat, cu un genunchi ridicat în sus, lăsând piciorul descoperit. Părul negru îi era răvășit de jur-împrejurul capului. Malko îi atinse ușor coapsa, apoi mâna lui urcă până ce dădu de pielea goală de deasupra ciorapului. Ajunse la sex. Ea își scosese micul slip din dantelă albă, fără ca el să observe.

— Îți place?

El termină de desfăcut și ultimul nasture al rochiei, scoțând la iveală sânii goi și portjartierul fin și negru, de care erau prinși ciorapii cafenii, și care punea în valoare triunghiul de blăniță

neagră ca tăciunele. Cu mâna dreaptă pusă pe sânul drept, Ilonka stătea cu ochii închiși și ținea picioarele ușor desfăcute. Își pusese mâna stângă pe spatele gol al lui Malko. Respira regulat ca și cum ar fi dormit. Era însă doar un joc...

Malko îi atinse ușor sfârcul sânului stâng, apoi îl prinse în căușul palmei, făcând-o să se înfioare de plăcere. Apoi, degetele sale coborâră, mângâindu-l. Îi strânse ușor între dinți sfârcul sânului. Imediat, Ilonka începu să unduiască într-o mișcare circulară, iar coapsele i se desfăcură și mai mult. Nu scotea nici un cuvânt, pierdută în fantezia ei secretă. Degetele lui Malko coborâră și mai mult, atingând blănița de o extraordinară finețe, apoi sondând și mai departe...

Telefonul sună.

Malko simți cum îl inundă un val de adrenalină, iar Ilonka sări ca un arc. Telefonul continua să sune. Se uitară unul la celălalt înnebuniți. Ea îl prinse pe Malko de mână.

— În nici un caz să nu răspunzi.

Inima îi bătea, să-i spargă pieptul... Malko numără nouă apeluri.

Apoi, din nou, coborî liniștea. El se ridică din pat și merse să asculte la ușă, dar nu auzi nimic. După ce verifică și fereastra, se întoarse în pat. Dunărea curgea liniștită, iar parchingul era gol.

— O fi fost concubinul tău?

Ea clătină din cap.

— Nu. Dacă ar fi fost el, ar fi urcat până aici și ar fi spart ușa. Poate că a fost doar o greșeală.

Malko se uită la Mauserul așezat lângă pat. Acum îl binecuvântă în gând pe colonelul Antonov. Oare cine îi găsise? KGB-ul? Ungurii? János Tóth? De ce? Aveau de transmis vreun mesaj? Lipit de trupul neted al Ilonkăi, Malko reuși cu greu să intre în starea de erotism de mai înainte. Soneria telefonului îi amintise că nu este un bărbat obișnuit și că viața lui era amenințată în permanență. Realiză brusc că această cameră de hotel, care mirosea a vopsea proaspătă, nu era un refugiu pentru îndrăgostiți. Simți deodată dorința de a o duce pe Ilonka în imensul pat cu baldachin de la castelul Liezen. Acolo era singurul loc din lume în care se simțea într-adevăr la

adăpost, sub paza credinciosului său Krisantem.

— Mângâie-mă, îi susură Ilonka la ureche.

El alungă din minte un ultim gând. În mașina cu care vor fugi teroriștii nu erau decât trei locuri disponibile... Chiar dacă nu se punea pe el la socoteală, fugarii erau în număr de patru: ministrul rus, Tóth, Szüszi Sibrik și Ilonka. Pe care dintre ei avea să sacrifice?

Degetele Ilonkăi dansau pe pieptul lui izgonindu-i gândurile întunecate...

El începu din nou să o mângâie. Tânăra scoase un suspin de mulțumire când îi simți degetele penetrând-o cu blândețe, căutând locul cel mai sensibil, cu o artă de înaltă clasă.

Mai întâi el ocoli clitorisul abia atingându-l ușor de tot, apoi indexul său coborî, făcând un masaj abil în interiorul sexului, care se inundă imediat de plăcere. Ilonka respira din ce în ce mai repede, scoțând din când în când gemete scurte.

După niște minute interminabile, Malko apucă între degete vârful învârtoșat, frecându-l ușor, ca și cum ar fi făcut cu un cocoloș de pâine. Ilonka scoase un țipăt ușor.

— O, da! Încă puțin și mă faci să leșin de plăcere.

Malko continuă, ceva mai lent, variind mișcarea, alternând mângâierile. Ilonka se ondula cu mișcări frenetice, cu gura întredeschisă și cu trupul arcuit. Malko simți că femeia abia se mai stăpânește, încercând să prelungească cât mai mult acea senzație sublimă.

El însuși se afla într-o stare de nedescris. Femeia îi strângea membrul în mâna dreaptă, mai-mai să-l frângă. Deodată, Ilonka își încordă picioarele, ca într-o criză de tetanie, pântecele i se ridică și, cu coapsele strânse, ea strigă:

— Da! Da!

Era scuturată de frisoane violente și mâna i se crispa pe mâna lui Malko, de parcă i-ar fi fost frică să nu se retragă. Ea nu juisa cu adevărat decât în acest mod. Adevărata penetrație nu era decât un mod plăcut pentru a-i face plăcere partenerului. Dar puțini bărbați aveau răbdare să aștepte atât... Mai ales că timiditatea ei naturală o împiedica să ceară amanților ei ceea ce îi plăcea cu adevărat.

Ilonka se zbătu deodată ca o înecată. Părul negru îi

acoperea chipul. După un vechi ritual, ea se aplecă și începu o felație delicată. Era răsplata pe care o primea Malko pentru modul în care o făcea să guste plăcerea. Malko o lăsă să să se ocupe de el, dar în capul său mii un alt gând. Limba femei se învârtea și se răsucea în jurul sexului său cu o frenezie din ce în ce mai mare, declanșându-i o mișcare ireversibilă. El simți cum i se contractă toată musculatura spatelui și cum fără să vrea își înfundă și mai adânc membrul în gura primitoare. Un fulger alb îl străbătu deodată în timp ce exploda. Ea îl mai ținu puțin, apoi reveni lângă el.

— Ai țipat, spuse ea cu un glas dulce. Sper că nu te-a auzit nimeni...

— Și tu ai țipat, răspunse el.

Rămaseră nemișcați ascultând zgomotele nopții, pierduți în gânduri, pe jumătate cuprinși de somn. Apoi, Ilonka se strânse lângă el.

— O, sunt atât de fericită că plec la Viena cu tine. Astă seară am putut să-mi recuperez toate bijuteriile și aproape o sută de mii de dolari. Voi putea să încep o afacere și să mă descurc singură. Din când în când ne vom vedea, nu-i așa?

— Sigur că da, răspunse Malko.

Nu îndrăznea să-i mărturisească adevărul. Că era obligat să o sacrifice pe ea, pentru că nu avea la dispoziție decât trei locuri, iar ceilalți aveau prioritate. Ea nu își risca viața...

Cu mult mai târziu, Malko simți cum îi renaște dorința sub mângâierile abile ale tinerei femei. Din nou, ea îi aduse ofranda gurii ei, dar el nu se mai lăsă păcălit.

Când o penetră, Ilonka își ridică picioarele și îl prinse cu ele ca într-un clește. Femeia spuse în șoaptă:

— Vreau să-ți simt sexul până în plămâni.

El o posedă până fu în pragul climaxului, apoi o întoarse pe Ilonka cu fața în jos. O penetră pe la spate, înfingându-se până la rădăcină, dintr-un singur avânt. Femeia gemu de plăcere. Apoi, el o prinse de ambele șolduri, încetinind mișcarea de du-te-vino, ca să-și poată lungi plăcerea, strivind sub greutatea sa fesele rotunde și pietroase. Crupa cambrată a femeii îi adresa o invitație mută. Ea murmura cuvinte de o obscenitate încântătoare, fără ca Malko să știe la care dintre ei doi se refereau.

El își acceleră mișcările și o pătrunse adânc făcând-o să țipe. Știa că asta face parte din spectacol. Când se opri epuizat, ea se rostogoli cu fața către el, spunând provocatoare:

— Credeam că ai de gând să mă sodomizezi.

— M-am răzgândit, mărturisi Malko simplu.

— Nu-i nimic, zise ea. Avem înaintea noastră toată noaptea și dimineața de mâine.

Cu trupul golit de vlagă, Malko încerca să nu se lasă pradă angoasei.

Drumul ce ducea acasă la castelul său era lung și presărat cu capcane. Mai ales dacă avea de gând să o ia cu el și pe femeia ce se lipea strâns de el șoptindu-i cuvinte de iubire.

Capitolul XV

János Tóth se bărbierise cu mare grijă. Piciorul din lemn care îi ieșea din slip, îi dădea un aer straniu, deși era acoperit cu un material din lână albă. Ungurul repetă operația. Dacă avea să moară în cursul zilei de azi, măcar să fie prezentabil. Apoi se îmbrăcă, lucru destul de dificil din cauza protezei. Reușea însă să meargă fără baston. Își prinse la brâu o cartușieră cu opt încărcătoare pentru pistolul-mitralieră MP5 ultracompact pe care îl ținea în servietă. În buzunarul drept al pardesiului său, avea revolverul cu care încercase să-l ucidă pe Malko, un Walther P38, prevăzut cu amortizor. În buzunarul stâng avea două grenade defensive americane. El le pilise arcul ca să reducă întârzierea exploziei, dela cinci la două secunde. Această fracțiune de timp putea reprezenta diferența între viață și moarte... Toate armele sale fuseseră furnizate de Benedek Ferenszi. Le găsise într-o valiză depusă la biroul de bagaje de la *Duna*.

Cu un mare efort reuși să-și pună vesta antiglonț care îi tăie respirația. Era una de talie prea mică.

Ceasul arăta ora unsprezece. Până la întâlnire avea timp berechet. Fusese stabilită la ora patru, iar avionul ce venea de la Moscova cu proprietăreasa apartamentului nu ateriza decât la ora șapte seara. Aruncă o privire spre fereastră; era o vreme îngrozitoare. Ceață și zăpadă. Ar fi putut crede că este deja noapte. Apoi se privi în oglindă. Avea înfățișarea unui funcționar aflat în pragul pensionării, nicidecum a unui terorist periculos...

El își aduse aminte de prietenul său Ferenszi. De bărbatul care declanșase toate acestea. Ce păcat că murise! Ce mândru ar fi fost să știe că i-a păcălit pe ruși. Chiar dacă lucrurile se terminau prost, aventura aceasta răscumpăra totul.

Imaginea lui Szüszi Sibrik îi reveni în fața ochilor. În ajun făcuse dragoste cu ea. Trecuse multă vreme de când nu mai avusese în patul său o femeie atât de frumoasă... Asta era latura cea mai bună a aventurii. Gândul că avea să-și reia viața de om de afaceri îl cam necăjea. Își zise că, în cazul în care avea să scape, va organiza și alte lovituri de același gen. Oricum, nici vorbă nu era să se lase viu în mâinile rușilor. Își luase toate măsurile de prevedere. Cineva bătu la ușă.

— Intră...

Era Nagy, un tânăr nebun după muzică, ce le împrumutase apartamentul mătușii sale. Acesta îl asasinase pe șoferul rusului. Băiatul dorea să treacă în Vest ca să-și facă acolo propria lui orchestră de rock...

János Tóth îi zâmbi.

— Totul este gata?

— Da.

— *Bizstos?*

— *Bizstos.* Pe prizonier l-am înfășurat într-un covor. Este legat fedeleș. O să-l coborâm în ultimul moment. Intră perfect în portbagaj. Eu aș putea să conduc mașina

János se uită la el surprins.

— Poți să conduci, dar nu poți să vii cu noi.

— Ba da, făcu tânărul. Nu vreau să mai rămân la Budapesta. Nici tovarășii mei nu mai vor, dar ei vor fugi prin Jugoslavia în mod oficial. Știți prea bine că dacă pun rușii mâna pe mine, mă împușcă imediat.

— Nu te vor găsi, protestă Tóth. Iar de plecat cu noi, nici nu se pune în discuție. Fuga noastră este plină de riscuri. Am putea muri.

— Dacă iei o femeie, poți să mă iei și pe mine, remarcă tânărul.

— Szüszi vrea să plece în Vest, pentru că aici este prea periculos pentru ea. Și de altfel, noi nici nu avem arme pentru toată lumea.

— Eu unul voi fi înarmat, zise Nagy.

El se făcu o clipă nevăzut, apoi se întoarse cu o pușcă de asalt MP 44, de fabricație nemțească.

— Am și trei încărcătoare, spuse el mândru. Am făcut rost de ele în schimbul combinei mele muzicale Akai. Era o frumusețe de sculă. De 50 W și de grosimea unui dicționar.

Combina lui stereo era lucrul la care ținea cel mai mult! János Tóth rămase tăcut. Era depășit de evenimente și își asumase o imensă responsabilitate. Habar n-avea dacă putea să-l treacă pe Nagy în Vest, dar nici nu-l putea împiedica să vină și el.

— Știi să conduci bine? Atunci fă plinul rezervorului.

Zarurile erau aruncate. Szüszi Sibrik apăru și ea, extrem de palidă, îmbrăcată în pantalon. Ochii îi erau mai albaștri ca de obicei. Părea vizibil tulburată.

— Chiar ai încredere în americani? îl întrebă ea pe Tóth. Ar fi trebuit să ne organizăm singuri plecarea. Să-l lăsăm aici pe ministru sau să-l omorâm și să plecăm doar noi doi. Ar fi cu mult mai simplu. Toată povestea asta mă sperie cumplit.

— Nu, nu se poate, făcu ungurul. Am încredere în acest prinț austriac, prieten cu Ilonka.

— Ilonka este doar o femeie îndrăgostită și este oarbă, îi tăie vorba Szüszi. O fi ea sinceră, dar ceilalți pot minți.

— Nu avem nici o altă soluție, zise Tóth. Doar știi că astă seară se întoarce stăpâna casei. Asta ne-ar denunța imediat. Haide, nu te mai teme! Vom putea să ne apărăm. Doar îl avem pe ministru. Nu vor îndrăzni să tragă în noi. Până la urmă o scoatem noi la capăt.

— Să te audă Cel de sus, spuse Szüszi Sibrik.

Era cuprinsă de frică acum și tot planul ei de a se stabili în Occident i se părea doar un vis spulberat... Dar nu mai putea da înapoi.

* * *

Malko se simțea ciudat de calm. După ce Ilonka îl sculase la ora nouă ca să-i aducă aminte de promisiunea făcută în ajun, se culcase din nou și dormise până după prânz. Îi fusese foarte greu să părăsească acea oază de liniște ca să iasă în frigul de afară. O lăsase pe Ilonka la *Gellért* ca să poată avea mai mare libertate de acțiune. Și așa era extrem de periculoasă această întâlnire. Malko avea de gând să se întoarcă după ea imediat după ce-i punea la adăpost pe teroriști.

În ajun își parcase mașina în spatele hotelului ca să poată să o ia mai ușor. Nu avea de gând să-i ducă pe ruși sau pe unguri la locul întâlnirii. Vru să facă o ultimă verificare. Se urcă

la volan și se îndreptă mai întâi către podul Szabadság ca să ajungă în Buda, apoi o apucă pe drumul de lângă malul Dunării și se îndreptă spre nord. Circulau foarte puține mașini și putu să-și dea seama că nu are nici o codiță după el. Acest lucru nu excludea posibilitatea de a fi urmărit de la mare distanță printr-un sistem realizat de mai multe mașini echipate cu radio-emițătoare...

Ieși în bulevardul József-Attila și se îndreptă către centrul orașului ca și cum s-ar fi plimbat. Apoi întoarse pe Tanács, una dintre arterele concentrice ce formau o coroană în centrul Budei. Avea de gând să arunce o privire în zona Muzeului Mileniului.

Asta și făcu. Trecu pe acolo fără să se oprească. Nu se vedea nici o mașină, iar în fața chioșcului cu flori, nu staționa nici un CD, așa cum îl asigurase George Hamilton. Această constatare îl năuci.

Malko își continuă drumul, uitându-se după o cabină telefonică. Îndată ce văzu una, se repezi la ea. Numărul Ambasadei americane era continuu ocupat. Trebui să-l formeze de trei ori. În cele din urmă, răspunse cineva și el ceru să vorbească cu George Hamilton, dându-și numele. Era imprudent, dar trebuia să verifice cu orice preț dacă nu se strecurase vreo greșeală cât de mică în programul stabilit. Secretara reveni la telefon și îi spuse că George Hamilton nu se află în biroul său. Avea să revină în jurul orei cinci.

La o oră după întâlnire...

Malko se urcă în mașină, gândindu-se că americanul se ocupa chiar de mașina lor. Străbătând Tolbuhin-Körut, el se întoarse la podul Szabadság și la hotelul *Gellért*. Nu era deloc liniștit.

Urcă până la camera 707. Ilonka îi deschise ușa. Era gata de plecare și părea destul de agitată. Malko îi explică ce se întâmplase.

— Ar trebui să-l prevenim pe Tóth, spuse ea imediat.

— Știi prea bine că nu poate să-și amâne plecarea, făcu Malko. Proprietăreasa se întoarce astă-seară.

Vremea mizerabilă făcea ca atmosfera orașului să fie și mai sinistră. Ploaia în rafale izbea în ferestre și norii negri acopereau cerul în întregime. Parcă venea sfârșitul lumii. Malko se hotărî totuși să sune la apartamentul în care se ascundea Tóth. Telefonul sună în gol. Teroriștii părăsiseră deja

casa. Nimic nu mai putea împiedica desfășurarea evenimentelor. Ilonka Ungvár se refugie în brațele lui Malko.

— Totul va fi bine, zise ea. Simt asta. Nu trebuie să fii neliniștit.

— Să te audă Cel de sus, zise Malko.

Până la întâlnire mai era o jumătate de oră. Malko o sărută. Trebuia să plece mai devreme ca să poată să scape de eventualii urmăritori și să ajungă la locul întâlnirii fără să-i aducă după el pe agenții KGB-ului sau pe securiștii maghiari.

* * *

Malko opri mașina la stopul din Dohány Utca. Strada cu sens unic tăia bulevardul Lenin în care autobuzele și mașinile curgeau în flux continuu în ambele sensuri. Se aprinse lumina verde. Mașinile începură să se reverse în intersecție din ambele sensuri. Asta așteptase el. Cu un gest hotărât, intră în viteza întâia și, cu farurile aprinse și claxonând întruna, le tăie calea.

La început avu impresia că nu o să reușească. Trebui să se oprească puțin, dar un șofer ezită, iar el putu să treacă. Se izbi cu bara de protecție de un troleibuz, care frână cu un scâșnet oribil de roți. Văzu chipul schimonosit de furie al șoferului. Desigur îl credea nebun...

Dând puțin înapoi, el degajă mașina și parcurse încă trei metri, până ce se trezi în mijlocul bulevardului Lenin.

Trebuia să treacă la a doua manevră. Acum trebuia să eschiveze mașinile ce veneau din dreapta și asta era ceva mai greu. Se angajă pe diagonală, ciocnindu-și aripa dreaptă și reuși să pătrundă în Dohany Utca. Acolo întoarse. Circulația se închisese în spatele său ca un fluviu. Nimeni nu ar fi putut să-l urmărească. Văzu un bărbat care alerga gesticulând, dar vira la stânga pe o străduță paralelă cu bulevardul Lenin. Poliția avea să difuzeze numărul mașinii sale, dar atunci va fi prea târziu. Capul îi ardea. Ceasul său Seiko indica ora patru fără zece minute.

Întoarse imediat la stânga, într-o străduță strâmtă ce cobora spre Dunăre, Dob Utca. Peste cinci minute, se afla pe strada muzeului. Nimeni nu putuse să-l urmărească după acest traseu nebunesc. Muzeul Mileniului se afla la două sute de metri

distanță de intersecția Rákóczi. Malko binecuvântă faptul că nu o luase cu el pe Ilonka... Își verifică revolverul primit în dar de la colonelul Antonov și îl puse la îndemână.

Bulevardul Muzeului era foarte larg, umbrit de copaci și cu o circulație destul de degajată. În sânga sa, Malko observă clădirea imensă, solemnă și neagră a Muzeului Mileniului. Inima începu să-i bată mai repede și începu să cerceteze cu grijă trotuarul pe lângă care rula.

Mai întâi, trecu pe lângă Poștă. Apoi, pe lângă micuța florărie. De-a lungul trotuarului staționau acum mai multe mașini. Malko trecu foarte încet pe lângă ele, căutând-o pe aceea pregătită de George Hamilton și pe aceea a lui János Toth. În cea de a treia mașină, văzu profilul împietrit al lui Tóth, așezat pe bancheta din față a unei mașini Lada de culoare albastru marin. Pe bancheta din spate stătea Szüszi Sibrik.

Deodată, Malko se gândi că nu este adevărat. Totul părea atât de calm și părea că se va desfășura foarte bine.

János Tóth îl văzu. El întoarse capul, deschise portiera și coborî pe trotuar. Malko făcu o manevră bruscă pentru a parca mașina cât mai aproape posibil. Inima îi bătea nebunește. Unde era mașina promisă de american? El sări din mașină. Tóth se îndrepta spre el șchiopătând ușor, cu o geantă de voiaj în mână.

Deodată, Malko realiză ce se întâmpla cu adevărat. Totul i se revela acum cu o claritate extraordinară și atroce.

Când ungurul se afla doar la zece pași de el, îi strigă cât putu de tare:

— Plecați! Plecați repede!

Instantaneu, Tóth făcu stânga-mprejur. Șchiopăta stângaci către Lada albastră. Cineva țâșni dintre florile din spatele ungurului. Un bărbat ce se ascunsese acolo se năpusti pe trotuar.

— János, fii atent!

Ungurul se întoarse dintr-odată, vârând mâna în geanta de voiaj și scoțând de acolo o mitralieră scurtă. Agresorul îndreptă spre el un pistol și cei doi bărbați traseră amândoi în același timp. János Tóth se clătină, dar nu căzu, în timp ce celălalt se îndoi din șale și se prăbuși grămadă pe trotuar. Zgomotul rafalei se pierdu în vacarmul circulației de pe bulevardul Muzeului. János Tóth avu o ezitare. Deodată, din clădirea

Poștei, apărură doi bărbați care strigau ceva agitând niște pistoale.

Unul dintre ei trase un foc în direcția teroriștilor.

— L-a ucis, își zise Malko.

Dar ungurul se mulțumi să se răsucească. Apoi mitraliera sa se ridică și el mătură intrarea Poștei cu o lungă rafală. Geamurile zburară în țăndări și cei doi bărbați căzură ca secerați. János Tóth aruncă încărcătorul golit și puse imediat altul.

În acel moment, din florărie apăru un al doilea polițist. János Tóth își trecu mitraliera în mâna stângă, luă un obiect din geanta de mână și, cu un gest precis, îl aruncă spre chioșc.

Malko abia avu timp să se ascundă după un copac înainte ca micul chioșc să sară în aer într-o jerbă de flori și flăcări... De astă dată, trecătorii alarmați dădură buzna din toate direcțiile. Tóth încercă să se îndrepte către mașină, reîncărcându-și arma din mers. Malko se apropie și observă mai mulți inși ce traversau în fugă drumul. Toți păreau înarmați. Ceva mai departe, în mijlocul șoselei, se opri o mașină ce bloca toată circulația.

Un bărbat foarte tânăr sări din Lada albastră, ținând în mâini un Kalașnikov. El așteptă să treacă un autobuz și deschise focul asupra celor ce traversau drumul. János Tóth se adăposti în spatele mașinii ca să-i secere cu mitraliera. Timp de câteva secunde, nu se auzi decât clănțănitul armelor de foc.

Apoi, tânărul păru că alunecă de-a lungul caroseriei. Sângele îi țâșnea din nas și din gură. Fusese nimerit de mai multe proiectile.

În loc să se urce în mașină și să se salveze, Tóth se întoarse, aruncă cu o grenadă în adversarii săi și se aplecă asupra muribundului. Szüszi Sibrik deschise la rândul ei portiera și începu să-l tragă pe rănit înăuntrul mașinii. Malko veni și el. János ridică privirea către el. Malko se aștepta la niște reproșuri extrem de severe, dar ungurul se mulțumi să-i spună:

— Repede, protejați-vă! Eu nu pot să-l las aici. Malko luă arma încă fierbinte, un MP 44, de fabricație germană. Trei bărbați veneau dinspre muzeu. El îi ochii la picioare și trase. Arma grea de asalt ricoșă în umărul său, scuipând duliile și proiectilele mortale. Doi dintre bărbați se prăbușiră, iar al treilea

se aruncă prudent pe asfalt. Malko văzu chipul inundat de sudoare al lui János Tóth și privirea lui rătăcită, apoi auzi țipătul lui Szüszi, în timp ce o ploaie de gloanțe se abătu asupra mașinii. Un nou grup de asaltanți apăruse ca din senin din spatele mașinii. Luneta fu pulverizată în mii de cioburi. Szüszi se ghemui lipită de caroserie.

Malko plonjă în spatele capotei și auzi deodată o voce amplificată de un megafon:

— *Herr Linge*, nu faceți prostii. Lăsați jos arma.

El întoarse capul și îl văzu pe colonelul Antonov, în picioare pe scările muzeului, înconjurat de mai mulți bărbați. Furios la culme, Malko ridică arma și apăsă pe trăgaci. Trase două gloanțe, apoi culasa sună în gol. Rămăsese fără muniție.

János Tóth, care sufla ca o focă, îl împinse. Malko îl văzu deschizând portiera și aruncându-și arma înăuntru. Ungurul se întoarse. Acum, mai mulți bărbați soseau alergând pe șoseaua brusc pustiită. El aruncă ultima grenadă. Asaltanții se aruncară imediat pe asfalt. Doar unul vru să arunce înapoi grenada căzută la picioarele sale. El se aplecă, o luă de jos, dar imediat fu învăluit într-o jerbă de flăcări.

Mâna îi zbură prin aer ca o minge de tenis, smulsă din încheietura pumnului de explozie, iar el se îndoi din șale, cu abdomenul sfâșiat de schijele din metal încins.

Asta îi dădu răgaz lui Tóth ca să se instaleze la volan. El demară cu brutalitate, tăie drumul călcând pe unul dintre răniți și dispăru în micuța stradă ce se afla pe o latură a muzeului. Totul se petrecuse atât de iute, încât Malko nu mai avusese timp să urce. El aruncă arma acum inutilă și, încercând să nu alunece în bălțile de sânge, reuși să fugă către mașina sa. Se așteptase să o găsească ciuruită de gloanțe, dar era intactă. Motorul funcționa perfect și, îndată ce o băgă în viteză, țâșni spre intersecția Rákoczi, reușind să evite mașina poliției oprită în mijlocul șoselei.

Ca un automat, el vră la stânga în bulevardul Kossuth, apoi se angajă pe o stradă mai liniștită, continuându-și drumul printr-un labirint de străduțe pustii, până ce ajunse într-o nouă piață.

El își continuă drumul în direcție dreaptă până ce ajunse pe țărmul Dunării. Poliția urma să ridice peste tot baraje. Așa că trebuia să acționeze repede. Unde oare fugise ungurul? Poate că Szüszi era rănită. Oricum, tânărul era grav rănit. Poliția avea

numărul mașinii lui. Ce avea să facă cu Ilonka? Nu putea să o lase la *Gellért*.

Brusc, își aminti de cel ce era responsabil de tot ce se întâmplase. Colonelul Antonov își făcuse doar meseria. Era adversarul lor. Ungurii, deasemenea. Dar George Hamilton îl mințise și, cu sânge rece, îi trimisese pe ceilalți la o moarte sigură. Chiar dacă asculta de niște ordine, tot era un mare ticălos. Malko își zise că ultimul lucru pe care trebuia să-l facă înainte să părăsească Budapesta, era să-i trimită un glonț în cap.

Pentru asta avea pistolul primit de la colonelul Antonov. Nu-i mai păsa de consecințe. Oricum, deja trăsese în unguri și în agenții KGB. Era aproape sigur că ucisese sau rănise vreunul. CIA nu avea să ridice un deget în apărarea lui. Era încolțit din toate părțile și exista o șansă extrem de mică să poată fugi din Ungaria. Dacă filiera arabă ar funcționa...

Ilonka avea să mai aștepte puțin.

El intră pe Belgrad Rakpart, apoi urcă spre nord, îndreptându-se către Ambasada americană.

Capitolul XVI

Lumina scăzută făcea ca atmosfera din birou să fie încă și mai sinistră.

George Hamilton fixa cu un aer absent sticla de J&B din care golise cam o treime de la începutul după-amiezii. Se simțea cu moralul la pământ și nici din punct de vedere fizic nu era mai breaz. Alcoolul îl făcea să nu se mai gândească la nimic. Ar fi trebuit să-și astupe urechile când secretara îl întrebase dacă era acolo pentru *Mr.* Linge... Acum, ceasul cu pendulă de pe birou arăta ora patru fără cinci minute și totul avea să se sfârșească în mai puțin de câteva minute. Biletul său de avion pentru Viena era pus pe birou, dar nu era încă sigur dacă va pleca. Timpul nefavorabil bloca aeroportul din Budapesta. Simțea că nu va avea curaj să petrecă toată seara singur.

Trase spre el un formular pregătit de către secretară și îl semnă cu o mână sigură. Era cererea sa de mutare. Era hotărât să nu-și reînnoiască contractul cu Central Intelligence Agency. Avea de gând să părăsească Compania. Chiar dacă ar fi fost obligat să șomeze. Când venise aici, nu bănuise ce treburi murdare va trebui să acopere. El, care era blând ca un mielușel. Bineînțeles, nu omorâse pe nimeni, nu trăsese nici un singur foc măcar. Minciunile lui însă aveau să cauzeze moartea a mai multor persoane, chiar dacă fuseseră spuse în interesul țării sale. Ideea era frumoasă, dar numai de la distanță. El mai înghiți o dușcă de whisky care îi arse gâtlejul, căci era hotărât să se îmbete criță... Se ridică și se uită pe fereastră la steaua roșie înălțată pe sediul Partidului Muncitoresc Ungar. Ea părea să-l sfideze...

George Hamilton era atât de absorbit în gânduri, că abia auzi bătaia din ușă. După apelul telefonic al lui Malko, el

dăduse ordin să nu fie deranjat... Cu regret, spuse „Intrați". Era Susan, secretara de la biroul Cifru.

— *Sir*, anunță ea. Un mesaj *„flash-cosmic"* tocmai a sosit de la Viena. Trebuie să sunați imediat la centrala de acolo. Vă caută *Mr.* Ham.

Era vorba de șeful Centralei CIA din Viena

— Veniți să vorbiți de aici, spuse ea, telefonul dumneavoastră poate fi ascultat.

George Hamilton avea chef să vorbească cu Ham, ca de mere pădurețe, dar nu putea să neglijeze o comunicare *„flash-cosmic"*. O urmă pe Susan până în micuța cameră închisă cu o broască cu cifru, în care se derulau toate transmisiile confidențiale. Secretara puse în funcțiune aparatura de bruiaj. Astfel, chiar dacă rușii interceptau comunicările, le-ar fi trebuit trei zile până ce un computer de putere mare ar fi reconstituit conversația, iar ruși nu aveau în dotare un computer de acest calibru.

— Aveți legătura cu *Mr.* Ham, îl anunță Susan înainte de a se retrage din birou.

— La telefon, Hamilton, spuse șeful centralei. Despre ce este vorba?

— Opriți imediat operațiunea „Shamrock", se auzi vocea lui David Ham.

George Hamilton rămase mut. „Shamrock" era numele de cod al operațiunii ce consta în a-l livra rușilor pe ostaticul lor, ministrul sovietic, peste capul lui Malko Linge, agentul „negru" al CIA, manipulat de către propriii lui șefi. Americanul simți că nu-și mai poate controla intestinele și că i se taie picioarele. Cu un gest automat, se uită la ceas. Era patru și trei minute. La ora asta, totul fusese consumat.

— Dar este imposibil, Dave, făcu el cu un glas fără vlagă. Operațiunea este în curs de desfășurare. Poate că s-a și încheiat.

— *Holy shit!* înjură interlocutorul său. Trebuie să faci ceva.

— Am ascultat ordinele, protestă slab George Hamilton. Cu toate că nu mi-a plăcut deloc.

— Nu este vina dumneavoastră, se grăbi să lămurească lucrurile șeful Centralei din Viena. Ordinul a sosit direct de la Langley. De la însuși Capucci. Chiar el m-a sunat acum zece minute. Era nebun de furie.

— Ce s-a întâmplat?

— Centrala din Londra a făcut o anchetă în legătură cu moartea lui Ferenszi, îi explică șeful Centralei din Viena. Știți tipul despre care se spune că ar fi declanșat toată operațiunea pe contul nostru. Din punct de vedere teoretic, el era mort din cauza unui atac de cord. Dar a fost demontată broasca de la ușă și examinată la microscop... S-au găsit niște urme. Ușa a fost deschisă cu un paspartu de către niște profesioniști.

— Și ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că „cineva" a venit să-l „sinucidă". Bineînțeles că nu a fost găsită nici o urmă. Există însă multe produse care nu lasă urme. Bineînțeles că nu a avut loc nici o autopsie. Poate să fie plin de adrenalină sau chiar de curara. Oricum, Compania este convinsă că moartea lui nu a fost naturală.

— Fiți mai explicit, spuse George Hamilton.

Omologul său vienez rânji dezamăgit.

— Asta înseamnă că rușii ne-au tras frumușel pe sfoară. Ferenszi era manipulat de ei. S-au debarasat de el ca să nu mai poată vorbi și ca să-l lase pe celălalt fraier să se descurce singur.

— Ce interes au avut ca să monteze toată această lovitură?

— Deocamdată nu știm încă nimic, mărturisi David Ham. În orice caz, nu merită să-i mai ajutăm ca să-și recupereze ministrul. Acum avem conștiința liniștită. Așa că, dacă mai aveți ceva timp, încercați să anulați operațiunea. Noi o să ne recuperăm agentul și o să lăsăm totul baltă. Să se descurce singuri. Puteți face ceva în acest sens?

— Habar n-am, mărturisi Hamilton. În acest moment, teroriștii și ministrul sechestrat trebuie că se află deja în mâna KGB-ului sau sunt morți. Cât despre agentul nostru, nu știu ce soartă o fi avut. Nu i-am spus adevărul.

Doar fusese un *understatement*.

— Faceți totuși ceva! urlă în telefon David Ham. Și dacă este prea târziu, trimiteți o declarație solemnă de protest. Să-și ia angajamentul că nu-i vor judeca pe acești tipi cu prea mare severitate. Altfel, Președintele va fi foc de supărare...

— Dar KGB-ul de aici?

— Cu siguranță că nu este la curent cu cele întâmplate.

— Voi vedea ce se mai poate face.

George Hamilton puse telefonul în furcă, simțindu-se

deodată perfect treaz. Își luă haina din birou și coborî scara într-o stare de mare agitație. Simțea că-i ia foc creierul. Primul lucru de făcut era să meargă la locul întâlnirii. După aceea, dacă ar fi fost prea târziu, la sediul Serviciilor maghiare. Sau la Ambasada URSS ca să-l întâlnească pe colonelul Antonov. Și să încerce să negocieze cu el...

Inima îi bătea nebunește când urcă la volanul Buickului său. În clipa în care demară, auzi în spate un sunet de claxon și aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Simți atunci cum un uriaș val de bucurie îi inundă sufletul. Era mașina agentului lor. Cel puțin acesta era salvat. Americanul sări cât putu de repede din mașină și se repezi la vehiculul care tocmai se oprise în spatele mașinii sale.

Șoferul celeilalte mașini coborî geamul. George Hamilton avu timp să vadă doi ochi aurii, striați cu vinișoare verzi și lipsiți aproape total de orice expresie, de parcă ar fi fost acoperiți de o peliculă de gheață. Apoi o voce tăioasă îi izbi auzul.

— Vă duceți să vă primiți recompensa, *Mr.* Hamilton?

George Hamilton nu avu timp să răspundă. El văzu brațul drept al lui Malko întins către el, ținând un revolver automat. Într-o fracțiune de secundă, avea să moară. Se auzi o explozie asurzitoare, iar el se dădu instinctiv înapoi.

* * *

Malko apăsă pe trăgaciul revolverului Mauser fără nici un fel de remușcări. Cineva trebuia să plătească. George Hamilton îl mințise de mai multe ori, în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor minciunilor sale. Nu ar fi fost decât un mort în plus. Detonația îi asurzi, cu mult mai mult decât era normal. Avu impresia că brațul drept îi este smuls. Își privi mâna, mirat că o mai vede întreagă. Nu simțea nimic. Dimpotrivă, Mauserul părea ca demontat. Nu mai avea nici culasă și nici țeavă!

George Hamilton, aflat de cealaltă parte a portierei, îl privea năuc.

Malko realiză brusc că glonțul explodase pe țeava armei, proiectând culasa înapoi. Dacă ar fi ținut arma în mod normal, adică direct în față, acea culasă l-ar fi izbit în plin piept sau în față, omorându-l, sau rănindu-l grav... El se întoarse și văzu că

bancheta de lângă el era grav sfâșiată. Acolo se înfundaseră schijele armei...

Revăzu cu ochii minții zâmbetul colonelului KGB din clipa în care-i dăruise Mauserul. Dacă Malko l-ar fi folosit împotriva lui, s-ar fi sinucis. Era vorba de o lovitură extrem de vicioasă. Mâna sa își revenise din amorțeală dar îl durea cumplit. Mirosul puternic de cordită arsă îi ardea nările. Aruncă în mașină ceea ce mai rămăsese din revolver. Degetele începuseră să i se umfle.

George Hamilton, transformat în stană de piatră, spuse bâlbâindu-se:

— Dar ce v-a apucat? Ce s-a întâmplat? Ați înnebunit?

În culmea furiei, Malko sări din mașină și-l îmbrânci pe american pe trotuarul din fața ambasadei.

— Nu, nu sunt nebun și chiar am vrut să vă zbor creierii. Regret din inimă că arma a fost sabotată. Altfel nu ați mai fi avut capul pe umeri... Veniți, n-are sens să ne oprim aici. Precis că detonația a fost auzită.

George Hamilton se lăsă condus. Scărpinându-se în barbă, se simțea depășit de evenimente și nu reușea încă să realizeze faptul că tocmai scăpase de la moarte. Abia când se văzu lângă ascensor, spuse cu o voce slabă:

— Tocmai veneam să vă caut. Operațiunea a fost decomandată. Nu mai trebuie să-i predăm pe disidenți rușilor. Washingtonul a... Rușii ne-au tras pe sfoară... Am primit de la Viena ordin ca să...

Acum era rândul lui Malko să nu mai înțeleagă nimic. Așadar, rușii se puseseră de acord cu americanii ca să-l prindă și să l predea pe János Tóth KGB-ului. Nu se înșelase. Dar de ce își schimbaseră hotărârea? El îl împinse pe șeful Centralei CIA în ascensor și închise ușa.

— Acum este prea târziu. Trebuia să vă treziți cu o oră mai devreme.

— Au fost luați de agenții KGB?

— Nu știu, spuse Malko. Poate că sunt răniți sau morți, poate că au reușit să fugă. Cât despre mine, știu că am tras și în agenții KGB sau MVA și că i-am nimerit pe mulți dintre ei. Este inutil să mai adaug că acum nu mai sunt *persona grata*. Există riscul de a rămâne pe timp nelimitat în această ambasadă.

Cardinalul Mindszenty rămăsese acolo cincisprezece ani bunicei.

George Hamilton asculta vorbele lui Malko, îngrozit de-a binelea. Lucrurile stăteau şi mai prost decât îşi închipuise. Acum toată lumea va fi furioasă. Disidenţii, ruşii, ungurii şi americanii. Halal succes, într-adevăr! El îşi aduse aminte de deviza secretă a celor din CIA : *„Cover your ass"* . [1] Acum era momentul să o pună în practică.

— Eu nu am nici o vină, am ascultat doar de ordinele primite, spuse el.

— Este exact ce a afirmat şi Herman Goering la procesul de la Nüremberg şi tot a fost spânzurat, zise Malko sarcastic.

Hamilton păru să nu aprecieze această comparaţie. Cei doi urcară în birou şi, imediat, Susan telefonă la Viena. Când obţinu legătura, George Hamilton dădu un raport complet asupra situaţiei.

Şeful Centralei din Viena păru mai degrabă uşurat.

— Prinţul Malko este acolo? Bine, acesta-i lucrul principal. Nu trebuie să ne mai ocupăm de restul. O să aranjăm noi cumva cu KGB-ul. La urma urmelor, doar ei au pus la cale această afacere murdară. Opriţi-l pe prinţ la ambasadă până la noi ordine. Nu vrem să i se întâmple ceva: lar ceilalţi n-au decât să se descurce între ei. Oricum, doar nu vom aduce la noi un ministru sovietic. De când cu evenimentele din Teheran... m-am săturat până-n gât de poveştile astea cu ostatici. Aţi înţeles?

— Am înţeles, spuse Hamilton cu o uşurare imensă în glas.

El închise telefonul şi-i transmise lui Malko mesajul primit. Răpirea ministrului sovietic de către un grup de disidenţi unguri nu era treaba lor, atât timp cât nu americanii erau responsabili de treaba asta. Desigur că CIA avea toată simpatia pentru cei care reuşiseră să ducă la capăt o acţiune atât de grea, însă nu aveau nici un motiv să şi-o manifeste pe faţă.

Prinţul Malko putea să aibă încredere în Centrala de la Viena, care îl va ajuta să plece cât mai repede din Ungaria. Era doar o chestiune de negociere.

— Acum sunteţi mulţumit? îl întrebă George Hamilton, care simţea cu norii s-au mai împrăştiat.

— Nu, făcu rece Malko.

---

1. CYA : Asigură-ţi spatele (n.t.)

— De ce? Din cauză că va trebui să mai stați puțin la noi? O să aveți cărți de citit și cu siguranță că nu va dura prea mult. Aici sunteți doar între prieteni.

— Mă lipsesc bucuros de așa prieteni, răspunse Malko fără nici un fel de menajament. Eu mă simt angajat față de János Tóth. Din cauza voastră l-am mințit și acum nu vreau să-l abandonez.

Nu vru să-i mai pomenească de femeia care îl aștepta și acum în camera 707 a hotelului *Gellért*. Chiar și fără ea, ar fi reacționat în același mod.

— Ce vreți să spuneți?

Malko întinse mâna stângă. Dreapta, paralizată de durere, era deja umflată până la încheietura mâinii.

— Dați-mi cheile mașinii dumneavoastră și o armă care să funcționeze. Voi încerca să-i găsesc și să-i scot din această țară. Chiar și fără ajutorul dumneavoastră.

Capitolul XVII

George Hamilton îl privea pe Malko ca și cum acesta ar fi debitat o obscenitate îngrozitoare. Ziua asta era cu adevărat teribilă! El se lăsă să cadă în fotoliu și își trecu nervos mâna prin păr. Se jură în sinea lui să părăsească CIA cât mai curând posibil. Ochii aurii străbătuți de firișoare verzi îl fixau cu o putere de fascinație incredibilă. Parcă era o cobră care își paralizează prada. El era iepurașul... Își dădu seama că mâinile îi tremurau. Acest om ar fi putut să-l ucidă. Un singur gând îl obseda acum: să scape. Dar în punctul în care se afla...

Malko repetă cu o voce glacială:

— Unde sunt cheile?

— Sunt în mașină, se bâlbâi americanul cu o voce abia auzită. Dar, pentru numele lui Dumnezeu...

— Mai am nevoie și de o armă.

George Hamilton clătină din cap.

— Nu am nici una. Doar pușcașii marini sunt înarmați, dar ei nu ne-ar da.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Malko înconjură biroul și începu să tragă de toate sertarele. Nu găsi însă nimic. Americanul îl privea stupefiat. Malko se lovi în braț de colțul unui dulap și scoase un țipăt de durere. Acum nu mai putea să-și miște nici un deget și mâna îl durea chiar și la simpla ei atingere.

— Sunteți nebun de legat, șopti Hamilton. Ar trebui să vă îngrijiți.

Malko se scuturâ. I se învârtea capul și durerea îi provoca o stare de vomă.

— Mai trebuie să faceți ceva pentru mine, zise el. Trimiteți

imediat un telex la Langley, la Divizia Operațiuni, în atenția lui David Wise, *Deputy Director*. Faceți un raport al situației, în cazul în care el nu este la curent. Precizați că eu îmi voi continua misiunea și că am intenția să-i scot din țară pe János Tóth, pe complicii săi și poate pe ministrul sovietic. Asta pentru că m-am angajat față de ei să fac acest lucru. Și mai există o persoană care m-a ajutat și care își va pierde viața în cazul în care eu îmi iau tălpășița. David Wise mă cunoaște perfect și mă va înțelege. Nu știu dacă am sorți de izbândă. Trimiteți telexul și întrebați-l dacă sunteți autorizat să mă ajutați. Vă voi suna mai târziu să-mi comunicați rezultatul.

— Sunteți complet nebun, făcu americanul cu o voce slabă. O să vă vâneze ca pe un iepure... Încotro mergeți?

— Habar n-am, mărturisi Malko.

El traversă biroul, ieși trântind ușa în urma lui și se repezi pe scări în jos. Era atât de furios, încât nu mai judeca. Îi părea doar rău că nu are o armă. Mâna dreaptă nu îl mai asculta deloc. Era umflată și îl durea îngrozitor.

Buickul lui George Hamilton era parcat în fața ambasadei. Malko se strecură la volan. Zgomotul motorului de mare putere îl mai liniști puțin. Cel puțin, placa de înmatriculare CD îl va feri de controalele de rutină... El ocoli piața, apoi vră la dreapta pe strada Arany, ce se afla pe țărmul Dunării. În primul rând, avea să o recupereze pe Ilonka. Tânăra unguroaică trebuia să fie moartă de frică și Malko nu putea să-i telefoneze. Doar ea ar mai fi putut fi în stare să-l găsească pe János Tóth, dacă acest lucru era posibil.

Pătrunzând în circulația de pe József-Attila, el își spuse că KGB-ul trebuia să fie deja pe urmele sale. Colonelul Antonov nu putea să stea cu mâinile în sân.

* * *

— Intrați, strigă Mate Balázs.

Silueta masivă a colonelului Antonov apăru în cadrul ușii. Rusul căzu pe unul din scaune, care scârțâi sub povara lui. Își îndepărtă cu mâna șuvița de păr care îi căzuse pe fruntea îngustă. Șeful Serviciilor maghiare îl privea un un amestec de

ură și dispreț. Din cauza acestui imbecil, situația era acum disperată. Rusul își pierduse toată trufia.

— Doi dintre oamenii mei sunt morți, spuse el. Alți trei sunt grav răniți. Unul are în cap un glonț care nu poate fi extras.

Mate Balázs ridică din umeri.

— Sunt dezolat, colonele, dar nu-mi asum nici o responsabilitate pentru acest incident. Dumneavoastră ați decis să acționați de unul singur împreună cu americanii, iar aceștia v-au tras pe sfoară. Dacă oamenii mei care cunosc bine orașul ar fi montat operațiunea de urmărire, nu i-ar fi lăsat pe vinovați să le scape din ochi. Noi dispuneam de posibilitatea de a-i prinde pe toți vii. Avem grenade care orbesc... Având în vedere gravitatea situației de față, am făcut deja un raport către Janos Kádár, în legătură cu ultimele evenimente.

— I-ați găsit? întrebă colonelul, însuflețit de speranță.

Era ora șapte și el venea direct de la biroul său, unde agitația era maximă. Generalul Rotov îl prevenise că dacă nu-i găsea pe fugari, putea să-și ia adio de la cariera sa în KGB.

— Nu, nu am găsit nici măcar o urmă, zise Mate Balázs. Potrivit spuselor martorilor, au un om rănit grav și mașina lor este ciuruită de gloanțe. N-am putut să dăm însă de urma ei. După cum au reușit să se facă nevăzuți, presupun că au o ascunzătoare sigură. Dar s-ar putea să aibă nevoie de un doctor...

— Ce știți despre agentul americanilor?

— Credem că s-a refugiat la Ambasada americană. Mașina lui este parcată acolo. Nu cred că este atât de dement încât să-i ardă de o plimbare prin oraș, căci l-am aresta imediat.

Ochii colonelului aruncau scântei.

— Dacă puneți mâna pe el, vă ordon să mă anunțați imediat. Voi face ca să fie imediat extrădat Uniunii Sovietice pentru crimele comise. A tras în oamenii mei.

Ungurul ridică iar din umeri.

— Ar fi mai nimerit să-i găsim mai întâi pe ceilalți. Mă îngrijorează mult soarta ministrului Suslov. Poate că s-au hotărât să-l lichideze imediat după acest eveniment. Ar fi fost mai bine dacă l-am fi găsit mai devreme... Acum trecem prin sită toată Budapesta. Unde pot să vă găsesc?

— Mă întorc la birou.Trebuie să fac un raport pentru superiorii mei.

Mate Balázs reuși să rămână indiferent. Avea să scape în curând de colonelul Antonov. Sovieticii nu iertau niciodată acest gen de eșec.

— Atunci vă doresc mult noroc, îi zise el.

Colonelul Antonov ieși din birou, adus de spate. Nu își făcea nici un fel de iluzii. "Organele" de securitate nu-l vor ierta că i-a lăsat să-i scape printre degete pe agentul americanilor și pe teroriști. Brusc, se gândi dacă nu ar fi mai bine pentru el să o șteargă în Vest. Cunoștea destule lucruri ca să fie suficient de interesant în ochii unui serviciu occidental... El se urcă în mașină gândindu-se la acest lucru.

Mate Balázs observa Mercedesul de la fereastră. Îndată ce îl văzu că dispare, se întoarse la biroul său și apăsă pe butonul soneriei. Gyula, adjunctul său, își făcu apariția.

— Ai vreo noutate?

— Nu, *Balázs Elvtárs*, spuse simplu adjunctul. În afară de o poveste amuzantă, nu am nimic nou. Micuța prietenă a lui Halpern Ferenc a dispărut și el ne cere să o căutăm. Este convins că se ascunde în oraș împreună cu amantul ei. Tipul vrea să o omoare...

Ferenc Halpern era șeful de cabinet al ministrului de Interne. Era un tip sangvin, gelos ca un cazac. Mate Balázs părea că nu-și crede urechilor.

— S-o găsești imediat, Gyula, zise el. Pune toți oamenii de care dispui să o caute...

Gyula Rákos se uită la șeful său ca la un nebun... Acesta nu avea obiceiul să-și folosească agenții doar pentru că să-i facă plăcere unui *"aparatcik"*. Văzându-i stupoarea, Mate Balázs adăugă:

— Există un element pe care îl ignori, Gyula. Și anume, că agentul americanilor o cunoaște foarte bine pe femeiușca asta. Au fost văzuți împreună de mai multe ori. Am aflat că a fost amanta lui în Vest...

Mate Balázs se opri. Totul se potrivea. Era exact pista de care avea nevoie. Lucrul acesta explica ușurința cu care agentul CIA se descurcase în Budapesta.

— Trebuie să o găsești cu orice preț, repetă el. Cercetați printre oamenii din anturajul ei: personalul, oamenii de la locul de muncă, orice. Controlați toate magazinele și toate locurile unde obișnuia să meargă.

— Am plecat, zise Gyula Rákos.

El ieși din birou, iar Mate Balázs își umplu pipa într-o stare de mare surescitare. Dacă reușea să-i prindă pe fugari și să-i ducă pe tavă la Moscova, victoria lui asupra colonelului Antonov ar fi fost totală. Iar rușii nu ar mai fi avut nici un motiv ca să strângă lațul în jurul Ungariei.

* * *

Malko trecuse deja de două ori prin fața hotelului *Gellért* încercând să depisteze o eventuală urmărire. Nu văzu nici o mașină suspectă, dar putea fi cineva ascuns în hol. Îi era imposibil să o prevină pe Ilonka. Trebuia să meargă la ea. El parcă mașina la o extremitate a parchingului și intră în hotel. În fiecare secundă, se aștepta ca cineva să-i pună o mână pe umăr. Abia în ascensor respiră mai ușurat. Culoarul de la etajul șapte era pustiu. Se îndreptă repede către camera cu numărul 707 și bătu la ușă, cu inima bătând puternic. Liniște. Bătu din nou și simți o prezență în spatele ușii. Cu gura lipită de ușă, el spuse în șoaptă:

— Ilonka, sunt eu, Malko.

Imediat ușa se deschise și Ilonka Ungvár i se aruncă în brațe plângând. Era aproape de nerecunoscut, cu părul strâns într-un coc, cu fața trasă și cu cearcăne negre în jurul ochilor.

— Tocmai mă pregăteam să plec, murmură ea. Credeam că ai murit.

Geanta ei era pregătită lângă ieșire. Malko îi povesti pe scurt ce se întâmplase. Ilonka îl asculta îngrozită.

— Unde au plecat oare? întrebă el.

— Nu știu, făcu Ilonka. Nu știu nimic despre acest Tóth. Trebuie să mă gândesc. Mai are și alte persoane cu el. Szüszi nu poate să se întoarcă la ea acasă. O, nu știu ce să zic... De astă dată, mă tem că nu pot să te ajut. Mi-e frică.

Malko se așeză. Mâna îl durea din ce în ce mai mult,

provocându-i o senzație de leșin. Dacă KGB nu sosise încă aici, însemna că ascunzătoarea era încă bună. Cel puțin pentru moment. Nu avea nici un sens să pornească la întâmplare prin Budapesta. Putea fi oprit de vreun baraj.

— Să ne gândim puțin, zise el. Cunoști vreun doctor care să vină să-mi vadă brațul și să-mi calmeze puțin durerile?

— Cred că da.

Ea se repezi la telefon, ceru o linie și urmă o lungă conversație în ungurește. După ce puse telefonul în furcă, ea spuse radioasă:

— Într-o jumătate de oră, doctorul va fi aici. Până atunci, odihnește-te puțin.

El se lăsă condus până la pat și se lungi în el. Afară, furtuna se întețise. Malko se gândi la János Tóth, care probabil că rătăcea încă prin Budapesta dacă nu cumva căzuse în mâinile urmăritorilor săi. Și toate astea, din cauza prostiei sale. În picioare lângă pat, Ilonka îl privea cu tandrețe.

— Sunt sigură că lucrurile se vor aranja, zise ea.

Avea într-adevăr un moral de fier.

* * *

— În primul rând, aveți nevoie de odihnă. Iar mâine vă voi face o a doua injecție, zise doctorul. Sunt sigur că nu aveți nimic rupt, deși nu ar strica să faceți o radiografie imediat cum veți avea posibilitatea.

Malko își privi brațul bandajat. Grație xilocainei, nu mai simțea nici o durere. Prietenul Ilonkăi, un bătrân medic generalist, nu-i pusese nici o întrebare. Se mulțumise să-i pipăie oasele și articulațiile ca să vadă cât de mari sunt prejudiciile. Nu vru să primească nici un ban. El îi zâmbi lui Malko.

— Ați avut noroc că m-ați găsit. Trebuia să plec la Sofia, la un congres, dar nu am putut. Aerportul este închis din cauza timpului nefavorabil.

Malko tresări.

— Sunteți sigur de asta?

— Absolut sigur, confirmă medicul. Am telefonat înainte de

a veni aici. Nu există nici o șansă ca să fie deschis până mâine dimineață.

— Vă mulțumesc, spuse Malko.

Ilonka îl conduse pe doctor până la ușă. Cele două ore de odihnă o făcuseră să se simtă ceva mai bine. Malko se uita la ea cu ochi strălucitori.

— Știu acum unde ne putem adăposti, îi spuse el.

— Unde?

— În apartamentul de pe Otober-6 Utka. Dacă nu aterizează nici un avion, înseamnă că nu există riscul ca proprietăreasa să se întoarcă în seara asta. Dimpotrivă, poate că János Tóth a avut aceeași idee... Să mergem.

El se felicită că nu-i dezvăluise lui George Hamilton adresa unde se ascundea János Tóth.

* * *

Malko și Ilonka Ungvár se amestecaseră în mulțimea aflată în hol. În parching nu era nimeni. Ajunseseră aproape la Buick, când o voce de femeie se auzi în spatele lor.

— *Nagyságos asszony !*[1]

Ei se răsuciră deodată. O femeie alerga după ei.

— Dar este Sonia, exclamă Ilonka. Ce caută aici?

Malko simți ca un duș înghețat. Cu toată agitația, uitase de cameristă.

— Veniți repede! strigă el.

O trase către mașină. Plângând, Sonia se urcă lângă stăpâna ei. Printre sughițuri, spunea ceva ce Malko nu putea înțelege.

— A venit poliția, îi traduse Ilonka. Au interogat-o ca să afle unde sunt. Dar ea s-a jurat că nu știe nimic. S-a speriat groaznic. Au amenințat-o cu pușcăria!

— Și ce s-a mai întâmplat după aceea ? întrebă Malko deschizând portiera mașinii.

— Au lăsat-o să plece. Ea a vrut să mă prevină imediat.

— Dumnezeule! Înseamnă că ne-au dat de urmă.

---

1. *Ce bine că vă văd, stăpână! (n.a.)*

Era o șmecherie veche de când lumea. Ilonka înțelese. Strigă ceva subretei sale care rămase în mijlocul parcării, plângând cu lacrimi amare.

Malko demară cu brutalitate, parcurse zece metri și se trezi nas în nas cu un Fiat cenușiu cu patru bărbați la bord. Era inutil să se întrebe cine erau și ce căutau acolo Îi era imposibil să dea înapoi, căci veneau din urmă alte mașini. Deasemenea era imposibil să fugă pe jos.

Într-o fracțiune de secundă, Malko băgă mașina în marșarier și parcurse zece metri. Apoi își luă avânt și țâșni înainte cu toată viteza. Cu mâinile încleștate de volan, el viză parte din față a mașinii poliției și o izbi cu treizeci de kilometri la oră, într-un zgomot asurzitor de tăblărie. Greaua bară de protecție a Buickului îi proteja perfect calandrul. El intră ca în mămăligă în botul Fiatului, sfărâmându-l și proiectând biata mașină la mai mulți metri în spate. Fu ceva în genul efectului "bilei de biliard". Cam ametit din pricina șocului, Malko vru să accelereze, motorul mugi, dar mașina nu se mișcă din loc. O sudoare înghețată începu să-i inunde spinarea. Dacă cutia de viteze era spartă, erau pierduți. Ilonka țipă. Mașina poliției fusese proiectată în zid, dar nimeni nu ieșea din ea. Malko își dădu seama la timp că, din cauza șocului, mașina ieșise din viteză. El o băgă din nou în viteză și porni, îndreptându-se către Müegyetem Rakpart, marea arteră ce se întindea de-a lungul Dunării. În timp ce se îndepărta, reușise să zărească un bărbat ce agita o armă și un altul care încerca să se dea jos din mașina avariată.

Trei sute de metri mai departe, el se angajă în direcția Budei, pierzându-se în traficul de pe Ferenk-Körut. Ilonka plângea, cu fața îngropată în mâini. Malko îi mângâie ceafa cu mâna rănită și amorțită.

— Nu-i nimic, am reușit să scăpăm.

El avea un răgaz extrem de mic. Acum, ungurii știau în ce mașină se află, așa că era nevoit să o abandoneze cât mai curând posibil. Cercul se strângea din ce în ce mai mult în jurul său. O clipă se simți ispitit să-l abandoneze pe János Tóth și să aleagă soluția cea mai ușoară. Adică să se întoarcă la

ambasadă. Dar cunoștea birocrația americană. Tânăra femeie nu făcea parte din nici un fel de serviciu. Niciodată CIA nu va accepta să o ajute să iasă din țară. În Vietnam, CIA își lăsase baltă propriii ei agenți.

Chiar în cazul în care nu îl regăsea pe János Tóth, putea să mai reziste până a doua zi. Atunci putea să se întâlnească cu palestinianul și să încerce să-i folosească filiera. Cu condiția ca ziariștii să nu scoată un cuvânt despre incidentul petrecut.

Vremea era oribilă. O ploaie torențială întuneca zările, inundând parbrizul. Norii negrii făceau ca vizibilitatea să fie destul de redusă, dar asta era în avantajul lui Malko.

— Ce ne facem dacă nu găsim pe nimeni acolo? întrebă deodată Ilonka.

— O să reușim noi cumva să pătrundem înăuntru, zise Malko. Trebuie însă să lăsăm mașina mai departe, ca să nu ne repereze cineva.

— Nu, făcu Ilonka. Mai bine s-o lăsăm în fața Ambasadei americane. Vor crede că te-ai întors acolo.

— S-ar putea ca locul să fie supravegheat.

În cele din urmă, se deciseră să lase mașina în Aradi Utca, o străduță liniștită din cartierul rezidențial. Apoi porniră mergând pe jos pe Nepköztársaság. Nu se vedea nici un pieton, iar ploaia se întețise și mai mult. Cei doi urcară încovoiați trista străduță Oktober-Utca și intrară în clădirea de la numărul 26. În curte erau parcate câteva mașini. Nici una nu era a lui János Tóth...

Malko începu să urce scările. Cu fiecare treaptă, simțea cum teama îl cuprinde din ce în ce mai tare. Oare ce îl aștepta acolo, sus? Dacă KGB-ul reușise să găsească apartamentul și le întinsese o cursă? Chiar dacă János Tóth avusese aceeași idee ca și el, cu siguranță că nu mai nutrea aceleași sentimente față de persoana lui...

Erau acum pe palier. Galeria exterioară ce făcea ocolul imobilului era pustie. Din spatele unor ferestre se putea vedea lumină, dar apartamentul teroriștilor părea scufundat în întuneric. Așadar, stăpâna nu se întorsese încă.

— Așteaptă-mă aici, zise Malko. Dacă pățesc ceva, salvează-te și cere azil la Ambasada Statelor Unite.

Ei se îmbrățișară repede, apoi Malko pătrunse în galerie.

Apoi bătu la ușă. Nu primi nici un răspuns. Atunci el se aplecă spre fereastră, încercând să privească în interior. Putea fi observat dinăuntru. Lovi ușor geamul ca să-i probeze rezistența. Tocmai voia să-l spargă, când un scârțâit îl făcu să se întoarcă.

Ușa se deschisese. János Tóth stătea în prag, îndreptând un ditamai revolverul către el. Nu avea ochelarii puși, iar ochii săi albaștri de miop îi dădeau un aer insolit.

Malko rămase nemișcat. Își dădea seama că în fața sa avea un om nebun.

Capitolul XVIII

— *Szervusz!* făcu ungurul. Nu vă mai aşteptam...

Glasul îi era încărcat cu ironie, dar ochii lui albaştri aveau o strălucire periculoasă. Malko simţi că János Tóth era într-o stare în care putea să fie capabil de orice. Risca să se lase omorât de un om pe care venise să-l salveze. Înfruntarea dintre ei se prelungea. Ea fu întreruptă de sosirea Ilonkăi Ungvár. Privirea ungurului se aţinti asupra ei.

— Nu mai lipsesc decât prietenii dumneavoastră din KGB, zise el. Unde sunt? Sau aşteaptă jos?

— Nu vorbiţi prostii, zise Malko. Suntem şi aşa destul de tracasaţi. M-am gândit că aţi avut aceeaşi idee ca şi noi. Din cauza timpului nefavorabil...

— Avem puţin noroc, oftă ungurul. Avionul de la Moscova nu va putea sosi decât mâine. Dar asta nu va schimba mare lucru.

— Poate că..., începu să spună Malko.

— Intraţi, ordonă Tóth cu o voce uscată. Ne-aţi trădat de două ori, dar nu veţi mai reuşi şi a treia oară, vă asigur de acest lucru...

Malko şi Ilonka intrară în apartament. Imediat, ungurul încuie uşa după ei. Înăuntru domnea o căldură înăbuşitoare ce contrasta puternic cu frigul de afară.

JánosTóth, fără să dea drumul revolverului, îi împinse în camera cea mai mare. Szüszi Sibrik fuma pe un scaun în faţa mesei pe care era aşezată o puşcă mitralieră şi mai multe încărcătoare. Ilonka Ungvár o interpelă în ungureşte, dar ea îi răspunse printr-o frază scurtă şi tăioasă.

— Unde este tânărul de la volan? întrebă Malko.

— Este mort, făcu Tóth.

—Dar ministrul?

— El este aici.

Ungurul dădu o draperie la o parte și lăsă să se vadă o cămăruță plină cu instrumente muzicale. Un bărbat era întins pe o pătură, chiar pe podea. Avea fața cenușie și ochii închiși. Malko crezu că este mort. Era Valeri Ilici Suslov, ministrul de Interne al Uniunii Sovietice.

— Este rănit?

— Este pe moarte, spuse simplu János Tóth. Desfaceți-i paltonul.

Malko îngenunche și desfăcu paltonul rusului. Un miros fad de sânge îi izbi nările. Pântecele bărbatului era ca un burete însângerat. Între pantalon și piele era un prosop împăturit, înmuiat în sânge.

— Cum s-a întâmplat?

— Ticăloșii au tras în mașină, explică János Tóth. El se afla în portbagaj și a fost nimerit de mai multe gloanțe.

— Dar cum de ați putut să-l aduceți până aici sus?

— Nu știu, mărturisi ungurul. Am tras mașina chiar la intrare. Atunci încă mai putea să meargă. L-am ajutat eu și Szüszi. Apoi ea s-a dus să parcheze mașina mai departe de aici. Cu cadavrul lui Nagy înăuntru. El a murit aproape imediat.

— Rusul va muri dacă nu este dus la un spital, remarcă Malko. De ce nu-l lăsați undeva?

Prezența ministrului sovietic nu putea decât să le agraveze situația. În plus, dacă rușii îl găseau, ar mai fi slăbit puțin cercetările. János Tóth îl scoase din cămăruță cu o expresie furioasă.

— Niciodată! zise el. Nu le voi face bucuria asta. Oricum, nu mai am nici o speranță. Mâine, va sosi mătușa lui Nagy, care ne va denunța imediat, dar voi avea grijă să-mi vând foarte scump pielea... Mai am încă destule arme și muniții, datorită prietenului meu Ferenszi. Probabil că este mândru de mine acolo unde se află acum.

— Prietenul dumneavoastră Ferenszi era un agent dublu, zise Malko, profitând de ocazie. V-a manipulat ca să acționați cum au vrut sovieticii. A fost asasinat de ei ca să nu descoperiți adevărul.

Ochii albaștri ai lui János Tóth aruncau fulgere. El îndreptă arma către Malko și strigă:

— Asta-i o minciună sfruntată! Ferenszi Benedek era un patriot adevărat. Ticăloșii din CIA l-au trădat. Poate că tot ei

l-au și ucis. Ce motiv ar fi avut rușii să-și răpească propriul ministru? Credeți că cei din KGB doar se prefac că mă caută?

Chipul îi era schimonosit de ură.

— V-ați întors aici căci doriți să mă trădați! Sunteți un nemernic vândut rușilor!

Ungurul făcuse spume la gură. Malko se afurisi că vorbise. Tóth îi înfigea cu brutalitate pistolul în gât.

— La pământ sau vă ucid! Repede!

Malko trebui să se supună. În starea în care se afla, ungurul ar fi fost capabil să-l ucidă pe loc. Szüszi Sibrik se apropie de ei. El nu văzu venind lovitura bastonului de cauciuc dur, un *„gummy"*. Lovit la baza urechii drepte, Malko simți o lumină orbitoare, auzi țipătul scos de Ilonka și își pierdu cunoștința.

* * *

Căldura sufocantă îl trezi pe Malko din leșin. Se simțea ca un pui pus într-un cuptor. Deschise ochii și văzu că se află în camera ce mare, direct pe podeaua goală, în apropiere de enorma sobă din faianță albastră, care se înălța până la plafon. Avea mâinile și picioarele legate cu un fir de nailon care îi pătrundea în carne.

Ușa se deschise și în prag își făcu apariția János Tóth, numai în cămașă, cu mânecile suflecate, cu pistolul băgat la brâu, șchiopătând din cauza protezei.

— Ce v-a apucat? îl întrebă Malko. Dezlegați-mă! V-am spus adevărul. Ferenzsi Benedek era un trădător și...

— Trădător sunteți dumneavoastră, îl întrerupse ungurul. Nu știți cum să terminați mai repede.

— Întrebați-o și pe Ilonka, ea...

— Ungvár Ilonka este o femeie îndrăgostită, de aceea crede tot ce îi spuneți. MVA se preface că vă caută, dar eu am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat astăzi. Rușii nu au tras deloc în dumneavoastră în fața muzeului. Pentru că erați unul de-ai lor...

— Nu-i adevărat!

János Tóth înălță din umeri. Vocea sa reflecta o stare de excitație cu greu ascunsă și asta îl alarmă pe Malko.

— Oricum, nimic nu mai are importanță, continuă ungurul. Mâine va trebui să părăsesc acest apartament... Nu știu dacă

voi putea să ies din Ungaria, dar înainte de asta vreau să-mi reglez toate socotelile.

— Ce veți face cu mașina?

— Este închiriată și plătită în avans. Acum este abandonată departe de aici.

— Ce aveți de gând să faceți cu ministrul și cu mine? Și unde este acum Ilonka?

— Am încuiat-o în camera de alături, care nu are ferestre, spuse János. Când voi fi gata de plecare, o să-i dau drumul. Se va descurca ea cumva ca să plece în Vest. Oricum, nu mai poate rămâne aici, din cauza amantului ei și a dumneavoastră.

— Cum rămâne cu Suslov și cu mine?

— Vă voi ucide pe amândoi, zise cu simplitate ungurul. Întotdeauna am spus că-l voi ucide pe ministrul de Interne dacă americanii nu-l vor lua. Cât despre dumneavoastră, doar știți că v-am prevenit de la început. Vă meritați moartea cu prisosință...

* * *

Malko încercă să întâlnească privirea ochilor albaștri, ascunși în spatele lentilelor groase. Ungurul nu glumea. El se apropie de soba imensă și deschise portița. În cameră pufni un val de căldură.

— Dacă ministrul moare, zise brusc Tóth, am de gând să-i ard cadavrul în soba asta. Așa, nimeni nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu el. Sovieticii vor crede că l-ați recuperat...

El izbucni într-un hohot de râs dement. Malko nu îndrăzni să scoată nici un cuvânt. Ungurul își pierduse mințile. Se afla în mâinile unui nebun periculos. Asta era tot ce-i mai lipsea acum!

Ungurul traversă încăperea și-intră în cămăruța în care agoniza rusul. Când rămase singur, Malko încercă să-și desfacă legăturile, dar Tóth folosise corzi de pian foarte tari, care îi intraseră deja în carne. Îi fu imposibil să facă ceva.

Peste câteva minute, ungurul ieși de după cortină. Îl târa de subsuori pe Valeri Ilici Suslov. El se opri lângă Malko și spuse:

— E mort. Nu mai trebuie să-l execut eu.

— Ce aveți de gând să faceți acum?

— Vreau să-l tai bucățele și să-l ard, făcu liniștit János Tóth. Numai așa voi putea să-l bag în sobă. În tinerețe am fost măcelar, așa că știu să folosesc cuțitul.

Malko preferă să nu răspundă. Aventura sa se termina într-un coşmar. Ungurul apucă iar sinistra povară, traversă din nou încăperea şi dispăru în baie. După un sfert de oră apăru iar ţinând în mâini o minge înfăşurată într-un prosop plin de sânge. Deschise portiţa sobei şi aruncă obiectul în flăcări. Apoi închise portiţa şi îl fixă pe Malko. Privirea îi era rătăcită.

— Era capul lui Valeri Ilici Suslov. Pare să ardă foarte bine. În curând va urma şi restul. În două ore se va termina totul... Apoi voi stinge focul, voi scoate oasele, iar Szüszi le va arunca la noapte în Dunăre. Mâine dimineaţă, înainte să plecăm, vă voi trage un glonţ în cap.

Malko nu îndrăzni să pronunţe numele Ilonkăi. Era sigur că ungurul nu spusese adevărul cu privire la ea. Era obligat să o ucidă ca să nu mai rămână în viaţă nici un martor la ce i se întâmplase ministrului sovietic: „Este cu adevărat nebun" îşi spuse el. Focul duduia în sobă de toată frumuseţea. Ungurul dispăru din nou. Desigur că pusese cadavrul în cadă ca să nu umple totul cu sânge. După un timp, apăru din nou cu un pachet înfăşurat într-o cămaşă însângerată. Părea să fie un braţ, tăiat de la umăr. El îl băgă în sobă ca şi cum ar fi fost vorba de un buştean. Ungurul îşi şterse sudoarea ce-i şiroia pe frunte şi spuse:

— Am fost deportat la viaţa mea. Am văzut trupuri arzând zi şi noapte. Eu le duceam la crematoriu. Puţini dintre noi au supravieţuit acelor timpuri.

Malko încercă să-şi reprime senzaţia de greaţă. Când ungurul va termina de ciopârţit leşul, urma să se ocupe de el.

* * *

Szüszi Sibrik se lăsă să cadă pe un scaun în faţa lui Malko şi îl apostrofă:

— Ne-aţi trădat! Acum, vedeţi ce se întâmplă. Este oribil. János a înnebunit. Nu ne vom mai putea salva. Şi asta doar din cauza dumneavoastră... Are dreptate să vă ucidă.

Era aproape ora unsprezece noaptea. Tóth îşi terminase de mult sinistra îndeletnicire. Resturile lui Valeri Ilici Suslov tocmai se mistuiseră în foc. Malko murea de foame, iar mâna îl durea din nou. El nu o mai revăzuse pe Ilonka pe care o credea prizonieră în altă cameră.

Malko o privi pe Szüszi. În ochii ei se citea deznădejdea. Îi era o frică teribilă de moarte. Malko încercă să afle mai multe despre ea.

— Ce v-a determinat să lucrați pentru el? o întrebă.

Femeia ridică din umeri și spuse cu o voce teribil de deprimată:

— Mi-a promis bani și mi-a oferit posibilitatea de a ieși din țară ca să pot duce o viață frumoasă acolo unde vreau. Nu mai suportam Ungaria. Credeam că toată această răpire nu este decât un fel de glumă și că nu se va solda cu moartea nimănui. Apoi lucrurile au luat o întorsătură proastă, din cauză că tinerii care se aflau împreună cu János erau lipsiți de experiență. Iar acum...

— Acum încă ne mai putem salva, spuse Malko. Unde se află el?

— Se odihnește. A încuiat apartamentul cu cheia și doarme lângă ușa de la intrare. Mă sperie. Ați văzut ce a făcut cu rusul? Și eu care mă atașasem de el. Am discutat o mulțime. Eu îi duceam mâncarea. Odată m-a rugat să îl masturbez. Mi-a spus că îi sunt datoare cu asta.

— Și ați făcut-o?

— Da.

Malko se uită la imensa sobă unde arseseră resturile rusului. Oroarea puse stăpânire pe el. Acum era momentul.

— János Tóth a fost manipulat de către ruși de la bun început, spuse el. I-am spus acest lucru, dar nu m-a crezut. Cu toate acestea este purul adevăr.

Apoi el îi povesti totul. Dublul joc folosit de CIA, rolul lui, și, în cele din urmă, lovitura de teatru din ultimul moment. Szüszi Sibrik îl asculta cu atenție.

— De ce au făcut rușii așa ceva? întrebă ea. Este vorba doar de unul dintre demnitarii lor, și au pierdut oameni în luptă... Nu pot să vă cred.

— Ascultați, spuse Malko. Ancheta continuă. Există cineva care poate să vă răspundă: George Hamilton. El se află încă la Budapesta. În acest moment, se află la el acasă. Haideți să-l sunăm împreună. Veți putea asculta toată conversația.

Unguroaica ezita. Telefonul se afla în camera alăturată. Era vizibil faptul că nu voia să-l dezlege pe Malko. Se ridică în picioare, ieși și reveni cu aparatul pe care îl așeză pe podea, lângă Malko.

— Formați 450 636, îi spuse el.

Szüszi formă numărul. Malko ascultă soneria. Nu răspundea nimeni. Ea refăcu numărul dar nici acum nu răspunse nimeni. Era aproape de miezul nopții.

— Nu este nimeni acolo.

— Îl vom suna mai târziu, propuse Malko, agățându-se de o ultimă speranță. Ce face Ilonka?

— Bine, făcu laconic unguroaica.

Ea își aprinse o țigară, iar liniștea coborî în încăpere. Ploaia izbea în ferestre și căldura emanată de sobă deveni mai slabă. Malko se lupta să nu adoarmă. Îi era teamă că dacă închidea ochii nu se va mai trezi niciodată.

* * *

Mate Balázs își frecă ochii umflați de somn. Biroul era încărcat până la refuz cu dosare. În afară de santinele, doar el se mai afla în clădire. Nu voia să renunțe cu una cu două. De la incidentul din fața muzeului, oamenii săi făceau o muncă de furnici. Trecuseră prin ciur toată lumea de la hotelul *Gellért*. La ora șapte și jumătate, găsiseră mașina utilizată de agentul american. Mașina teroriștilor fusese găsită la ora zece cu un cadavru în ea. Identificarea nu întârzie prea mult: era vorba de Nagy Kerepesi, muncitor tipograf. Domiciliul acestuia fusese percheziționat, dar nu găsiseră nimic.

Șeful Serviciilor maghiare închise dosarul din fața sa. Un lucru îl intriga însă. Doi dintre prietenii lui Nagy declaraseră că acesta era mort după muzică și că poseda un adevărat echipament, de la baterie, la orgă electronică... Or, nimic din toate acestea nu fusese găsit la el acasă. El luă fișa celor interogați. Unul dintre ei avea telefon. Formă numărul și cineva ridică receptorul. Mate Balázs ceru să vorbească cu tânărul. Când acesta răspunse, nu-i puse decât o singură întrebare:

— Nagy avea un local unde obișnuia să cânte?

— Nu, răspunse celălalt fără să ezite. Mătușa lui îi împrumuta o cameră din apartamentul ei...

— Cum se numește ea și unde locuiește?

— Károli Flora. Locuiește pe Oktober-6 Utka, la numărul 26 sau 28.

Mate Balázs puse receptorul în furcă. Din fericire, ceruse ca

un om să stea de permanență la arhive. Karoly Flora: numele acesta îi spunea ceva... Peste cinci minute îi fu adus un dosar. Curios lucru. Respectiva era membră de partid și era un om de-al rușilor. Agenții săi o considerau ca fiind o agentă KGB...

Dosarul ținut la zi indica faptul că plecase la Congresul femeilor socialiste de la Moscova, care începuse la 1 decembrie. Se întorcea pe data de 14. Chiar astăzi... Mate Balázs sună imediat la aeroport. Cu greu găsi pe cineva de la Serviciul de permanență. Fu informat că aeroportul era închis de la ora unsprezece dimineața... Nu aterizase de atunci nici un avion.

El închise telefonul. Încet-încet, adevărul păru clar ca lumina zilei. Își luă paltonul și se hotărî să plece la *Emke*, cafeneaua sa favorită, ca să reflecteze la cele aflate.

* * *

Soneria telefonului îl scoase pe Malko din starea de somnolență care îl cuprinsese. După câteva secunde, în cameră apăru Szüszi care se opri în fața aparatului ce continua să sune. Ca și cum cel care chema era sigur că era cineva acolo.

— Răspundeți, zise Malko.

Această sonerie insistentă însemna ceva. În situația în care se afla, orice era mai bine venit decât așteptarea în compania unui nebun care se pregătea să-l ucidă. Cum Szüszi continua să se uite fix la telefon fără să facă nimic, Malko își întinse brusc picioarele legate fedeleș și reuși să lovească receptorul care căzu din furcă.

Szüszi Sibrik se repezi și îl ridică de jos. Malko auzi vag o voce de bărbat care vorbea în ungurește. Văzu cum Szüszi se schimbă la față, cuprinsă de o emoție puternică. Ea își îndepărtă receptorul de la gură și acoperindu-l cu palma, spuse:

— Este Mate Balázs. Șeful Serviciilor maghiare. Vrea să stea de vorbă cu János.

Era un lucru atât de neașteptat, încât Malko rămase mut câteva clipe. Apoi fu cuprins de o cumplită îngrijorare. Asta însemna finalul misiunii sale. Casa era cu siguranță

înconjurată. Cum de reușiseră ungurii să descopere ascunzătoarea lui János Tóth?

— Ce vrea? o întrebă Malko.

— Nu știu. Spune că nu are intenții rele. Că are să-i comunice niște lucruri extrem de importante.

— Duceți-vă și treziți-l, o sfătui Malko. În situația în care ne aflăm nu mai contează...

Szüszi ieși din cameră ca un automat. Malko avu timp să se rostogolească și să-și apropie fața de receptor.

— Domnule Balázs, zise el. Sunt Malko Linge. Am o informație foarte importantă pentru dumneavoastră. Rușii sunt cei care au pus la cale toată această operațiune.

Nu mai avu însă timp să audă răspunsul ungurului. Ușa se deschise și el reuși să se îndepărteze de receptor. Nu dorea ca Janos Tóth să știe că vorbise cu Balázs.

Ungurul întră în cameră, clipind din ochi ca o bufniță orbită de lumină. Cu revolverul la brâu, el se așeză pe un scaun și luă receptorul.

— Alo, aici János Tóth. Ce doriți?

Mate Balázs aștepta cu inima bătând să-i spargă pieptul. Ezitase mult să telefoneze. Nu era în biroul său unde linia era cu siguranță supravegheată, ci la una din cabinele telefonice din barul *Emke*.

Trebuia să-l convingă pe Tóth să-l elibereze pe ministrul rus... Un asalt asupra grupului de teroriști putea declanșa o catastrofă... și chiar moartea ostaticului.

— Alo, sunt Tóth János. Ce doriți?

Fermitatea glasului îl surprinse pe șeful Serviciilor maghiare. El rămase tăcut câteva momente, apoi spuse:

— Tóth János, sunt Balázs Mate. Ați auzit de mine. Vă vorbesc acum în calitate de ungur. Îmi iubesc țara la fel ca și dumneavoastră... și încerc să o slujesc.

— Știu, colaborând cu rușii, spuse tăios Tóth.

Mate Balázs nu obiectă. Nu era momentul potrivit ca să rupă această fragilă legătură după care alerga de săptămâni întregi. Continuă să vorbească cu aceeași voce calmă:

— Voiam să vă dau o informație importantă. Încă de la începutul acestei istorii, m-am întrebat care a fost motivul care v-a determinat să acționați. Am făcut o anchetă și cred că am reușit să înțeleg. KGB-ul a manipulat totul ca dumneavoastră

să-l răpiți pe Valeri Ilici Suslov pentru ca să aibă un motiv puternic de a înăspri regimul impus Ungariei. Ați crezut că veți atrage atenția lumii asupra Ungariei și că veți da o lecție rușilor, dar adevărul este că ei sunt cei care și-au bătut joc de dumneavoastră.

El se opri cu răsuflarea tăiată. János Tóth era ca paralizat. Mate Balázs îl simțea că ezită și că vrea să închidă telefonul. El adăugă imediat cu o voce cât mai convingătoare.

— Dacă cineva ar intercepta această conversație, mi-aș risca libertatea și chiar și viața. Înainte de a vă suna, am avut un contact cu Kadar János. Mi-a dat mână liberă în interesul patriei noastre. Trebuie să colaborăm...

Din nou se lăsă o tăcere amenințătoare.

— Și ce doriți de la mine? întrebă pe un ton agresiv Tóth.

— Îl vreau pe Valeri Ilici Suslov, spuse Mate Balázs. Dacă pot să-l înapoiez rușilor, le tai craca de sub picioare și nu vor mai putea să spună că suntem incapabili să menținem ordinea... Dacă faceți acest lucru, vă dau cuvântul meu de onoare că nu vă voi face necazuri. Dacă reușiți să fugiți, cu atât mai bine. Eu nu voi spune nimic KGB-ului.

Urmă un nou moment de tăcere, apoi JánosTóth îl întrebă cu o voce nesigură:

— Sunteți absolut sigur de cele spuse? Ferenszi Benedek lucra pentru sovietici?

— În acest caz, este sigur. Vă rog să mă credeți, sunt un om bătrân, aflat în pragul pensionării. Noi nu constituim o forță capabilă să se împotrivească rușilor. Dar încercăm să facem în așa fel ca lucrurile să nu se înrăutățească și mai mult.

Brusc, bătrânul ungur fu gata să izbucnească în lacrimi. János Tóth simți emoția din vocea interlocutorului său. El spuse cu o voce scăzută:

— Vă cred, Balázs Mate.

Întâlnirea dintre cei doi bărbați era un moment extraordinar. Șeful Serviciilor maghiare întrebă timid:

— Atunci, care este răspunsul dumneavoastră?

— Am nevoie să mai reflectez, zise rar János Tóth. Dacă tot ne știți numărul de telefon, ați putea să ne sunați mâine dimineață pe la ora șapte? Eu nu mă voi mișca de aici. Atunci vă voi da răspunsul meu.

El închise telefonul fără să-i mai dea timp celuilalt să răspundă.

* * *

János Tóth rămase mult timp cu privirea fixată în gol și cu umerii căzuți. Malko ascultase convorbirea, dar nu înțelesese nimic. Deodată, Tóth își scoase ochelarii și își șterse ochii.

Plângea.

Fără să spună vreun cuvânt, el se ridică în picioare și ieși din încăpere, urmat de Szüszi Sibrik. Aceasta se întoarse după o jumătate de oră. Răvășită de durere, se așează lângă Malko.

— Este îngrozitor, János este distrus. Este convins acum că rușii au pus la cale toată operațiunea. Cunoaște reputația de care se bucură Mate Balázs și știe că este un bărbat cinstit, care nu-i iubește pe ruși. Este nenorocit că l-a lăsat pe ministru să moară. Acum nu mai poate să le dea nici măcar cadavrul...

Evident. Oasele nu însemnau mare lucru.

— Și ce are de gând să facă?

— Nu știe încă. Plânge întruna. Atâția oameni morți pentru nimic, atâtea eforturi numai ca să le facă jocul rușilor pe care îi urăște atât...

— Mâine am putea pleca spre Viena, spuse Malko. Am o filieră. Cred că acum mă crede că spun adevărul.

Ea dădu din cap.

— Da, vă crede. Mi-a spus să vă eliberez. La fel, și pe Ilonka. Sunteți liberi.

Frumoase vorbe. Ea îi desfăcu legăturile de la mâini și de la picioare. Malko se ridică cu greu, atât era de anchilozat. În apartament domnea un miros greu de carne arsă. Atât mai rămăsese din Valeri Ilici Suslov... Szüszi Sibrik deschise ușa cămăruței în care stătea Ilonka. Tânăra alergă spre Malko și îi căzu în brațe unde rămase timp îndelungat. Szüszi o puse la curent cu ultimele noutăți.

— Dumnezeule! exclamă Ilonka când auzi că Suslov murise și că fusese carbonizat.

— Eu mă duc să stau cu János, le spuse Szüszi. Puteți dormi amândoi aici. Pentru moment, el este prea obosit ca să mai poată lua vreo hotărâre. Trebuie neapărat să prindă câteva ore de somn. Îl vom trezi în zori.

Ea părăsi camera. Ilonka și Malko se uitară unul la celălalt. Erau încolțiți din toate părțile. Ca să nu mai vorbească de KGB

care nu își spusese încă ultimul cuvânt...

— Am putea face un lucru, propuse Malko. Te pot duce chiar acum la George Hamilton. Cred că va accepta să te scoată din țară. La urma urmelor, nu ai nici o vină prea mare.

Ilonka scutură din cap.

— Nici nu mă gândesc. Rămân cu tine. Hai să ne odihnim. Mâine va fi o zi extrem de dură pentru toți.

Ei se lungiră pe o saltea așezată direct pe podea. Nu se mai auzea decât sunetul ploii. Un gând nu-i dădea pace lui Malko, și anume că în mașina palestinianului nu erau decât trei locuri disponibile. El se hotărî atunci ca să cedeze locul său Ilonkăi. Se va descurca el altfel. Poate că CIA nu-l va abandona. Mai putea fi încă folositor.

Mâna Ilonkăi se strecură încetișor pe sub cămașa sa și începu să-l mângâie pe piept, apoi, pe stomac. Ghemuită alături de el, ea începu să-l dezbrace. Atingerile ei erau atât de abile și de ușoare încât păreau ireale. Era o adevărată zână...

Ea se aplecă deasupra lui și începu să-i sărute pieptul cu atingeri ușoare ca o boare de vânt umedă și caldă și să-l lingă ca un animal. O toropeală delicioasă îl cuprinse pe Malko, care simți cum frica și îngrijorarea se îndepărtează de el. Vru să o mângâie, dar Ilonka se feri.

— Astă-seară, nu, spuse ea. Vreau să-ți las o amintire de neuitat în cazul în care lucrurile ar lua o întorsătură proastă. Ea continuă să mângâie fiecare centimetru pătrat al corpului amanului ei, ca o vestală răbdătoare și îndrăgostită. Acum, el era complet gol. Femeia continua să-l mângâie desfășurându-și manejul în zona din jurul sexului învârtoșat, apoi limba ei cercetă locurile cele mai intime, cele mai delicate, ca o micuță bestie fierbinte și independentă. Întunericul era total, iar Malko abia îi ghicea silueta. Era înnebunit de această gură care se învârtea de jur-împrejurul lui, care îl atingea peste tot, numai unde dorea el, nu, de această limbă care se insinua în pliurile cele mai secrete, dar care nu reușea decât să-l excite și mai tare.

Pletele lungi și despletite ale Ilonkăi îl gâdilau și îl aţâţau, atingându-i sexul. Malko încercă cu greu să se stăpânească. Limba ei neastâmpărată se afla acum la baza sexului său, semănând cu o veveriță care ronțăie un copac la rădăcină.

Simțind că nu mai poate suporta, el o apucă pe Ilonka de

ceafă și o lipi cu fața de el. Se aștepta la un reflex de recul și la o respingere din partea ei. Dimpotrivă însă, gura ei îl cuprinse ca un cuptor încins și mângâietor, plin de o nesfârșită senzualitate. Malko crezu că va țipa, într-atât de puternică și de delicioasă era senzația pe care o încerca acum... Ilonka se redresă. Ea îi șopti cu o voce plină de extaz:

— Am reușit exact ce voiam din tot sufletul: să nu te mai poți stăpâni și să-mi violezi gura, în același fel în care mi-ai fi violat pântecele.

Ea tăcu, se lipi strâns de el, de astă dată cu o variație de program. Mâna ei ținea strâns membrul lui, ca să-l mențină în aceeași stare de rigiditate, în timp ce cu gura îi încercuia vârful, fără să-l prindă cu adevărat, așa cum o fetiță savurează o acadea prea mare. Deodată, el simți cum respirația ei fierbine îi invadează ființa, iar membrul îi este complet înghițit de gura ei lacomă. Un geamăt se auzi din gâtul Ilonkăi. Ea fusese cea care juisase prima, fără ca Malko să o fi atins măcar.

Imediat, Ilonka își reluă manejul, de astă dată cu un soi de furie dezlănțuită, cu mișcări repezi și regulate, până ce Malko explodă. Ilonka îl îmbrățișă ușor și îl sărută. Gura ei avea mirosul lui.

— Somn ușor, îi spuse ea.

* * *

János Tóth intră în cameră, îmbrăcat, pieptănat, bărbierit cu mare grijă. Se sculase de la ora șase dimineața. Era în că întuneric afară. Ploaia ce cădea în rafale continua să izbească în ferestre. Uriașa sobă albastră se răcise și în apartament domnea acum un frig îngrozitor. Malko simțea o senzație de greață, în ciuda tratamentului la care îl supusese Ilonka. Nu putea să alunge din minte gândul că în sobă se aflau osemintele albicioase ale ministrului de Interne sovietic. Coșmarul nu se terminase încă. Cele două femei erau cenușii la față, iar ochii lor erau adânciți în fundul capului.

— O să pun de cafea, propuse Szüszi Sibrik.

Malko își consultă ceasul. Era ora șapte fără cinci minute. Nu-și dezlipi bine ochii de la ceas, că telefonul sună. János Tóth se apropie cu pași grei și ridică receptorul.

— Alo?

În încăpere nu se auzea glasul interlocutorului. Malko își reținu respirația. Cum avea să o scoată la capăt ungurul? Văzând expresia de pe chipul lui Szüszi Sibrik, își dădu seama că se petrece ceva ieșit din comun. Trecură astfel douăzeci de minute. János Tóth pleda pentru ceva anume. În cele din urmă, conversația luă sfârșit și ungurul închise telefonul și rămase un timp pe gânduri. Apoi înălță capul, uitându-se fix la Malko. Privirea îi era stinsă, de parcă îmbătrânise brusc.

— Am vorbit cu Mate Balázs și ne-am pus de acord. Nu i-am spus încă nimic despre moartea lui Suslov. O să-i spun când ne vom întâlni.

— Veți merge să vă întâlniți cu el? îl întrebă Malko.

János Tóth făcu un semn afirmativ cu capul.

—Da. Vreau să mă predau. Azi, la ora unsprezece, la KGB.

Capitolul XIX

— Vă vor împușca, spuse Malko.

Prin ochii albaștri și triști ai lui Tóth, trecu o licărire de bucurie. Brusc ungurul păru să-și recapete întreaga vitalitate.

— Nu mă vor împușca, spuse el cu un ton plin de siguranță. Vă jur că nu mă vor împușca. Mate Balázs are nevoie de ceva ca să-i liniștească pe sovietici. Așa că dacă nu pot să le dau pe ministrul Suslov, mă voi duce eu în schimbul lui. Sper că se vor mulțumi cu modesta mea persoană... Cât despre dumneavoastră, dacă aveți într-adevăr o cale de a ieși din țară, fugiți cât mai repede. Altfel s-ar putea să cădeți în mâna oamenilor lui Balázs.

— Veniți cu noi, spuse Malko. Este inutil să vă sacrificați. Doar îi cunoașteți pe sovietici. Moartea lui Suslov va fi un pretext pentru ei ca să poată aplica măsurile dorite. Veți fi mai util înafara țării decât în pușcărie sau în pământ. Ați putea plănui alte acțiuni...

János Tóth dădu încet din cap.

— Nu, știu care este datoria mea. Sunt responsabil de multe fapte și trebuie să plătesc. Luați toate măsurile ca să puteți pleca de aici cât mai repede cu putință. La revedere.

El ieși din încăpere șchiopătând. Szüszi spuse:

— Habar n-am ce se întâmplă cu el. Nu a dormit aproape deloc. În mijlocul nopții, m-a întrebat dacă nu vreau să facem dragoste. Nu am putut să-l refuz. Și-a scos proteza, ca să fie mai comod. Săracul de el, are piciorul amputat chiar de la șold. Părea însă atât de fericit... Apoi a vrut să rămână singur și nu l-am mai văzut decât în zori... Nu cred că vom reuși să-i schimbăm hotărârea.

Malko citi în ochii ei că nu mai dorea decât un singur lucru: să-și salveze viața. O înțelegea perfect. Acum nu mai avea nici un fel de probleme cu Rașid, palestinianul.

— Foarte bine, mă duc să-l găsesc pe Rașid la *Abbazia*. Sper că totul va merge bine. În caz contrar, va trebui să ne refugiem la Ambasada americană.

— Și să rămânem acolo?

— Nu avem altă posibilitate. Dacă Mate Balázs își respectă promisiunea, nu riscăm nimic pentru moment. În oraș ar fi prea periculos. Eu voi trece mai ușor neobservat. Nu voi utiliza mașina. Rămâneți aici, mă voi întoarce.

Malko își puse haina de blană. Pe culoar se întâlni cu János Tóth. Cei doi bărbați rămaseră o clipă tăcuți, apoi ungurul spuse cu o voce reținută:

— Vă cer iertare pentru ceea ce am gândit despre dumneavoastră. Am fost un imbecil, nu am înțeles ce se întâmplă cu adevărat. Acum știu că ați încercat să mă ajutați... Nu ne vom mai revedea. *Köszönömszépen* [1].

El îi întinse mâna. Malko i-o strânse cu putere. Apoi ungurul luă de pe scaun pistolul automat cu care voise să-l omoare și i-l întinse.

— Păstrați-l. Vă va aduce aminte de mine. Poate că vă va fi de folos.

El îi deschise ușa lui Malko și o închise repede în urma lui. Malko privi ferestrele întunecate aflate de-a lungul galeriei. Nu putea să știe dacă nu îl urmărea cineva. Plecă repede de acolo coborând în fugă treptele.

Era ultima sa șansă. Dacă palestinianul dădea înapoi, ghinionul lor.

* * *

Muiat până la piele, Malko deschise ușa cafenelei *Abbazia*. Aproape o jumătate de oră hoinărise pe străzile pustii, fără să vadă vreun semn că ar fi fost urmărit. Mate Balázs părea că și-a ținut promisiunea... Privi în jurul său. Erau mulți arabi acolo, dar nici urmă de Rașid. Se așeză la o masă și comandă o cafea, încercând să se încălzească. Era atât de încordat, încât abia reuși să înghită. Își promise să nu se mai gândească, dar, de fiecare dată de câte ori auzea deschizându-se ușa, tresărea. Erau mai puțini arabi decât de obicei, de parcă timpul urât i-ar fi alungat.

---

1. Mulțumesc (n.a.)

Era ora zece și douăzeci de minute și Rașid încă nu apăruse. Mai comandă o cafea pe care o bău cât mai pe-ndelete. Se făcuse ora unsprezece.

Trebuia să admită că nu-i mai rămânea decât soluția disperată de a trece cu forța de Cortina de Fier. Chiar dacă asta îl va costa viața.

— Ah, aici erați!

Rașid apăruse ca din senin lângă el, extrem de agitat. Malko ar fi fost în stare să-l sărute.

— Credeam că v-ați răzgândit. Încă mai doriți să plecați?

— Da.

— Bine. Este loc doar pentru trei persoane, dar trebuie să vă grăbiți. Prietenii mei tocmai își fac bagajele la *Hilton*. Aveți banii?

— Îi voi avea, spuse Malko, simțind cum i se accelerează pulsul.

— Cunoașteți bine Budapesta, îl întrebă palestinianul. Va trebui să ne întâlnim pe șoseaua ce duce spre aeroport, către Vörös Hadsereg, într-un loc pustiu, ca nimeni să nu vadă când vă urcați în portbagaj. Sunt cu mașina și pot să vă iau de aici peste o oră. Veți veni cu banii și eu vă voi însoți până la punctul de întâlnire cu prietenii mei. Apoi ne vom întâlni de cealaltă parte a graniței. De acord?

— De acord.

Malko plecă aproape în fugă. Nu luă un taxi ca să evite orice întâlnire cu organele de ordine. Cu obrajii înghețați de rafalele ploii, el înainta pe lângă ziduri. Clădirile negre ale Budapestei i se păreau și mai sinistre ca de obicei. O senzație angoasantă îl cuprinse și grăbi și mai mult pașii. Se temea să nu se fi întâmplat vreo catastrofă în lipsa sa. Cu un om aflat în starea lui János Tóth era posibil orice...

El se uita mereu în urmă. Nu uita că toată poliția maghiară trebuia să fie pe urmele lui.

Strada Oktober-Utca era la fel de liniștită și de pustie. Cele câteva mașini acoperite cu prelate din material plastic semănau cu niște fantome. Malko urcă cele patru etaje și bătu la ușă. Îi deschise Ilonka. Ea îl privi cu ochi întrebători.

— Totul este în regulă! Plecăm peste o jumătate de oră.

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi. Ea îl luă pe Malko de după gât, tremurând din tot corpul ca o frunză. El se simți culpabil pentru faptul că intervenise în viața ei, modificând-o atât de brutal. Înainte de sosirea lui, ea dusese o existență atât de liniștită și confortabilă. Acum era gata să pornească în exil, riscându-și chiar și viața. Își aminti brusc de portbagajul ciuruit de gloanțe al mașinii lui János Tóth. Li se putea întâmpla și lor același lucru. El o îndepărtă cu blândețe de el, căutându-i privirea.

— Ilonka, mai ai timp să te răzgândești. Dacă te întorci la tine acasă, sunt sigur că amantul tău te va ierta, chiar dacă vei avea de traversat o perioadă mai grea la început. Te iubește prea mult și este suficient de puternic ca să te poată proteja de poliție. Venind după mine, ai putea pierde totul.

— Știu, spuse Ilonka. Dar simt că nu aș mai putea rămâne aici. Nu aș mai putea face dragoste cu el, suportându-i neîncrederea și gelozia. Cred că voi înnebuni dacă rămân. Nu voi mai putea să pun vreodată piciorul în afara granițelor și m-aș sufoca. Nu, prefer să plec. Oricum, legătura mea cu el nu ar mai fi rezistat prea mult.

Nu mai rămânea nimic de spus.

— Unde este János Tóth?

— A plecat. A luat un taxi. Trebuie să plecăm și noi. Avionul de la Moscova a sosit acum un sfert de oră. Szüszi este gata, ne așteaptă.

— Mi-ai spus că ai cu tine o sută de mii de dolari. Vom avea nevoie de ei. Când vom ajunge în Austria ți-i voi înapoia.

El îi povesti cum stau lucrurile. Femeia îi spuse simplu:

— Faci ce crezi că trebuie făcut.

Malko luă banii și numără cincizeci de mii de dolari. Apoi îi tăie în două cu o foarfecă, făcând două pachete separate.

— Asta este asigurarea noastră pe viață, zise el.

Zece minute mai târziu, coborau scara. Ploua în continuare. Se îndreptară către centru fără să se mai întoarcă, lăsând în uriașa sobă de faianță albastră resturile pământești ale ministrului sovietic. Malko se gândi că poate chiar în acel moment, János Tóth îi înfrunta pe cei din Serviciile maghiare de securitate. Simți o strângere de inimă. Lângă el, Szüszi și

Ilonka se grăbeau să meargă în pas cu el. Cu ajutorul lui Dumnezeu, mai aveau de petrecut în Ungaria doar câteva ore. În caz contrar, îi aștepta pușcăria sau eternitatea...

* * *

Mate Balázs privea gânditor la bărbatul așezat pe un scaun de lemn în fața sa. Nu-i pusese cătușe, dar îl percheziționase cu grijă. Semăna cu un reprezentant comercial aflat la sfârșit de carieră. Părea extrem de calm. I se luaseră cravata, cureaua și paltonul, dar îi fuseseră lăsați ochelarii, iar ochii lui albaștri nici nu clipeau.

Sosise "incognito", iar ostașii aflați de planton îl aduseseră direct la șeful Serviciilor maghiare. Acum, acesta se simțea aproape jenat în fața acestul bărbat liniștit și redutabil care dusese la capăt o acțiune atât de complicată. Și lucrurile încă nu se terminaseră! Mate Balázs nu știa încă ce cărți ascunde în mânecă János Tóth și nici locul unde era ascuns ministrul sovietic, ce constituia principala sa sursă de îngrijorare. Celălalt îl privea de parcă venise în vizită. Balázs se hotărî să treacă la atac. Încă nu-l înștiințase pe colonelul Antonov despre arestarea lui Tóth și nu putea să mai întârzie mult, pentru că ar fi putut fi acuzat de complicitate cu teroriștii...

— Ei, Tóth János, ce doriți să-mi spuneți?

Un surâs vag lumină chipul disidentului. Acesta îl fixă pe Balázs cu o ironie aproape binevoitoare.

— Dumneavoastră, Mate Balázs, aveți să-mi spuneți multe lucruri. Cum ați ajuns, dumneavoastră, un om așa cinstit și decent, câinele de pază al sovieticilor care ne sufocă țara.

Mate Balázs făcu un gest ca să-l oprească. Nu voia să abordeze acest subiect atât de periculos.

— Tóth János, spuse el pe un ton sever, eu v-am făcut o propunere rezonabilă. Nu i-am urmărit pe complicii dumneavoastră, nici măcar nu știu unde se află. Ați venit singur ca să vă predați atunci când ați văzut că vă cunosc ascunzătoarea. Noi nu vom face nici o anchetă privind complicii și voi face tot posibilul ca sovieticii să nu vă ceară extrădarea. În schimb, nu vă cer decât un singur lucru: pe Valeri Ilici Suslov. Știți perfect ce reprezintă persoana lui pentru noi.

— Este adevărat, zise Tóth, de astă dată fără nici o urmă de ironie. Ați fost foarte generos. De aceea vă rog să le comunicați rușilor că nu voi dezvălui locul în care se află ministrul de Interne decât în prezența ambasadorului sovietic și a colonelului Antonov.

Era ceva cu totul neprevăzut. Mate Balázs căută în zadar cu privirea vreo licărire de umor în ochii albaștri.

— Nu vă dați seama că singur vă aruncați în ghearele lor?

János Tóth nu răspunse nimic, ca și cum faptul acesta ar fi fost total lipsit de importanță. În încăpere se așternu liniștea. Mate Balázs nu reușea să înțeleagă....

În cele din urmă, se hotărî să ridice receptorul.

— Dați-mi-l pe colonelul Antonov, ceru el.

Legătura fu imediat stabilită.

— Colonele, am o veste foarte bună pentru dumneavoastră. Agenții noștri tocmai l-au arestat pe cel care a pus la cale răpirea ministrului Suslov. El se află acum în fața mea.

— Ați pus mâna pe ticălosul acela! urlă rusul dezlănțuit. O să-l sugrum cu mâinile mele. Unde este Suslov? Este deja liber?

— Încă nu, recunoscu Mate Balázs. János Tóth nu vrea să dezvăluie locul unde se găsește ascuns decât de față cu ambasadorul sovietic și cu dumneavoastră...

— Spuneți-i nemernicului acela că îl voi face eu să vorbească. Știm noi cum să ne purtăm cu criminalii de teapa lui. Sosesc imediat.

— Colonele, făcu energic Mate Balázs, acest om se află acum sub protecția mea și nu am de gând să accept amestecul altor servicii. Este vorba de un mutilat, care și-a pierdut piciorul în război... Propunerea lui mi se pare foarte rezonabilă...

— În curând poate să-și piardă și capul, urlă colonelul Antonov.

El închise telefonul cu un gest violent. János Tóth ascultase conversația cu un aer indiferent. El spuse doar:

— Vă mulțumesc.

Mate Balázs nu putea să înțeleagă cum de putea fi atât de calm. Ai fi putut crede că nimic din cele întâmplate nu avea vreo legătură cu el.

— Cred că vor accepta cererea dumneavoastră, zise șeful Serviciilor maghiare. Oricum, voi avea grijă să nu vi se întâmple nimic. Ați fost arestat de noi, nu de ruși. Doriți să beți o cafea?

— Da.

Capitolul XX

Mașina palestinianului Rașid era o mașină foarte mică, un Trabant amărât care huruia ca o motocicletă, dar lui Malko i se părea mai frumos decât un Rolls. Omul lor îi aștepta în fața cafenelei *Abbazia*, nervos ca un tânăr însurățel. Ei străbătură o sută de metri pe bulevardul Lenin, apoi palestinianul se opri și întrebă:

— Ați adus banii?

— Iată-i, făcu Malko.

El deschise servieta diplomatică de unde scoase plicul ce conținea teancul de dolari, având grijă să lase nițel la vedere arma Walther primită de la János Tóth. Palestinianul tresări.

— Hei, văd că sunteți înarmat. Este periculos...

— Am nevoie de armă ca să mă apăr de hoți, spuse cu candoare Malko. În cazul în care, prin absurd, ați avea chef să ne duceți în altă parte decât în Austria...

Palestinianul numără repede jumătățile de bancnote. Apoi porni mașina și începu să ruleze pe Ferenc Avenue, în direcția Dunării, virând la stânga în Ullöi Avenue, o arteră foarte largă, cu un trafic greu. Parcurseră astfel mai mulți kilometri pe șoseaua dreaptă, după care palestinianul făcu un viraj la dreapta. După un kilometru, se aflau într-un *no man's land,* un vast șantier, plin cu clădiri în construcție, macarale, tronsoane de șosele și poduri, dar în care nu era nici țipenie de om. Acum turna cu găleata. Drumul era o adevărată mocirlă. Palestinianul se opri lângă un buldozer și se uită la ceas.

— Trebuiau să fie aici de un sfert de oră, zise el.

Lăsând motorul în funcțiune, ca să mai încălzească puțin atmosfera, ei se puseră pe așteptat în liniște. Ferestrele Trabantului erau aburite complet. Malko își răsucise gâtul tot uitându-se după fiecare mașină care venea din spatele lor.

Rașid era din ce în ce mai nervos. La fiecare treizeci de secunde se uita la ceas.

— Poate că ar trebui să dau un telefon, spuse el.

— Să mergem atunci, spuse Malko.

— Da, dar dacă între timp sosesc? Poate că ar fi bine să mă duc singur și dumneavoastră să așteptați aici.

Pretenția era enormă, dar logică. Arabii aveau o oră de întârziere. Malko nu avea nici un chef să se despartă de Ilonka. Cunoștea prea bine care erau riscurile.

— Prea bine, mergeți singur, făcu el. Dar dacă nu vă mai întoarceți, jur că vă voi găsi.

Cei trei fugari coborâră din mașină în frigul și ploaia de afară. La adăpostul buldozerului, frigul îi pătrundea până la oase. Ei văzură cum Trabantul face o întoarcere și se îndreaptă către Ullöi. Malko nici nu îndrăznea să se gândească la ce îi aștepta dacă palestinianul nu s-ar mai fi întors.

Ilonka nu scotea nici o vorbă. Astfel trecură zece minute.

— Nu cred că ticălosul acela are de gând să se mai întoarcă, spuse Szüszi.

În acel moment, Malko văzu o mașină enormă care se îndrepta către ei prin noroaie. Era un Cadillac enorm, marca Fleetwood, urmat de o altă mașină. În spatele parbrizului se deslușea pata albă a unui *kouffieh*.

Malko se duse în mijlocul șoselei, forțând mașina să se oprească. Mașina era plină cu copii. Bărbatul mustăcios ce purta *kouffieh*, care era la volan, se uită neîncrezător la Malko.

— Vă așteptam, spuse acesta din urmă în limba engleză. Noi suntem prietenii lui Rașid.

— *Where is Rashid?*

— S-a dus să dea un telefon, explică Malko. Dar se întoarce imediat.

Celălalt făcu un gest de neputință.

— *No Rashid, not go...*

Malko știa că dacă arabii pleacă, totul era pierdut. Se hotărî așadar să se posteze în fața mașinii.

Șoferul începu să gesticuleze furios, ambală motorul, dar nu îndrăzni să treacă peste el.

Mașina nu se mișca din loc... Situația însă rămăsese neschimbată. Doar nu puteau să se urce cu forța în portbagaj. Ar fi putut fi denunțați la primul post de poliție. Deodată, Malko

văzu pata galbenă a Trăbănțelului. Era Rașid, care se întorcea. Palestinianul sări din mașină și alergă către Cadillac, în timp ce Malko se dădu înapoi.

Urmă o discuție destul de animată în arabă. Rașid se întoarse spre Malko și îi spuse:

— Mai vor încă zece mii de dolari.

Nu era acum momentul să mai discute. Malko își deschise servieta și numără bancnotele. Chipurile deveniră zâmbitoare, iar portbagajul, acționat din interior, fu larg deschis. Era gol și foarte încăpător.

Malko le ajută pe femei să se urce, iar el se lungi ultimul, sub privirea grijulie a lui Rașid. Începeau tocmai bine.

— Pe diseară, zise palestinianul.

Capacul portbagajului fu închis, iar ei rămaseră în întuneric. Mașina demară puternic. Din cauza șocului, Malko se lovi la mâna rănită și scoase un țipăt de durere. Ilonka era strâns lipită de el. După douăzeci de minute, poziția ei începu să declanșeze o reacție necontrolată din partea lui Malko... Ilonka își dădu seama. Ea începu să-și miște bazinul încetișor, ca pentru a-l împiedica să se mai gândească la lucruri neplăcute.

Malko încercă să se concentreze asupra acestei senzații plăcute ca să-și uite gândurile negre. Ei se aflau cu totul în mâinile arabilor. Până la frontieră, aveau de străbătut trei sute cincizeci și șase de kilometri.

* * *

Colonelul Igor Petrovici Antonov îl privi cu dezgust pe János Tóth. Alături de el, ambasadorul Uniunii Sovietice la Budapesta părea minuscul.

Avea aspectul unui funcționăraș uscat și cărunt. În spatele ambasadorului stătea generalul Rotov. O gardă formată din mai mulți ruși îi înconjura pe cei trei bărbați instalați în biroul colonelului Antonov.

— L-ați percheziționat bine?

— Da, spuseră aceștia. Nu am găsit nimic, *tavarișci colonel.*

— Deja a fost controlat de noi. Nu are nici o armă asupra lui, remarcă cu un glas blând Mate Balázs,.

Triumfa. În urmă cu o oră, el îl convocase în mod oficial pe împuternicitul Moscovei, peste capul colonelului Antonov,

pentru a-i raporta direct succesul înregistrat de poliția ungară. Avea astfel o acoperire completă vizavi de Moscova. Antonov se răsti la János Tóth:

— Unde se află tovarășul Valeri Ilici, pui de cățea?

János părea total netulburat, ca și cum toată această poveste îl amuza.

— Am spus deja că vă voi spune doar în prezența ambasadorului sovietic. Mai întâi însă, vreau ca Mate Balázs să părăsească încăperea.

Colonelul Antonov schimbă o privire cu Mate Balázs. Amândoi păreau extrem de surprinși. Șeful Serviciilor maghiare căută privirea disidentului, dar nu văzu în ea nici o urmă de ostilitate. Deodată, înțelese. János Tóth era pe aceeași lungime de undă cu el.

— Ei, ce mai așteptăm? făcu nerăbdător colonelul Antonov. Aveți de gând să vorbiți odată?

— Eu cred că voi rămâne aici, iar el va trebui să vorbească, spuse Mate Balázs. Nu-i așa, Tóth János? Știu că ați câștigat partida...

Urmă un moment de tăcere. Cei doi unguri se priviră în ochi, apoi Tóth spuse cu o voce calmă, aproape resemnată:

— Ministrul Suslov se află în apartamentul Florei Karoly, de pe strada Otober-6-Utca, numărul 26, etajul patru.

Colonelul era deja cu mâna pe telefon. János Tóth zâmbi cu seninătate.

— N-are sens să vă grăbiți, căci este mort.

Apoi preciză cu suavitate:

— I-am ars leșul. Puteți găsi ce-a mai rămas din el în marea sobă din faianță albastră.

Colonelul Antonov scoase un urlet sălbatic. Ca un nebun, el se năpusti cu mâinile întinse către ungur. În mod cu totul curios, Mate Balázs nu se clinti din loc. Și nici János Tóth. El se mulțumi să-și ducă mâna la piciorul stâng și făcu un gest ca și cum s-ar fi scărpinat. Un zâmbet crispat îi schimonosea chipul...

Mate Balázs închise ochii.

În clipa în care enormele mâini ale colonelului Antonov încercuiau gâtul lui János Tóth, o jerbă de foc țâșni din piciorul artificial al ungurului. O explozie complită zgudui încăperea, spulberându-i pe toți cei care se aflau în ea. Prin ferestrele

smulse de suflul exploziei, zburară în exterior fragmente de mobilier și de rămășițe omenești. Un perete se năruí în întregime.

* * *

Lui Malko îi venea să urle de durere. Trupul îi era total anchilozat. Ținându-și respirația, încerca să fie atent la orice zgomot ce venea din afară. Urmau să treacă frontiera pe la Hegyeshalom, pe autostrada cu numărul unu. Mai aveau doar patruzeci de kilometri până la Viena. Auzi un schimb de cuvinte în limba ungară, apoi o portieră se trânti și Cadillacul demară.

Ilonka îl strânse de mână în întuneric.

Mașina mai rulă preț de douăzeci de minute, apoi se opri. Capacul portbagajului fu ridicat, iar Malko simți cum îl orbește lumina zilei.

El coborî cu greu din mașină, apoi le ajută pe cele două femei să facă același lucru.

Erau în Austria, la numai câțiva kilometri depărtare de castelul său. Arabul care îi adusese făcu un semn către Trabantul galben, oprit ceva mai departe.

— *Rashid there. Good bye.*

Palestinianul se îndrepta către ei cu chipul radiind de fericire. Ei se înghesuiră în mașina lui, în vreme ce Cadillacul demara. Malko era prea epuizat ca să mai poată vorbi.

— Conduceți-mă la castelul Liezen, spuse el. Se află chiar în drumul dumneavoastră.

Frumoasă primire avea să-i facă Alexandra când îl va vedea coborând din mașină împreună cu cele două femei. Cu atât mai rău pentru ea.

* * *

Elko Krisantem veni cu o tavă mare din argint masiv, ornată cu blazonul familiei Linge, pe care se afla ultimul număr din *Kurier*, cerut de Malko. Szüszi și Ilonka îl acompaniau încălzindu-se la focul aprins în șemineul din bibliotecă. În urmă cu un sfert de oră, prințul primise un telefon de la Centrala CIA din Viena. Înnebunit, șeful centralei îi spusese să cumpere ziarul. Krisantem fusese trimis în sat după el.

Malko despături cotidianul. Un titlu imens ocupa prima pagină. *"La Budapesta, un nebun declanșează o explozie în care sunt omorâți un înalt funcționar maghiar, ambasadorul URSS, atașatul militar și un general venit în inspecție."*

În articol, se arăta că un bărbat bănuit de activități teroriste ceruse să fie adus în fața ambasadorului sovietic și explodase în fața acestuia. El ascunsese în piciorul de lemn mai multe kilograme de dinamită. Drama provocase moartea a șapte persoane.

Fără să scoată nici un singur cuvânt, Malko îi întinse ziarul lui Szüszi Sibrik. Până la urmă, tot János Tóth avusese ultimul cuvânt. Iată de ce se predase. Unguroaica lăsă ziarul în jos, cu ochii plini de lacrimi.

— Atâta vreme cât vor mai exista bărbați ca Tóth János. Ungaria nu va pieri, spuse ea.